

PHM 10013 – INTRODUCTION TO PHILOSOPHY

PROF (Dr).K.KANESARAJAH

(TEXT BOOK)

Published by
Centre for External Degrees and Professional Learning
South Eastern University of Sri Lanka-2023

மெய்யியல் ஓர் அறிமுகம்

பாடநூல்

க.கணேசராஜா

வெளியீடு

வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்புக்கள் மற்றும் தொழில்சார் கற்கைகள் நிலையம்
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் - இலங்கை

The South Eastern University of Sri Lanka University Park,
Olivil,
Sri Lanka 32360

First Published in

@2023 South Eastern University of Sri Lanka

All rights reserved. No part of this text book can be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, without the prior permission in writing from both the author of this text book and the South Eastern University of Sri Lanka.

நன்றியுரை

இலங்கைத் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்புக்கள் மற்றும் தொழில்சார் கற்கைகள் நிலையம் நடாத்தும் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பு மாணவர்களுக்கான பாட கைநூல் வெளிவருவதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். சமூக விஞ்ஞானத்துறையில் மெய்யியல் நீண்டகாலமாக பொது, சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டதாரி மாணவர்களுக்குப் போதிக்கப்படும் ஒரு பாடமாகும். இப்பாடத்தின் முதலாம் வருட முதல் பருவ வெளிவாரி மாணவர்களுக்கான PHM 11013 மெய்யியல் ஓர் அறிமுகம் என்ற இப் பாடநூலில் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சில மெய்யியல் பிரச்சினைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இந் நூல் மெய்யியலை ஒருபாடமாக கற்கும் உள்வாரி, வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பு மாணவர்களது பாடவிதானம் தொடர்பான ஒருபகுதி தேடல் முயற்சிக்கு ஆதரவாக இருக்குமென நம்புகின்றேன்.

வெளிவாரிக் கற்கைகளுக்கான பாடநூல் வெளியீட்டுத் திட்டத்தின் கீழ் மெய்யியலினை பிரதான பாடமொன்றாகத் தெரிவு செய்துள்ள மாணவர்களுக்கு மெய்யியல் கற்கை தொடர்பான அடிப்படை அறிவினை விருத்தி செய்யும் நோக்கில் இந்நூல் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடநூல் மெய்யியல் கற்கும் முதலாம் வருட முதலாவது பருவத்தின் பாடவிதானத்தைத் தழுவிவதாகும். இந் நூல் மாணவர்களின் சுயகற்றலை இலகுபடுத்தக் கூடியவகையில் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் இறுதிப்பகுதியிலும் மாதிரிவினாக்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதுடன் அத்தியாயங்களில் உள்ள விடயங்கள் தொடர்பான மேலதிக அறிவினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான நூற்பட்டியலும் தரப்பட்டுள்ளன. இப்பாடநூலினை மாணவர்கள் தமது சுய கற்றலுக்காகப் பயன்படுத்துவதுடன் இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ள மாதிரி வினாக்களைக் கொண்டு பயிற்சியைப் பெறமுடியும்.

இப்பாடநூல் வெளிவருவதற்கு அனுமதியளித்த பல்கலைக்கழக உபவேந்தர், பீடாதிபதி, துறைத்தலைவர் மற்றும் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்புக்கள் மற்றும் தொழில்சார் கற்கைகள் நிலைய இயக்குனருக்கும் நிருவாகத்தினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்வதோடு இந்நூல் வெளிவருவதற்கு ஆதரவளித்த எனது ஆசிரியர்களுக்கும் எனது துறை சார்ந்த விரிவுரையாளர்களுக்கும், எனது குடும்ப அங்கத்தவர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். மேலும் இதனை கணினி மூலம் அச்சிடுவதற்கு உதவிய நண்பர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள். இப் பாடநூலில் ஏதாவது தவறுகள் காணப்படுமாயின் அவை அடுத்த வருட மாணவர்களுக்கு திருத்தி வழங்கப்படும் என்பதனைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பேராசிரியர் க. கணேசராஜா

மெய்யியல் மற்றும் உளவியல்சார் உளவளத்துணைப் பிரிவு
சமூக விஞ்ஞானத்துறை
தென்கிழக்கு பல்கலைக்கழகம்
இலங்கை - ஒலுவில்.

உள்ளடக்கம்

- அத்தியாயம் - 01 மெய்யியல் அறிமுகம்
அத்தியாயம் - 02 அறிவாராய்ச்சியியல் அறிமுகம்
அத்தியாயம் - 03 ஒழுக்கவியல் அறிமுகம்
அத்தியாயம் - 04 சமய மெய்யியல் அறிமுகம்
அத்தியாயம் - 05 பௌதீகவதீதம் அறிமுகம்
அத்தியாயம் - 06 உள மெய்யியல்
அத்தியாயம் - 07 இரசனையியல்
அத்தியாயம் - 08 சமகால மெய்யியல்

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம் - 01 மெய்யியல் அறிமுகம்

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை

உள்ளடக்கம்

பாடவிதானம் பற்றிய குறிப்புகள்

01: மெய்யியலுக்கு ஓர் அறிமுகம் 01

02: மெய்யியலின் இயல்பு மற்றும் வரலாற்று வளர்ச்சி 12

03: அறிவாராய்ச்சியும் அதன் அடிப்படைகளும் 33

04: அறிவு பற்றிய பிரச்சினையில் அறிவுமுதல் வாதமும் அனுபவவாதமும்

அத்தியாயம் 05: ஒழுக்கவியலும் நடைமுறை ஒழுக்க பிரச்சினைகளும் 71

அத்தியாயம் 06: கலையும் கலை மெய்யியலும் 83

அத்தியாயம் 07: மனமெய்யியல் 101

அத்தியாயம் 08: உளவியல் 120

அத்தியாயம் 09: சமய மெய்யியல் 134

மேலதிக வாசிப்புக்கான நூல்கள் 150

iii

பாடவிதானம் பற்றிய குறிப்புகள்

தலைப்பு : மெய்யியல் பிரச்சினைகள்

வருடம் : முதலாம் வருடம்

பருவம் : முதலாம் பருவம்

1.1 மெய்யியல்

1.2 மெய்யியலின் வரலாறு

1.3 மெய்யியலின் பிரதான பிரிவுகள்

1.4 மெய்யியலுக்கும் ஏனைய துறைகளுக்குமுள்ள தொடர்புகள்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் - 02 அறிவாராய்ச்சியியல்

2.1 அறிவாராய்ச்சியியலின் இயல்பும் தன்மையும்

2.2 மேலைத்தேய, கீழைத்தேய மெய்யியலில் அறிவு

2.3 அறிவுமுதல்வாதமும் அனுபவமுதல்வாதமும்

2.4 உண்மைபற்றிய அறிவு

2.5 அறிவும், நம்பிக்கையும்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் - 03 ஒழுக்கவியல்

3.1 ஒழுக்கவியலின் இயல்புகள்

3.2 ஒழுக்கவியல் பிரச்சினைகள்: குற்றமும் தண்டனையும், நன்மை, சுயாதீன சித்தம், பொதுச் சித்தம், உரிமையும் கடமையும், நீதி.

3.3 ஒழுக்கவியல் தீர்ப்புக்கள்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் - 04 சமய மெய்யியல்

4.1 சமய மெய்யியல்

4.2 சமயத்தில் கடவுள் இருப்பு

4.3 கடவுள் இருப்பு பற்றிய வாதங்கள்

4.4 தீமை பற்றிய பிரச்சினைகள்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் - 05 பௌதீகவதீதம்

5.1 பௌதீகவதீதம்

5.2 பௌதீகவதீத முறைகள்: சடவாதமும், கருத்துவாதமும்

5.3 பௌதீகவதீத விமர்சனம்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் - 06 உள மெய்யியல்

6.1 உளவியல் அறிமுகம்

6.2 உளவியல் பிரச்சினைகள் : உடல், உளப் பிரச்சினைகள்

6.3 அசாதாரண உளவியல்

6.4 உளவியலின் பயன்பாடுகள்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் - 07 சமகால மெய்யியல்

7.1 சமகால மெய்யியல்.

7.2 தர்க்கப் புலனறிவாதம் (Logical positivism)

7.3 மார்க்ஸிஸ மெய்யியல் (Marxism)

7.4 இருப்பு வாதம் (Extentialism)

7.5 பயன்பாட்டு வாதம் (Prgmatism)

- 7.6 பின்நவீனத்துவம் (Postmodernism)
- 7.7 விமர்சன சிந்தனை (Critical thinking)
பயிற்சி வினாக்கள்
உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் - 08 இரசனையியல்

- 8.1 இரசனையியல் அறிமுகம்
- 8.2 கலையும் ஒழுக்கமும்
- 8.3 இரசனையியல் கோட்பாடுகள்
பயிற்சி வினாக்கள்
உசாத்துணை நூல்கள்

பிரதான தலைப்பு
மெய்யியல் அறிமுகம்
அத்தியாயம் பற்றிய சுருக்கம்
அத்தியாயத்தின் நோக்கம்
கற்றல் அடைவுகள் (ILO)
திறவுச் சொற்கள்

பொருளடக்கம்

- 1.1 மெய்யியல் - அறிமுகம்
- 1.2 மெய்யியலின் வரலாறு
- 1.3 மெய்யியலின் பிரதான பிரிவுகள்
- 1.4 மெய்யியலுக்கும் ஏனைய துறைகளுக்குமுள்ள தொடர்புகள்
முடிவுரை
பயிற்சி வினாக்கள்
உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் பற்றிய சுருக்கம்

மெய்யியல் என்ற துறையின் ஆய்வுப்பரப்பை அது இன்னதுதான் என வரையறுப்பது கடினமானதாகும். மனிதப்பண்பாடு தொடக்கம் தொழில்நுட்பம் வரைக்குமான எல்லா ஆய்வுத்துறைகளிலும் மெய்யியல் ரீதியான சொல்லாடல்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதால் அவை அனைத்தையும் ஒரு நூலில் கண்டுகொள்வது சாத்தியமற்றதாகும். நாம் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு வகையில் உலகியல் சார்ந்த விடயங்களைப்பற்றி சிந்திக்கவும் ஆராயவும் முற்பட்டு தத்துவம் பேசுகின்றோம். இது இறுக்கமானது நுணுக்கமானது

புரியாதது ஒன்று என்ற அபிப்பிராயமுள்ளது. பொதுவாக தத்துவம் என்ற சொல் மெய்யியல், மெய்ப்பொருளியல் என பல பெயர்களினால் அழைக்கப்படுகின்றது. இங்கு நான் மெய்யியல் என்ற சொல்லையே அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். ஒரு காலத்தில் மெய்யியல் சகல விஞ்ஞானங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த அறிவுத்துறை என்றால் அது மிகையாகாது. விஞ்ஞானம் விளக்கப்படுவதுபோன்று அல்லது வரைவிலக்கணப்படுத்தப்படுவது போன்று மெய்யியலை எளிமையாக வரைவிலக்கணப்படுத்த முற்படுவதென்பது சிரமமானதாகும். ஏனெனில் விஞ்ஞானத்துறைகளுக்கு ஆய்வுப் பொருள் உண்டு ஆனால் மெய்யியலுக்கென்று ஆய்வுப்பொருளை வரையறுக்க முடியாது. மெய்யியல் எனும் சொல்லானது ஆங்கிலத்தில் Philosophy என அழைக்கப்படுகிறது. இது Philosophia எனும் கிரேக்க சொல்லிலிருந்து வந்ததாகும். Philo, Sophia எனும் இரு சொற்களின் இணைவினால் இது அமையப் பெற்றுள்ளது. ‘பிலோ’ (Philo) என்றால் விருப்பம், நேசம் அல்லது விளைவினைக் குறிக்கின்றது. ‘சோபியா’ (Sophia) என்றால் ‘ஞானம்’ எனும் அர்த்தத்தைச் சுட்டிநிற்கின்றது. அறிவை நேசிப்பது என்பதாக பொருள்படுகின்றது. எனவே Philosophy எனும் சொல்லானது ஞானத்தின் விருப்பு அல்லது ஞானநேயம் எனப் பொருள்படுகின்றது. இது இன்று மிகவும் பரந்துபட்ட துறையாக அமையப் பெற்றுள்ளதை மாணவர்கள் அறியச் செய்தல் அவசியமாகும். இந்திய சிந்தனையில் ‘தரிசனம்’ எனும் சொல் இதற்கு இணையான சொல்லாகப் பயன்படுகிறது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

1. மெய்யியல் என்றால் என்ன என்பதை புரிந்து கொள்ள வைத்தல்.
2. வெவ்வேறு காலப்பிரிவுகளின் முக்கியத்துவத்தை பற்றி விளங்கிக் கொள்வதற்கும்
3. மெய்யியலின் இயல்பையும், பரப்பளவையும் விளங்குவதற்கும்.
4. ஆரம்ப கால மெய்யியல் சிந்தனைக் குழுக்களுக்கும் தற்போதுள்ள குழுக்கள் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

கற்றல் அடைவுகள்

1. மெய்யியல் மனித வாழ்வோடு தொடர்புடையது என்று விளங்கி அதன் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து ஆய்வு மேற்கொள்வர்.
2. மாணவர்கள் மெய்யியலின் தோற்றம் பற்றியும், அதன் வரலாறு பற்றியும் அறிந்து கொள்வர்.
3. கீழைத்தேய, மேலைத்தேய மெய்யியல் தொடர்பான அடிப்படை அறிவினைப் பெற்றுக் கொள்வர்.
4. மெய்யியல் ஒரு பரந்த கல்வித் துறை என்பதைப் புரிந்து கொள்வர்.

1.1 மெய்யியல் - அறிமுகம்

மெய்யியல் என்றால் என்ன என்பது தொடர்பாக சாதாரண மனிதர்களுக்கும் புத்திஜீவிகளுக்கும் இடையே ஒரேவிதமான அபிப்பிராயம் இல்லை. வரலாற்றுக் காலந்தொட்டே அறிவின் மிகப் பழமையானதும் மதிப்பு மிக்கதுமான ஒரு பிரிவாக மெய்யியல் இருந்து வருகின்றது. மனிதர்கள் எதற்காக வாழ்கின்றார்கள் என்பது பற்றியும், அவர் தம் வாழ்க்கையின் நோக்கங்கள் எவை என்பது பற்றியும் உணர்வதற்கு அறிவு தேவையானதாக உள்ளது. இவ்வறிவினை மெய்யியலே நமக்களிக்கிறது. முன்னோர்கள் பலரது சிறந்த சாதனைகளை மெய்யியல் தன்னுள் கொண்டுள்ளது. வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களையும் அவற்றை அடையும் முறைகளையும் இக்கல்வி தருகிறது. இதன் அடிப்படையில் அமையும் வாழ்க்கையை அடைய அது நமக்கு துணை செய்கிறது. ஆதிகால கல்வி முறையில் மாணவர்கள் சிறந்த நூலறிவு பெற்றதுடன் சிறந்த நல்லொழுக்க வளர்ச்சியும் பெற்றுத் திகழ்ந்தார்கள். அரசவைகளிலும் அறிஞர்களின் பங்களிப்பு அதிகமாக இருந்ததை வரலாற்றில் அறியலாம்.

நமது வாழ்க்கை பற்றியும் வாழும் உலகம் பற்றியும் நாம் கொண்டுள்ள மனப்பான்மை நமது பிரச்சினைகளைப் பரந்த நோக்குடன் ஆராய உதவுகிறது. மேலும் பிரச்சினைகள் தனிப்பட்டவை அல்ல என்றும், விரிந்து இணைந்துள்ள பெரும் முழுமையின் சிறு பகுதிகளே இவை என்றும் மெய்யியல் நம்மை உணரச்செய்கிறது. இதன் விளைவாக பல்வேறு நிலைமைகளிலும் அமைதியுடனும் பதற்றமின்றிச் சிந்தித்து செயல்பட உதவுகிறது. மனித வாழ்க்கை பற்றிய முழுமையான உண்மையினைத் இது

நமக்கு அளிக்க முற்படுவதால் மனநிறைவோடு வாழ்க்கை நடாத்த இவ் அறிவு நமக்குத் துணை செய்கிறது. அத்தோடு நமது சிந்தனையை உயர்நிலைப்படுத்தி முரண்பாடுகளின்றிச் செயலாற்றவும், நல்ல முடிவுகளை தர்க்க முறைப்படி ஆராய்ந்து எடுக்கவும் இது எமக்கு பயன்படுகின்றது.

எல்லாப் பாடங்களுக்கும் ஆரம்ப சிந்தனையாக இருந்தமையால் மெய்யியல் எல்லாப் பாடங்களிலும் தாய்ப்பாடமாக சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது (Mother of Subject). ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தன்னை பற்றியும் தனக்கு புறம்பாக உள்ளவைகள் பற்றியும் விசாரணை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவ்வாறு விசாரணை செய்யும் போது பல வினாக்களையும் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள் குறிப்பாக இந்த உலகு எதனால் இயங்குகின்றது? இந்த உலகினது இருப்பு எத்தகையது (Being, Becoming) போன்ற பல வினாக்களைக் கேட்டு அவர்கள் தங்கள் ஆய்வினை விசாரணையை ஆரம்பித்தார்கள். இந்த ஆரம்ப தேடலே உலகளாவியரீதியில் மெய்யியல் தொடர்பான சிந்தனைக்கு வித்திட்டது. (ஆதிகிரேக்க மெய்யியல் (மொ.பெ))

நீண்ட வரலாற்றுப்பின்னணியினைக் கொண்ட மெய்யியல் எனும் சொல்லானது கிரேக்கச் சொல்லான 'Philosophia' என்ற சொல்லிலிருந்து வந்ததாகும். கிரேக்கத்தில் 'Philosophia' என்பது Love of knowledge (Philo) ஆங்கிலத்தில் 'Philosophy' என அழைக்கப்படுகிறது (சிவானந்தமூர்த்தி.க,1999). இது Philo, Sophia என்ற இரு கிரேக்கச் சொல்லில் இருந்து தோற்றம் பெற்றதாகும். Philo எனும் சொல்லானது ஆர்வம், விருப்பம், என அர்த்தம் கொள்ளலாம். அதே போல் Sophia எனும் சொல்லானது அறிவு, ஞானம் (wisdom) புத்திக் கூர்மை, மதிநுட்பத்தைக் குறிப்பதாகும். அதேவேளை அதனைவிட விரிவான பிரயோகத்தையும் உடையது. நடைமுறை விடயங்களில், பொறியியற் கலைகளில், வியாபாரங்களில் எல்லாம் எங்கு நுண்ணறிவானது ஆட்சி செலுத்த முடியுமோ அங்கெல்லாம் Sophia விற்கு இடம் உண்டெனலாம். ஹோமர் என்ற கிரேக்க சிந்தனையாளர் நுணுக்கமான தச்சுத்தொழிலை இதற்கு ஒப்பீடு செய்கின்றார் (ஞானக்குமாரன், நா., 2012:2). எனவே மெய்யியல் என்பது அறிவின் மீதான விருப்பு அல்லது தேடல் எனவும் அல்லது அறிவின்

மீதான ஞானம் எனவும், உண்மை பற்றிய விசாரணை எனவும் (love of wisdom and knowledge) ஞானத்தின் மீதான காதல் எனவும், பௌதீக உலகம் பற்றிய முறைப்படுத்தப்பட்ட சிந்தனைகளாக புலமையாளர்கள் பொருள் கொள்கின்றார்கள். இவ் மெய்யியல் பற்றி ஏனைய துறைகளைப் போன்று நேரடியாக வரைவிலக்கணப்படுத்துவது கடினமாக இருந்த போதும் வெவ்வேறு சிந்தனையாளர்கள் மெய்யியல் என்றால் என்ன என வரைவிலக்கணங்களை வழங்குவதற்கு முன்வந்திருந்தனர். பாரம்பரிய சிந்தனையாளர்களின் கருத்துப்படி இறைவன், ஆன்மா, உலகு தொடர்பான தேடல்தான் மெய்யியலாக கருதப்பட்டது. மேலும் இன்று எல்லா வகையான விடயங்களையும் விளக்குகின்ற ஒரு மதிப்பீட்டுத் துறையாக மெய்யியல் காணப்படுகின்றது.

சிசரோ மெய்யியல் என்பதை ஒரு வாழ்க்கை முறையாகக் கருதினார். கிரேக்க மெய்யியலாளரான பிளேட்டோ மெய்யியலானது ஆச்சரியத்துடனேயே ஆரம்பித்தது என்று கூறுகின்றார். மேலும் இவரது கூற்றுப்படி மனிதன் இயற்கையிலேயே ஒரு மெய்யியல் ஆராய்ச்சியாளன் ஆவான் என்பதும் மனிதனின் ஆராயும் போக்கு அவன் குறிப்பிட்ட விடயத்தை அறிந்து கொண்டவுடன் முடிவு ஏற்பட்டு விடுவதில்லை என்றும் கூறினார். தற்கால மெய்யியல் போக்கு அவ்வாறே உள்ளது எனக்கூறுகிறார். மேலும் மெய்யியல் பற்றிக் கூறும் போது உண்மை, நன்மை, அழகு பற்றிய விமர்சன ரீதியான பகுப்பாய்வே மெய்யியல் என்று கூறுகின்றார்.

மேலும் அரிஸ்டோட்டில் என்பவர் உண்மையை அறிய முயலும் விஞ்ஞானமே மெய்யியல் எனக்கூறுகிறார். பிளேட்டோவும், அரிஸ்டோட்டிலும் எல்லா மெய்யியல் தொடர்பிலும் 'ஆச்சரியம்' என்பது இருப்பதாக குறிப்பிடுகின்றனர். வாழ்வதற்கு உள்ள மனிதனின் ஆர்வம், இயற்கையை அறிதல் ஆகிய இரண்டுமே இதில் இணைந்துள்ளன. இது அறிவை நோக்கி மனிதனை ஆழமாக இட்டுச் செல்கின்றது என்றார்கள் (அனஸ், எம்.எஸ்.எம்., 2003:8).

கிரேக்க சிந்தனையாளரான பைதகரஸ் மெய்யியல் பற்றிக் கூறும் போது இது ஒரு சுதந்திரமான சிந்தனைப்பாங்கு எனச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இதற்கு அவர் ஒரு உதாரணத்தைக் கூறுகின்றார். அதாவது ஒரு விளையாட்டில் விளையாடுபவர்கள், நடத்துனர்கள், பார்வையாளர்கள் என்ற மூன்று

வகுப்பினர் பங்கு கொள்வர். அவர்களில் சிறந்தவர்கள் பார்வையாளர்கள் என 'பைதகரஸ்' கூறினார். மெய்யியலின் நோக்கும் பார்வையாளரைப் போன்றது எனக் குறிப்பிட்டார். ஏனெனில் ஒரு விடயம் தொடர்பாக சரி, பிழை, உண்மை, நேர்மை, ஒழுக்கம் என்பன தொடர்பான கருத்துக்களை முன்வைப்பது மெய்யியலின் முக்கியமான பணியெனக் கூறினார்.

மேலும் 'ஜோன்டூயி' விசேட விஞ்ஞானங்களின் படி உடலுறுப்புகள் மற்றும் முறைகளினூடாக வழங்கப்படக்கூடிய அறிவை விட பூரணமானதும், இறுதியானதுமான உண்மைத்தன்மை பற்றிய அறிவு தான் மெய்யியலின் ஆரம்பம் எனக்கூறுகிறார்.

மொழி மெய்யியலாளரான 'மூவர்' கூறும் போது மெய்யியலாளரோ அல்லது விஞ்ஞானிகளோ கூறிய கருத்துக்களினால் அல்லது கருத்துக்களின் அர்த்தங்களினால் மெய்யியல் சார்ந்த சிந்தனைகள் உருவாக முடியும் எனக்கூறுகின்றார்.

பேட்டன் ரஸல் என்பவர் எழுத்துக்களின் மொழி வடிவங்களே மெய்யியல் எனக்கூறுகின்றார்.

வீக்கன்ஸ்ரைன் என்பவர் எடுப்புக்களுக்கும் நேர்வுகளுக்கும் இடையிலான அர்த்தத்தினை பகுப்பாய்வு செய்வதாக மெய்யியல் உள்ளது எனக்கூறுகின்றார். அதேநேரம் மொழியினைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்வதனாலேயே மெய்யியல் புதிர்களைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியும் எனக்குறிப்பிட்டார்.

காள்பொப்பர் என்பவர் விஞ்ஞானிகள் ஆராயும் விடயம் ஒரு புறமிருக்க, சமயம் ஆராயும் விடயம் ஒரு புறமிருக்க இவற்றுக்கு அப்பாற்பட்ட முறையில் ஆராய்வது மெய்யியல் என சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

மேலும் கில்பட் றைல் மொழியியல் ரீதியான ஆய்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக மெய்யியல் அமைகிறது எனக்குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறாக பல மேலைத்தேய சிந்தனையாளர்கள் மெய்யியல் தொடர்பான கருத்துக்களை விளக்கியது போன்று கீழைத்தேய இஸ்லாமிய

சிந்தனையாளர்களின் வரை விலக்கணங்களையும் மாணவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

மெய்யியல் ஆய்வில் மெய்யியலானது கீழைத்தேய மெய்யியல், மேலைத்தேய மெய்யியல் என இரு பிரிவுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இவைகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு வகையான உட்பிரிவுகளையும், விளக்கங்களையும் கொண்டவை கீழைத்தேய நாடுகளில் தோன்றிய மெய்யியல் சிந்தனைகள் கீழைத்தேய மெய்யியல் எனப்படும். கீழைத்தேய சிந்தனையில் இந்திய மெய்யியலுக்குப் பிரதான இடமுண்டு. இத்தத்துவத்தின் அடிப்படைகள் வேதங்களிலும் உபநிடதங்களிலும் இருந்து விளக்கப்படுகின்றன. மேலும் பகவத்கீதை பல விளக்கங்களை வழங்குகின்றது. இந்தப்பின்னணியில் இவற்றை பிரஸ்தான திரையங்கள் என இந்திய சிந்தனையாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்கள் பல தத்துவக் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுகின்றனர். வைதீகம், அவைதீகம் என்ற சொற்களும் கடவுள், ஆன்மா போன்ற பல கோட்பாடுகளும் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

மேலைத்தேய நாடுகளில் தோன்றி வளர்ச்சி அடைந்த மெய்யியல் மேலைத்தேய மெய்யியல் எனப்படும். இதனுள் கிரேக்க மெய்யியல் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. ஏனெனில் எகிப்திய, உரோம், அரேபிய நாகரிகங்களையிட கிரேக்கத்தில் வாழ்ந்த பல சிந்தனையாளர்கள்தான் இது தொடர்பான விடயத்துக்கு வித்திட்டிருந்தார்கள். கிரேக்க சிந்தனையாளர்களுள் அனேகமானவர்கள் உலகு பற்றியும் உலகுக்கு அப்பால் உள்ள விடயங்கள் பற்றியும் பல கருத்துக்களை கூறியது மட்டுமல்ல அதனை ஏனையோருக்கும் எடுத்துக் கூறினார்கள். (லக்ஸ்மணஐயர்:) அந்த வகையில் மேலைத்தேய சிந்தனையானது கீழைத்தேய சிந்தனை போன்று ஒரு உள்ளுணர்வு தத்துவம் அல்லாவிட்டாலும் வெவ்வேறு காலப்பகுதியில் மெய்யியல் தொடர்பான வளர்ச்சிப் பாதையைக் காட்டிய ஒரு தத்துவமாக அதனை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். இது ஆதி காலம் தொடக்கம் இப்போது வரைக்கும் வெவ்வேறுபட்ட அடிப்படையில் கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளது. இத்தத்துவத்தின் தந்தையாக தேலிஸை சுட்டிக்காட்டலாம். தேலிஸில்

இருந்து ஆரம்பித்து படிப்படியாக வளர்ந்துள்ளது. சில சிந்தனையாளர்கள் இதனை சிந்தனை ரீதியான மாற்றமாக (Change of Thoughts) கூறினார்கள்.

1.2 மெய்யியலின் வரலாறு

மேலைத்தேய மெய்யியல் வரலாற்றை நோக்கும் போது வெவ்வேறு சிந்தனையாளர்கள் வெவ்வேறு வகையாக அதனைப் பார்த்து இருக்கின்றார்கள். சில சிந்தனையாளர்கள் கீழ்வருமாறு அதனைப் பிரித்து விளக்குகின்றனர். கிரேக்ககாலம், மத்தியகாலம், மறுமலர்ச்சிக்காலம், நவீனகாலம், சமகாலம், கடந்த சமகாலம். இக் காலப்பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் மெய்யியல் சார்ந்த சிந்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கப்பட்டவையாகும்.

மெய்யியல் எப்போது தோன்றியது என சரியாக கூறாவிட்டாலும் சொல்லியல் தோற்றப்பாட்டு நோக்கில் கிரேக்க சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டதால் கிரேக்கத்திலேயே தோன்றியதாக பலர் அனுமானிப்பதுண்டு. கிரேக்கத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சிறந்த மக்களாகவும் அங்கு வாழ்ந்த சிந்தனையாளர்கள் உண்மையை தேடும் ஆர்வம் உடையவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். கிரேக்க தேசம் ஒரு அழகான தேசம் என்பதோடு ஆங்காங்கே வாழ்ந்த இனக் குழுக்களின் மத்தியில் சிந்தனையாளர்கள் வினாக்களைக் கேட்டு விசாரணைகளை ஆரம்பித்தார்கள். இந்த விசாரணைகள் நிகழ்ந்த வரலாற்றை அடிப்படையாக கொண்டு கிரேக்ககால சிந்தனையை மேலும் மூன்று வகையான பிரிவாக நுணுகி ஆராய்ந்தார்கள். குறிப்பாக W.T.Stace என்பவர் கிரேக்க காலப்பகுதியை மூன்று வகையாக பிரித்து தன்னுடைய 'மேலைத்தேய மெய்யியலின் விமர்சன வரலாறு' என்ற நூலில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். அதாவது சோக்கிரட்டிஸுக்கு முந்திய மெய்யியல், சோக்கிரட்டிஸுக்கும் அரிஸ்டிராட்டிலுக்கும் இடைப்பட்ட மெய்யியல், அரிஸ்டிராட்டிலுக்கு பிந்திய மெய்யியல்.

சோக்கிரட்டிஸுக்கு முந்திய மெய்யியலானது அண்டவியல் அல்லது பிரபஞ்சவியல் சார்ந்த விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது. இதன்படி சோக்கிரட்டிஸுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் மைலிஸ்ஸிய சிந்தனை மரபினரும் அயோனிய சிந்தனை மரபினரும் சோபசிஷ சிந்தனை மரபினரும்

வெவ்வேறு கருத்தினை முன்வைத்தார்கள். ஆதி மெய்யியலாளர்களில் சிந்தனையாளர்களாக தேலீஸ் (Thales 640 – 546 கி.மு), அனக்ஸ்மாந்தர் (Anaximander 610 –546 கி.மு),அனஸ்மினிஸ் (Anaxmenes 588 – 525 கி.மு), பைதகரஸ் (Pythagoras கி.மு 6) டெமோக்கிரட்டஸ் (Demokritus கி.மு 5), ஹெராக்கிளிட்டஸ் (Heracleitis கி.மு 5),ஹிப்போஹிரட்டஸ் (Hippocrates கி.மு 4),புரட்டக்கோரஸ் (Protagoras கி.மு 5) போன்ற சிந்தனையாளர்கள் மிகவும் முக்கியமானவர்கள்.

01.தேலீஸ் (கி.மு. 640-546)

தேலீஸ் (கி.மு. 535-475) என்பவர் இயற்கையின் பன்மைத் தன்மையை ஆய்வு செய்தார். “நீர்” தான் உலகின் தோற்றத்துக்கு அடிப்படைக் காரணம் எனக் கூறினார். பௌதீகப் பொருளைக் கொண்டு ஏனையவற்றை ஆக்கமுடியும் என்ற வகையில் இக்கருத்து ஏற்கக்கூடியதே. தேலீஸ் கிரேக்க நகரமாகிய மிலிடஸில் பிறந்தார். இவர் வடிவிலில் குறிப்பாக முக்கோணங்களின் அறிவுத்துறை மற்றும் செய்துறை புரிதலுக்காக நன்கு அறியப்பட்டவர். பிரமிட்டுக்களின் உயரத்தை காணவும் கடற்கரைக்கும் கப்பலுக்கும் இடைப்பட்ட தூரத்தை கணக்கிடவும் வடிவியலை பயன்படுத்தினார். கிரேக்க நாட்டின் ஏழு ஞானிகள் அல்லது துறவிகளில் ஒருவராக விளங்கினார். மேற்கத்திய பண்பாட்டின் முதல் தத்துவ மேதையாக இவர் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். தேலீஸின் முதன்மையான மெய்யியற் பிரச்சினை அனைத்திற்கும் அடிப்படையானது நீர் மூலக்கூறு என்பதனை வலியுத்தியது.

தேலீஸ் மெய்யியலின் தந்தை என வர்ணிக்கும் அளவுக்கு இப்பிரபஞ்சம் எதனால் ஆனது என விசாரணை செய்தார். அவ் விசாரணையின் மூலம் இந்த பிரபஞ்சத்தின் மூலக்கூறாக நீர் உள்ளது எனக்கூறினார். பூமி நீரில் மிதக்கிறது எனவும் பொருட்கள் அனைத்திற்கும் நீரே காரணம் எனவும் தன்னிடம் உள்ள கணித அறிவை பயன்படுத்திக் கூறியதோடு அக் கேத்திரகணித அறிவை பயன்படுத்தி பல கருவிகளையும் உருவாக்கினார். இவருக்கு அடுத்தபடியாக அனக்ஸ்மாந்தர் இப்பிரபஞ்சமானது நீரைவிட எல்லையற்ற பதார்த்தத்தில் இருந்து உருவானது எனக் குறிப்பிட்டார். பூமி உருளைவடிவமானது எனக் கூறும் அவர் பதார்த்தம் தான் இவ்வுலகை இயக்குகின்றது எனக் கூறுகின்றார். அடுத்து அனக்ஸ்மாந்தர் என்பவர் இப்பிரபஞ்சத்தின் மூலக்கூறு காற்றுத்தான் எனக் குறிப்பிட்டார். பல்வேறு

இயக்கங்களுக்கு அடிப்படை என சுட்டிக்காட்டினார். காற்றினால் தான் சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் ஒழுங்காக இயங்குகின்றது எனக் கூறினார்.

அனெக்ஸி மாந்தர் (கி.மு 611-547)

தேலிஸின் நேரடி மாணவரான இவர் தனது ஆசானின் கொள்கைளை விமர்சித்ததுடன் அனைத்துக்கும் அடிப்படையான எல்லையற்றது எனும் கருத்தை முன்வைத்தார். புவியியல், வானியல் பற்றிய கருத்துக்களை வெளியிட்டதுடன் பரிணாமக் கோட்பாட்டின் சில முக்கிய கருத்துக்களையும் வெளியிட்டார். அதாவது நீரிலிருந்தே உயிரினங்கள் தோன்றின எனவும், நீர் வற்றியபின் அவை நிலத்தில் வாழத் தொடங்கும்போது சூழ்நிலைக்கேற்ப தம்மை மாற்றி நிலப்பிராணிகளாக வாழத் தொடங்கின எனவும் கூறினார். அனெக்சிமினில் என்பவர் உலகின் தோற்றத்துக்குக் காரணம் காற்று எனக் கூறினார். ஹெக்காட்டஸ் என்பவர், மாற்றம் ஒன்றே உண்மையானது உலகின் தோற்றத்துக்கு அடிப்படைக் காரணம் நெருப்பு எனக் கூறினார். லூயிசிபஸ் என்பவரே சடப்பொருட்களின் அணுகுகொள்கையின் ஆரம்பகர்த்தாவாகும்

மைலிஸிய மரபினருக்கு பின்னர் அயோனிய சிந்தனையாளராக ஹெரக்டேட்டஸ், பாம்ண்டிஸ், பைதகரஸ் போன்றவர்கள் இப்பிரபஞ்சத்தின் மூலப்பொருள் தொடர்பாக மைலிஸ்ஸர் சிந்தனையாளர்களுள் வேறுபட்ட வகையில் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். குறிப்பாக ஹெரக்டேட்டஸ் இந்த உலகம் நெருப்பில் இருந்து அல்லது தீயில் இருந்து உருவானது எனவும், இந்த சக்திதான் இந்த உலகை சமநிலையில் வைத்திருக்கிறது எனவும் இவர் குறிப்பிட்டார். நெருப்பிடத்தில் மாற்றத்தை காணலாம் இதனால் மாற்றமே உண்மையானது எனக்கூறினார். இவரின் கருத்துக்கு மாறாக பாம்ண்டிஸ் இவ்வுலகம் எல்லையற்ற ஒன்றில் இருந்து தோற்றம் பெற்றது என்றார். அதேநேரம் எதுவுமே மாறவில்லை எனவும் குறிப்பிட்டார். இதன் மூலம் அவர் முழுமைப்பொருள் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

அடுத்து பைதகரஸ் சிறந்த கணித நிபுணர் என்பதனாலும் வானியல் அறிஞர் என்பதனாலும் எண்களில் இருந்து உலகம் உருவானது என குறிப்பிட்டார். மேலும் சோபலிஸுவாதிகள் கிரேக்கத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இவர்கள் சடவாதிகளாகவும் அல்லது உலோகாயுத வாதிகளாகவும் காணப்பட்டனர். இந்த குழுவில் மிகவும் முக்கியமானவர் புறட்டகரஸ். இந்த

பிரபஞ்சத்தில் முழுமைப் பொருளாக இருப்பது மனிதன் அது சார்ந்த மகிழ்ச்சியாகும் இதனால் ‘மனிதனை அளவிடும் கருவி மனிதனே’ என்றார்கள். இவர்கள் கூடியளவு புலக்காட்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர்.

சோபளிஸுவாதிகளுக்கு பின்னர் சோக்கிரட்டிஸ் பல கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார். சோக்கிரட்டிஸ் கணிதம், அரசியல், ஒழுக்கவியல், அழகியல் போன்ற பல துறைகளில் ஆழமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியவர். ‘உண்மையே நீ அறிவாய்’, ‘நற்பண்பே நல் அறிவாகும்’ என்ற கருத்துக்களின் மூலம் சிந்தனையை தூண்டினார். இவருடைய சிறந்த மாணவனாக பிளேட்டோ காணப்பட்டார். சோக்கிரட்டிஸ் நூல்களை எழுதாவிட்டாலும் அவரது சிந்தனைகளை உள்வாங்கிய பிளேட்டோ பல நூல்களை எழுதினார். இந்த நூல்களில் அவர் தன்னுடைய இலட்சியக் கருத்தை (Idea) எடுத்துக்கூறுகிறார். இவர் அரசியல், அறிவாராட்சியல், ஒழுக்கவியல் போன்ற பல துறைகளில் பல்வேறு கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி பிரபஞ்சத்துக்கு அப்பால் உள்ள விடயங்களைப் பற்றி பல கருத்துக்களைச் சுட்டிக்காட்டினார். குறிப்பாக இவருடைய Theatatus என்ற நூலில் வடிவக்கோட்பாட்டினை முன்வைக்கின்றார். இந்தக்கோட்பாட்டின் மூலம் தோற்றப்பாட்டு உலகு கருத்துலகு என்ற சிந்தனையை வெளிப்படுத்தினார். மேலும் குடியரசு நூலில் அரசியல் ரீதியாக இலட்சிய அரசு பற்றி பேசும் போது “ஆட்சியாளன் சிந்தனையாளனாக இருக்க வேண்டும் அல்லது சிந்தனையாளன் ஆட்சி நடத்தவேண்டும்” எனக் கூறினார். பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் பிளேட்டோவின் மாணவனாக அரிஸ்டோட்டில் காணப்பட்டார்.

அரிஸ்டோட்டில் (கி.மு. 384-322)

பிளேட்டோவின் நேரடி வாரிசாக இவர் காணப்படுகின்றார். காலாசாலை “லைசியம்” என அழைக்கப்பட்டது. அரிஸ்டோட்டிலின் காலம் விஞ்ஞான வரலாற்றில் இரு காரணிகளால் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. கிரேக்க கேத்திர கணிதத்தில் அதிக ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தார். சிக்கலான பொருட்களின் எல்லா வகை உடைமைகளையும் அளவீடு செய்ய கேத்திர கணிதத்தை அவர்கள் பயன்படுத்தினர். கேத்திர கணித நியாயத்தை விஞ்ஞான அறிவுக்கும் அவர்கள் அடிப்படையாகக் கொள்ள முயன்றனர்.

(1) அவர் செய்த விஞ்ஞானப் பணிகள்

(2) உலக வரலாற்றில் ஒரு விஞ்ஞான ஆய்வுக்காக அரசிடமிருந்தும் முதன் முதலில் பணம் பெற்றமை. (இதன்பின் நூற்றாண்டுகளாக இவ்வுதவி வழங்கப்படவில்லை)

இவர் எழுதியதாகக் கூறப்படும் 170 நூல்களில் 47 நூல்கள் இன்று கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இந் நூல்கள் அவர் காலத்திய விஞ்ஞான உண்மைகள் அடங்கிய கலைக்களஞ்சியமாக விளங்குகின்றன.

இவர் வானியல், விலங்கியல், கருவியியல், புவியியல், உடலியல், இராசாயணம், உடற்கூற்றியல், பௌதீகம், ஆகியவை குறித்து பண்டைய கிரேக்கர் அறிந்திருந்த அனைத்தைப் பற்றியும் எழுதியதுடன் மெய்யியல், உளவியல், பொருளியல், இறையியல் அரசியல், சொல்லாட்சியியல், அழகியல், அளவையியல் போன்ற துறைகள் பற்றியும் எழுதியுள்ளார். இதிலிருந்து இவருடைய எழுத்துக்கள் அறிவின் முழுப்பரப்பையும் தழுவி உள்ளதென்பதை அறியலாம். அரிஸ்டோட்டில் ஒரு இயற்கைவாதி, இவருடைய முதல் அவதானம் உயிர்ப்பொருள் பற்றியதாகவே இருந்தது. இதனாலேயே இவரை “விஞ்ஞான மனிதன்” என அழைக்கின்றனர்.

இவரும் பல நூல்களை பல்வேறு துறைகளில் வெளிப்படுத்தினார். இவர் பிளேட்டோவின் எல்லாக் கருத்துக்களையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. குறிப்பாக அரசியல் (Politics) என்ற நூலின் ஊடாக இவர் பல கருத்துக்களை வலியுறுத்தினார். அரிஸ்டோட்டிலுக்கு பிற்பாடு நவபிளேட்டோனிஸ்ஸ வாதிகள் பிரபஞ்சத்துக்கு அப்பாற்பட்ட பல விடயங்களை பற்றி கருத்தியல் சார்ந்த சிந்தனைகளை சுட்டிக்காட்டினார்கள். இதனால் கருத்தியல் சார்ந்த சிந்தனை பிற்பட்ட காலப்பகுதிகளில் வளர்ச்சி அடைய ஆரம்பித்தது என்பதை மாணவர்கள் அறியலாம்.

பின்னர் மத்திய காலத்தில் சமயரீதியான சிந்தனைகள் வளர்ச்சி அடைய ஆரம்பித்தது. ஐரோப்பிய நகரங்களில் கிறிஸ்தவ சமயம் செல்வாக்கு செலுத்தியது. குறிப்பாக கி.பி. 04- 14ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்குமான காலப்பகுதிகளில் திருச்சபைகளின் செல்வாக்கு அதிகமாக இருந்ததன் காரணமாக அன்சலம், ஓகஸ்டின், அக்குவைனாஸ் போன்ற பாதிரிமார்கள் கடவுள் இருப்பு தொடர்பான கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். அதாவது கருத்தியல்வாத நோக்கில் உணர்வு பூர்வமாக பிரபஞ்சத்துக்கு அப்பாற்பட்ட உண்மையை நியாயப்படுத்தினார்கள். இந்த மத்தியகாலத்திற்கு பிற்பாடு பல சிந்தனையாளர்கள் மனிதர்களைப் பற்றியும், மனிதர்களுக்குத் தேவையான விடயங்கள் பற்றியும் விசாரணை செய்ய பலர்

முன்வந்தார்கள். குறிப்பாக பிரான்சிஸ்பேக்கன், றோஜபேக்கன், கலிலியோகலிலி போன்ற சிந்தனையாளர்கள் பல நுட்பமான அறிகை முறைகளை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். இதனால் விஞ்ஞான மயமான மறுமலர்ச்சி சிந்தனைக்கு இவர்களது கருத்துக்கள் அடிப்படையாக அமைந்தது.

நவீன காலம் என்பது சமய ரீதியான சிந்தனைகளுக்கு மாறான கருத்துக்களைக் கொண்ட ஒரு காலப்பகுதியாகும். அறிவியல் அல்லது விஞ்ஞானம், கலை, இலக்கியம், வர்த்தகம் போன்ற துறைகளில் புதிய புதிய கருத்துக்கள் தோற்றம் பெற்ற காலம் நவீனகாலமாகும். விஞ்ஞான அறிவுபற்றியும் அவ்வறிவு பெறப்படுகின்ற முறைகள், கண்டுபிடிப்புக்கள் வளர்ச்சியடைந்த காலம் இதுவாகும். இக்காலப்பகுதியில் அறிவுமுதல்வாதிகள், அனுபவமுதல்வாதிகள் பல கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். அறிவு முதல்வாதிகளாக டேக்காட் (Descartes), ஸ்பினோஸா (Spinoza), லைபினிஸ்ட் (liebenize) போன்றோரும் அனுபவமுதல்வாதிகளாக ஜோன் லொக் (Locke), பார்க்லி (Barkely), ஹியூம் (Hume) போன்றோரும் இக்காலத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்திய சிந்தனையாளர்களாவர். இதற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியானது மொழிப்பகுப்பாய்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த காலப்பகுதியாகும். மொழி கட்டாயமாக பகுப்பாய்வு செய்யப்பட வேண்டும் என்ற வகையில் சமகால சிந்தனையாளர்கள் சிந்தித்தார்கள். மொழிப் பிரச்சினையிலிருந்து விடுவிப்பதுதான் மெய்யியலின் நோக்கம் என்றனர். பேர்ட்டன் றசல், வீக்கன்ஸ்ரைன், மூர், அயர் போன்றோரும் பல சிந்தனைக் குழுக்களும் செல்வாக்குச் செலுத்தினர்.

1.3 மெய்யியலின் பிரதான பிரிவுகள் (The branchers of Philosophy)

மெய்யியலானது வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்தில் பல பிரிவுகளாக வளர்ச்சியடையவில்லை. பிற்பட்ட அல்லது இன்றைய காலத்திலேயே இது வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இமானுவல் காண்ட் போன்ற சிந்தனையாளர்கள் இதனை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள். பொதுவாக மெய்யியலை நான்கு கூறுகளாகப் பிரித்து நோக்கலாம். அவையாவன: அறிவாராய்ச்சியியல் (Epistemology), அழகியல் (Aesthetics), ஒழுக்கவியல் (Ethics),

பௌதீகஅதீதம் (Metaphysics) (Peter Koestenbaum, 1968:18) இப்பிரிவுகள் பற்றி மாணவர்கள் விரிவாக அறிய வேண்டும். அத்தோடு வரலாற்று மெய்யியல், மனமெய்யியல், விஞ்ஞான மெய்யியல், சமூக விஞ்ஞான மெய்யியல், கணித மெய்யியல், தர்க்க மெய்யியல் என்றவாறாக பல்துறைகளிலும் பரிணமித்து விரிந்த ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

1. அறிவாராய்ச்சியியல் (Theory of Knowledge or Epistemology)

வரலாற்றுரீதியாக மெய்யியலின் முக்கியத்துவத்தை நாம் அறிந்த பொழுதும், மெய்யியலாய்வில் அறிவாராய்ச்சியியல் மிகவும் முக்கியமானது. அறிவாராய்ச்சியில் அறிவு என்றால் என்ன? அது அபிப்பிராயத்திலிருந்து எவ்வகையில் வேறுபடுகிறது? நிச்சயத்தன்மை அறிவிற்கு இன்றியமையாததா? அல்லது நிச்சயத்தன்மை பற்றி அறியாது எதனையும் அறிவென ஏற்றுக் கொள்வது ஏற்புடையதா? அறிவென ஒன்று உண்மையில் உள்ளதா அல்லது வெறும் அபிப்பிராயத்துடன் நாம் திருப்தி அடைய வேண்டுவதா? அறிவென ஒன்று உள்ளதாயின் அதனை எவ்வாறு அடைகிறோம்? போன்ற வினாக்களைப் பற்றி அறிவாராய்ச்சியியல் ஆராய்கிறது. இவ்வினாக்கள் அனைத்துமே எண்ணக்கருத்தின் அடிப்படையிலானவையே அன்றி பரிசோதனைக்குரியவை அல்ல. இந்த அறிவாராய்ச்சியியல் பல எண்ணக்கருக்கள் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. குறிப்பாக அறிவு, நம்பிக்கை, உண்மை, பொதுமை..... போன்றவைகள் முக்கியமானது. மாணவர்கள் இது தொடர்பான விடயங்களை அடுத்த அத்தியாயத்தில் மேலும் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

2. பௌதீக அதீதம் (Metaphysics)

பௌதீகஅதீதம் அல்லது உள்பொருளியல் என்பது உள்பொருள் பற்றி சிந்திப்பதாகும். இதனையே சிலர் முதல் மெய்யியல் என்பர். மெய்யானது எது? இருப்பின் இயல்பு யாது? தோற்றத்திற்கும் உள்பொருளிற்கும் இடையிலான வேறுபாடு யாது? என்பது போன்ற வினாக்களை இத்துறை ஆராய்கிறது. இவ்வினாக்களை ஆராய பகுத்தறிவு அவசியமாகும். மேலும் பௌதீக அதீதம் என்ற சொல்லுக்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் உண்டு. ஒன்று

இருத்தல், மெய்மை பற்றிச் சிந்திப்பது. அடுத்தது அனுபவத்திற்கு அப்பால் உள்ளவை பற்றிச் சிந்திப்பது அல்லது உணர்தலுக்கு அப்பால் உள்ளவை பற்றிச் சிந்திப்பதாகும். பொதுவாக இதில் கடவுள், மறுபிறப்பு, நன்மை, தீமை, மறுவாழ்வு போன்ற விடயங்கள் முக்கியப்படுத்தப்படுகின்றன. இங்கு கருத்தியல்சார் சிந்தனையும், விசாரணையும் முக்கியமானது. இந்த சிந்தனையை சிலர் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் சிலர் நிராகரிப்பார்கள்.

3. அறவியல் (Ethics)

மெய்யியலின் முக்கிய பகுதியாக அறவியல் அல்லது ஒழுக்கவியல் உள்ளது. மனிதனது ஒழுக்க சிந்தனைகளோடு தொடர்புடையது. நல்வாழ்க்கை என்பது யாது? கடமை, கடப்பாடுகள் என்றால் என்ன? எம்மைக் கட்டுப்படுத்த எவையேனும் உண்டா? நாம் ஆற்றப்பட வேண்டிய கடமைகள் யாதேனும் உண்டா? ஒழுக்கவியல் வாதங்களில் சில ஏனைய வாதங்களிலும் பார்க்க சிறந்தனவா? அல்லது அனைத்தும் வலிதானது அல்லது வலிதற்றது எனத் தீர்மானிக்கக் கூடியவையா? ஒழுக்கப் பெறுமானங்கள் தற்சார்புடையனவோ? அல்லவோ? என்பது போன்ற பிரச்சினைகள் ஒழுக்கவியல் ஆய்வுக்குரியவை, இவ்வினாக்கள் அனுபவ ரீதியானதோ அல்லது பரிசோதனை செய்யக் கூடியவையோ அல்ல. மக்களிடம் ஒழுக்க விழுமியங்கள் பண்பாட்டு அம்சத்தோடும், பரம்பரையோடும் தொடர்புபட்டுள்ளது.

எல்லாப் பண்பாடுகளிற்கும் பொதுவான ஒழுக்கவியல் விழுமியங்கள் பற்றி சமூகவியலாளர்களும், மானிடவியலாளர்களும் ஆராய்ந்து கூறக்கூடும். அத்துடன் குறிப்பிட்ட ஒழுக்க விழுமியங்களைப் பேணுவதால் ஏற்படக்கூடிய சமூக விளைவுகள் பற்றி சமய சிந்தனையாளர்கள் கூறக்கூடும். ஆனால் இவையெல்லாம் மெய்யியலாளர்கள் ஆராய்வதைப் போன்று அமைவதில்லை. ஒழுக்கவியலில் பல கோட்பாடுகளும், எண்ணக்கருக்களும் (கடமை, உரிமை, அறம், நீதி) முக்கியமாக ஆராயப்பட்ட போதும் உண்மை, பொய், சரி, தவறு, நன்மை, தீமை என்றவாறாக ஆய்வு செய்து வந்த ஒழுக்கவியல் அல்லது அறவியலின் பாங்கு அர்த்தமற்றது என ஒதுக்கப்பட்டு ஒழுக்கவியல் விஞ்ஞான மனப்பாங்குடன், புறவியல் தன்மையுடையதாக

ஏற்றுக்கொண்டு ஆராயப்பட வேண்டும் எனப்பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. (சிவானந்தமூர்த்தி,1999:10).

4. இரசனையியல்: (Aesthetics)

அழகியல் என்பது “கண்டுணர்தல்” என்று பொருள்படும். இது உணர்வுசார்ந்த சிந்தனையாகும். அழகியல் சொல் ஆங்கிலத்தில் Aesthetics என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இது Aiesthetikos எனும் கிரேக்க சொல்லிலிருந்து தோன்றியது. இது உணர்ச்சி, புலன்களின் வாயிலாக உணரும் திறன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். இது நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டதாகும். இது கலைகளின் மெய்யியல் அல்லது அழகியற்கலை அல்லது அழகியல் விழுமியங்கள் பற்றிய பிரச்சினைகளை ஆராய்கின்றது. அழகியல் தீர்ப்புக்களின் மூலம், அதன் ஏற்புடமை பற்றி அறிய முயலுகிறது. கலைப் படைப்புக்களின் உண்மைத் தன்மை யாது?, அதன் அர்த்தம் யாது?, போலிக்கலைகளில் இருந்து சரியான கலையை எவ்வாறு வேறுபடுத்துவது போன்ற பல வினாக்களை இத்துறை ஆராய்கின்றது.

ஏனைய துறைகளை விட மெய்யியலானது பல்வேறுபட்ட விடயங்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் துறையாக இருப்பதனால் இதன் சிந்தனைப் பரப்பானது மிகவும் பரந்ததாகும் என்று மேலே சுட்டிக்காட்டியுள்ளோம். அதாவது பௌதீகவியல், உயிரியல் போன்ற துறைகளைப் போன்று மெய்யியலை நாம் அடையாளப்படுத்த முடியாது. ஏனெனில் இத்துறைகள் யாவும் குறித்தவொரு விடயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்கின்றது. ஆனால் மெய்யியல் அவ்வாறானதல்ல. ஏனெனில் மெய்யியலானது சமயம் தொடர்பான விடயங்களையும், அரசியல், விஞ்ஞானம், உளவியல், சமூகவியல், ஒழுக்கவியல், கணிதம் என பல்வேறுபட்ட துறைகளில் உள்ள பிரச்சினைகளை மீள் விசாரணை செய்கின்ற போது அதனை நாம் சமய மெய்யியல், அரசியல் மெய்யியல், விஞ்ஞான மெய்யியல், கணித மெய்யியல், சமூக விஞ்ஞானமெய்யியல்,.... என பல்வேறு வகையாக விளக்க முடியும்.(Macropedia, V.3,1997:371) இது பற்றி மாணவர்கள் ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை உள்ளது.

முடிவுரை

மெய்யியல் என்றால் என்ன என்பதற்கு பல வரைவிலக்கணங்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பினும் மெய்யியல் என்பதற்குத் திட்டவட்டமான வரைவிலக்கணத்தை வழங்குவது சாத்தியமற்ற ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. மெய்யியல் மனித வாழ்விலிருந்து அந்நியப்பட்ட ஒன்றல்ல. அது மனிதனின் அன்றாட வாழ்வியலோடு மிகநெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட ஓர் ஆய்வுத் துறையாகும். மனிதன் இயற்கையிலேயே மெய்யியல் ஆராய்ச்சியாளனாக விளங்குகின்றான். ஆரம்பத்தில் மெய்யியலில் பிரபஞ்சம் குறித்த ஆய்வுகள் முதன்மைக்குரியனவாக விளங்கின. பின்னர் அதனுடன் ஒழுக்கம், அளவையியல், சமயம் சார்ந்த கருத்துக்கள் இணைந்து கொண்டன. மத்தியகாலத்தில் மெய்யியல் ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் சமய மெய்யியல் சார்ந்த ஆய்வுகளாக விளங்கின. நவீன காலத்தில் அறிவு, அறிவாராட்சியியல் ஆய்வுகள் முதன்மைக்குரியனவாகவும், விவாதத்திற்குரியனவாகவும் விளங்கின. சமகாலத்தில் மெய்யியல் மொழி சார்ந்த பல்வேறு துறைகளினுள்ளும் ஊடுருவிய வகையில் பாரிய அளவில் விருத்தி கண்டுள்ளது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. மெய்யியல் என்பதிலிருந்து நீர் விளங்கிக் கொள்வது யாது?
2. மெய்யியலின் பிரிவுகளை தெளிவுபடுத்துக.
3. கீழைத்தேய மற்றும் மேலைத்தேய மெய்யியலுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளை அடையாளம் காண்க.

திறவுச் சொற்கள்

மெய்யியல் பிரிவுகள், மெய்யியல் பிரச்சினைகள், உண்மை, இயற்கை, பெதீகவதீதம், சிந்தனை மாற்றம்.

உசாத்தணை நூல்கள்

01. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2003), *மெய்யியல் அறிமுக உரைகள்*, கலாச்சார கற்கைகள் நிலையம், பேராதனை.
02. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2006), *கிரேக்க மெய்யியல் முதல் தற்காலம் வரை*, குமரன் பதிப்பகம், கொழும்பு.

03. சிவானந்தமூர்த்தி.க., (1999),மெய்யியல் ஓர் அறிமுகம், அம்பாள் வெளியீட்டகம், புத்தூர்.
04. ஞானக்குமரன், நா., (2003), *மெய்யியல்*, செல்வம் வெளியீடு, பருத்தித்துறை.
05. Micropedia, The new encyclopedia Britannica, (1997), V.3,USA, Chicago
06. Peter Koestenbaum, (1968), *Philosophy –A General Introduction*, London.
07. Roger, Scruton (2005) *Philosophy : Principles and Problems*, America : California Continuum, International Publishing Group

பிரதான தலைப்பு
அறிவாராய்ச்சியியல்
அத்தியாயச் சுருக்கம்
அத்தியாயத்தின் நோக்கம்
கற்றல் அடைவு
பொருளடக்கம்

- 2.1 அறிவாராய்ச்சியியல் - அறிமுகம்.
- 2.2 மேலைத்தேய, கீழைத்தேய மெய்யியல்
- 2.3 காரணவாதமும் பட்டறிவுவாதமும்
- 2.4 உண்மை பற்றியகோட்பாடுகள்
- 2.5 ஐயவாதம்
- 2.6 அறிவும், நம்பிக்கையும்
- 2.7 பொதுமை

முடிவுரை
பயிற்சி வினாக்கள்
உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் பற்றிய சுருக்கமான விபரிப்பு

நிச்சயமான அறிவைப் பெறுதல் சாத்தியமாகுமா? உண்மையறிவைப் பெறுதல் முடியுமா? என்பவை போன்ற வினாக்களுக்கு விடைகாண முற்பட்ட போது அறிவாராய்ச்சியியல் தோன்றியது. அறிவைப்பற்றி ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகளின் தொகுப்பினை அறிவுக் கோட்பாடு என்பர். அறிவைப் பெறுவதற்கான வழிகள், அறிவின் ஏற்புடைமை, அறிவின் தோற்றம் பற்றியும், அதன் முக்கியத்துவம் பற்றியும், அறிவின் பயன் என்பன பற்றி எழும் சிக்கல்களுக்கு விளக்கம் தேட முயற்சிப்பது அறிவாராய்ச்சியலாகும். இது விஞ்ஞான அறிவையும், பௌதீகஅதீத அறிவையும் வேறுபடுத்தி விளங்குவதோடு அனுபவம், பகுத்தறிவு இவை இரண்டின் முக்கியத்துவம் பற்றிய தெளிவினை ஆராய்ந்து பெறுவதற்கு இத்துறை உதவுகிறது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

1. அறிவின் வாயில்களான காட்சி அனுமானம் உரை பற்றி அறியச் செய்தல்.
2. அனுபவவாதமும், நியாயவாதமும் ஒன்றுக்கொன்று வேறானது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுதல்.
3. ஐயவாதம் எனும் எண்ணக்கரு.
4. உண்மை பல்வேறு வகையாக விளங்கப்படுத்தக் கூடியது என்பதை தெரிந்து கொள்ளல்.
5. பொதுமையும், அறிவும், நம்பிக்கையும் பற்றி விளங்கிக் கொள்ளுதல்.

எதிர்பார்க்கைக் கற்றல் பெறுபேறுகள் (ILO)

1. அறிவாராய்ச்சியியல் என்பதனை வரையறை செய்து அதன் முக்கியத்துவத்தை தெளிவுபடுத்துவர்.
2. மாணவர்கள் அறிவின் வாயில்கள் குறித்தும் அறிந்து கொள்வர்.
3. கீழைத்தேய, மேலைத்தேய மெய்யியல் தொடர்பான ஆரம்ப அறிவைப் பெறுவர்.
4. அறிவின் வாயில்கள் மூலம் செயற்படல்.
5. அறிவின் நிச்சயத்தன்மை குறித்து விவாதிக்கக் கூடிய ஆற்றலைப் பெறுவர்.

2.1 அறிவாராய்ச்சியியல் - அறிமுகம்

உண்மை பற்றிய விசாரணை அல்லது தேடலை மெய்யியல் என பொதுவாக கூறலாம். இம்மெய்யியலானது பிரதானமாக நான்கு பெரும் பிரிவுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. அவைகளாவன, அறிவாராய்ச்சியியல், ஒழுக்கவியல், அழகியல், பௌதீகவதீதம். இதில் அறிவாராய்ச்சியியல் என்பது மிகவும் முக்கியமானதும் மெய்யியலின் இதயம் எனவும் வர்ணிக்கப்படுகிறது. உலகம் பற்றிய பார்வையில் ஏனைய உயிரினங்களைவிட மனிதன் மிகவும் முக்கியமானவன். பகுத்தறிவு அல்லது சிந்தனை என்ற அம்சத்தை ஒருவர் இயல்பாகவே கொண்டுள்ளான். அதனைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்து பல கருத்துக்களை அல்லது கோட்பாடுகளை முன்வைப்பது

இயல்பானதாகும். அறிவாராய்ச்சியியல் என்ற சொல்லானது ஆங்கிலத்தில் 'Epistemology or Theory of knowledge' என அழைக்கப்படும். இப்பதத்தை முதன்முதலில் ஜேம்ஸ் பிரட்ரிக் பெரியர் (1808-1864) தனது 'Institaes of metaphysics' என்ற நூலில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். 'Episteme' என்பது அறிவையும், 'Logos' என்பது விளக்கத்தினை அல்லது முறைமையை குறிக்கிறது. எனவே அறிவாராய்ச்சியியலை அறிவு பற்றி ஆராய்கின்ற துறை என சுருக்கமாக எடுத்துக்கூறலாம் (இராமானுச்சாரி, இர., 1966:1). இத்துறை கிரேக்கம் தோன்றியதிலிருந்தே வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. சோக்கிரட்டீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில் ஆகியோர் இதற்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியுள்ளனர்.

அறிவு என்றால் என்ன? மனிதனுக்கு ஏன் அறிவு முக்கியம்? உண்மையான அறிவு யாது? போலியான அறிவு யாது? போலியான அறிவிலிருந்து சரியான அறிவை எவ்வாறு பெறுவது? அறிவுக்கும் நம்பிக்கைக்கும் இடையேயுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை யாது? அறிவு புலன் சார்ந்ததா அல்லது சிந்தனை சார்ந்ததா? பொதுமையான அறிவு யாது? போன்ற பல வினாக்கள் அனைத்தும் இத்துறை சார்ந்த வினாக்களாகும்.

அறிவு தொடர்பான கருத்துக்கள் அல்லது தேடல்கள் கீழைத்தேய மெய்யியல் மரபிலும், மேலைத்தேய மெய்யியல் மரபிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கின்றது. குறிப்பாக மேலைத்தேய சிந்தனை மரபில் சிந்தனை மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப அறிவு பற்றிய தேடல்களும் மாற்றமடைந்து வந்திருப்பதனை வரலாற்றில் நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. குறிப்பாக ஆதிகிரேக்க காலத்தில் அறிவானது அண்டவியல் (Cosmology) பற்றியதாகவும், மத்திய காலத்தில் சமய அறிவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததாகவும், மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் சோதனைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததாகவும், நவீன காலத்தில் விஞ்ஞான அறிவு தொடர்பானதாகவும், சமகாலத்தில் மொழி தொடர்பானதாகவும், கடந்த சமகாலத்தில் மாற்றம் தொடர்பானதாகவும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டதனை நாம் அவதானிக்கலாம். இதிலும் குறிப்பாக நவீன காலப்பகுதியில் அறிவு தொடர்பான விடயங்கள் இரண்டு வகையாக விளக்கப்பட்டிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். அதாவது டேக்காட் (I think therefore I am), ஸ்பினோஸா, லைபினிஸ்ட் போன்றவர்கள் காரணவாதம் (Rationalism) முறையையும்,

ஜோன் லொக், பார்க்லி, ஹியூம் போன்றவர்கள் பட்டறிவுவாதம். (Empirism) முறையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள். அதே நேரம் கீழைத்தேய சிந்தனை மரபில் அறிவு எவ்வாறு பெறப்படுகிறது என்பது தொடர்பாக (Way of Knowledge) பல்வேறுபட்ட கருத்துக்களை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். இவர்கள் பத்து வகையான அறிவு மூலங்களை சுட்டிக்காட்டினார்கள் இதில் மிகவும் பிரதானமாக மூன்று மூலங்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவைகளாவன புலக்காட்சி (Preception), அனுமானம் அல்லது கருதல் (Inference), உரை அல்லது ஆப்தவாக்கியம் (Testimony) போன்றன. அறிவாராய்ச்சியியலில் பல்வேறுவகையான பிரச்சினைகள் மெய்யியல் ரீதியாக மீள்விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. அந்த வகையில் நியாயவாதம், அனுபவவாதம், அறிவும் நம்பிக்கையும், பொதுமைகள், உண்மையும் உண்மை பற்றிய கோட்பாடுகளும். இந்த விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறுபட்ட சிந்தனையாளர்களால் வெவ்வேறு வகையாக எடுத்துக்கூறப்பட்டிருப்பதனை நாம் பொதுவாக அவதானிக்கலாம்.

2.2 கீழைத்தேய, மேலைத்தேய மெய்யியல்

மெய்யியல் என்ற சொல்லுக்கு உண்மை என்று பொருள். உண்மை என்பது என்றுமே உள்ளது எனப்பொருள்படும். ஆன்மா குறித்தும் அதன் அடைவுகள் குறித்தும் இந்தியா கொண்டிருந்த மரபுவழிச்சிந்தனைகள் அனைத்துமே இந்திய மெய்யியல் என அழைக்கப்பட்டது. இந்த உண்மையை அறியும் முயற்சியானது மேலைத்தேய நாடுகளிலும், கீழைத்தேய நாடுகளிலும் காணப்பட்டது. மேலைத்தேயத்தில் மெய்யியற் சிந்தனையானது கிரேக்கத்தில் ஊற்றெடுத்து, பின்னர் ஐரோப்பிய நாடுகளான இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்ற பல நாடுகளிலும் அமெரிக்காவிலும் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டு பரந்து வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். அதேபோல் கீழைத்தேய மெய்யியலானது குறிப்பாக இந்தியா, சீனா, திபெத், ஜப்பான் போன்ற நாடுகளை சிறப்பாகக் கொண்டதனைக் காணலாம். இவ்வகையில் கீழைத்தேய மெய்யியலானது பின்வரும் பிரிவுகளை உள்ளடக்குவதாக அமைந்தது. அவை, இந்திய மெய்யியல், சீன மெய்யியல், திபெத்திய மெய்யியல், ஜப்பானிய மெய்யியல் என்பனவாகும்.

கீழைத்தேய சிந்தனை முறையானது ஆன்மீகத் தன்மை, அகமுகத் தன்மை, தொகுப்பு முறைத் தன்மை, உள்ளோக்குத் தன்மை போன்றவற்றைக் கொண்டதாகும். மேலைத்தேய சிந்தனை முறையானது சடவாதத் தன்மை, புறநிலைத் தன்மை, பகுப்பாய்வுத் தன்மை போன்றவற்றைக் கொண்டமைந்தது. மேலும் கீழைத்தேய சிந்தனைகள் சமயத்திலிருந்து பிரித்து விட முடியாத வகையில் சமயத்தோடு ஒன்றி நிற்பது காணுதற்குரியதாகும். இதற்கு மேலே கூறிய பிரிவுகளை எடுத்துக் கூறலாம். அதே நேரம் மேலைத்தேய மெய்யியலானது பிரபஞ்சம் பற்றியும், அதன் விடயங்கள் பற்றிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனால் கீழைத்தேய மெய்யியல் ஆன்மீகத் தன்மை உடையது என்றும் மேலைத்தேய மெய்யியல் சடவாதத் தன்மை உடையது என்றும் பொதுவாகக் கூறுவது பொருத்தமற்றதாகும்.

மேலைநாட்டில் தத்துவ ஆராய்ச்சி என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் குறிப்பிட்ட ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். ஆனால் கீழைத்தேய தத்துவம் என்பது அப்படியல்ல. இது இந்தக் காலகட்டத்தில் இவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று கூறிவிடமுடியாத அளவிற்கு பழமை வாய்ந்ததாகும். இதன் தோற்றம் என்பது வரலாற்றுக் காலத்திற்கு எவ்வளவோ முந்தியதாகும். இதனால் கீழைத்தேய தத்துவம் காலத்தால் முற்பட்டதாகும். மேலும் மேலைநாட்டு தத்துவஞானிகள் முதன் முதலில் புற உலகைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டனர் (லக்மணஐயர்:1982). அதற்காக நீண்ட காலத்தைச் செலவளித்தனர். அத்தோடு கீழைத்தேய தத்துவத்திற்கு புற உலகு முதன்மையன்று.

இந்திய மரபில் அறிவைப் பெறவல்ல வழிமுறைகளில் பத்து வழிமுறைகள் பிரமாணங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. எனினும் தத்துவ விசாரணைகளுக்கே ஏற்ப ஒவ்வொரு தத்துவப் பிரிவினரும் வெவ்வேறுபட்ட பிரமாணங்களை ஏற்கிறார்கள். இப்பிரமாணங்களாகக் காட்சி (Perception), அனுமானம் (Inference), உரையளவை (Verbal testimony), அர்த்தாபத்தி (Presumption), அனுபலத்தி அல்லது அபாவம் (Non Apprehension), ஒப்புமை அல்லது உவமானம் (Comparison), உலகுரை (Tradition), சம்பவம் (Occutance), ஓழியளவை (Inference by elimination), இயல்பானவை (Approprialesmess)

ஆகியன காணப்படுகின்றது. எனினும் காட்சி, அனுமானம், உரையளவை ஆகிய மூன்று பிரமாணங்களும் பிரதானமானவையாகும். பௌதிக உலகின் உண்மையினை எடுத்துரைப்பதில் காட்சியளவை பெரிதும் முக்கியம் பெறுகிறது. காட்சியறிதலின் உதவியோடு அமைகின்ற அறிவாக அனுமான அறிவு முக்கியமானதாகும்.

2.3 காரணவாதமும் பட்டறிவு வாதமும்.

அறிவு எவ்வாறு பெறப்படுகின்றது என்பது தொடர்பாக மேலைத்தேய மெய்யியல் வரலாற்றில் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக மத்தியகாலத்தில் எழுந்த புலமைவாதக் கொள்கைகளின் கருத்துக்களுக்கும் முறைக்குமான எதிர்ப்பு பிரான்சிஸ் பேக்கனுடன் ஆரம்பித்தது. அவர் இயற்கை விஞ்ஞானத்தையே மற்றெல்லாவற்றுக்கும் தாயாகக் கருதினார். தொகுத்தறி முறைக்கு முக்கியத்துவத்தை அளித்தார். உய்த்தறி முறைக்கு சிறப்பு அளித்த ஹாப்ஸ் ஓரளவுக்கு விஞ்ஞான நோக்கத்தை ஒப்புக் கொண்ட போதிலும் இயற்கையைப்பற்றிய அவர் கருத்து சடக் கொள்கையைத் தழுவினே விளங்கிற்று. இருந்த போதிலும் இந்த கோட்பாடுகளில் ‘அறிவு சிந்தனையால் மட்டும் பெறப்படுகின்றது’ என்ற கோட்பாடும் மாறாக ‘அறிவு புலன்களை சார்ந்து பெறப்படுகிறது’ என்ற கருத்தும் முக்கியமானதாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இங்கு சிந்தனை என்பது அகம் சார்ந்ததாக அல்லது பகுத்தறிவு சார்ந்ததாக விவாதிக்கப்படுகின்றது. காரணம் இந்த அகம், பகுத்தறிவு என்பது ஒரு மனிதனின் உள்ளக செயற்பாட்டினால் ஏற்படுகின்ற ஒன்றாகும். இந்த உள்ளகம் என்ற அம்சத்தை முதன்மைப்படுத்துகின்ற சிந்தனையாளர்களையே நியாயவாதிகள் அல்லது காரணவாதிகள் அல்லது பகுத்தறிவுவாதிகள் (Rationalist) என அழைக்கப்படுகின்றார்கள். மாறாக ஐம்புலன்கள் சார்ந்துள்ள புற உலகு சார்ந்த அடிப்படையில் தரவுகளையும், விடயங்களையும் புலன் அனுபவத்தினூடாக பெறப்படுவதே அறிவு என சிலர் கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார்கள். இவர்களை அனுபவ வாதிகள் அல்லது பட்டறிவுவாதிகள் அல்லது புலனறிவுவாதிகள் (Empirist) என சுட்டிக்காட்டலாம். இவர்கள் உலகு தொடர்பான கருத்தில் காட்சிக்கு (Perception) முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றார்கள்.

காரணவாதம் (Rationalism)

நவீன மெய்யியலில் பகுத்தறிவாதம் அனுபவவழிக் கொள்கை எனும் இரு பெரும் பிரிவுகள் எழுகின்றன. முன்னையது அறிவையும் மற்றது புலன்களையும் முக்கியப்படுத்தியது. அறிவுமுதல்வாதம் என்பது சிந்தனை மூலமாக மட்டுமே அறிவு பெறப்படுகின்றது என வாதிடுகின்ற வாதம் அறிவுமுதல் வாதமாகும் (Rationalism). இதற்கு தமிழில் பல பெயர்கள் உண்டு. இந்த வாதத்தைமுன்வைத்தவர்கள் டேக்காட், ஸ்பினோஸா, லைபினிஸ்(Descartes) இந்த சிந்தனையாளர்கள் பொதுவாக கணிதம், அளவையியல் சார்ந்த துறைகளில் ஆழமான அறிவினை கொண்டிருந்தனர். இதன் காரணமாக கணித அளவையியல் நுட்பங்களை கொண்டு அறிவு சார்ந்த விடயத்தை விளக்க எத்தனித்தார்கள்.

டேக்காட் (கி.பி. 1596-1650)

இவர் சடப்பொருட்களையும் அசைவையும் கொண்டு எல்லா நிகழ்வுகளையும் விளக்க முற்பட்டார். டேக்காட் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற மெய்யியலாளரும், கணித மேதையும், உளவியலாளராகவும் உள்ளார்.

டேக்காட்டின் சிந்தனைகளில் பின்வருவன ஐரோப்பிய சிந்தனைகளில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. உலகு பற்றிய அவரது எந்திரவியல் நோக்கு. விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் குறித்து அவரது முறையியல் நோக்கு. விஞ்ஞானத்தில் கணிதத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம். எந்த ஒரு ஆய்வும் ஐயத்தில் இருந்தே தொடங்க வேண்டும் என வலியுறுத்தியமை. 1630 தொடக்கம் 1634 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் டேக்காட்டின் விஞ்ஞான ஆய்வுகள் இடம்பெற்றன. உடல் கூற்றியல், உடலியல், ஒளியியல், வானியல், கணிதம் போன்ற பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். இவர் தனது விஞ்ஞான ஆய்வு முடிவுகள் வெளியிடுவதற்காக எழுதிய நூல் “உலகம்” என்பதாகும். ஆனால் இந்நூல் வெளிவரவில்லை. 1637 இல் விஞ்ஞானத்தில் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி உண்மைகளை அறியும்முறை (முறைகள் பற்றிய ஆய்வு என்ற நூலை வெளியிட்டார்) இதில் அவர் முன்று பின்னிணைப்புக்களைச் சேர்த்துள்ளார். ஒளியியல் பற்றியது. 1. ஒளிவிலகல் விதி பற்றி கூறியிருந்தார். 2. ஆடிகள், வேறுபல ஒளியியல் கருவிகள், பற்றிக் கூறியுள்ளமை. 3. கண்ணின் செயல்முறையும் அதன் முறையற்ற

செயல்முறையும் பற்றி விளக்கியமை. 4. ஒளியின் அலைக் கொள்கையின் முன்னோடி. **டேகார்டின் உடல் மனம் பற்றிய இருமைக் கொள்கை** டேகார்ட் என்பவரால் உடல், மனம், பற்றி முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு கோட்பாட்டை அவருடய இருமைக் கோட்பாடு என அழைக்கப்படுகிறது. இக்கோட்பாட்டின் படி மனிதன் உடல், மனம் என்ற இரு திரவியங்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளான் எனக் கூறுகின்றார். உடல் நிகழ்ச்சிகள் மனதையும், மனநிகழ்ச்சிகள் உடலையும் தாக்குவதை அனுபவத்தில் கண்டுபிடித்த டேக்கார்ட், கலிலியோ, நியூட்டன் போன்றோர் சடப்பொருட்களில் இயக்கம் தொடர்பாக சில விதிகளை வகுத்தது போன்று உடல்மன நிகழ்வுகளுக்கும் விதிகள் இருக்க வேண்டும் எனக்கருதி தனது கோட்பாட்டை முன்வைத்தார். டேக்கார்டின் கோட்பாடு பிற்காலத்தில் பல விமர்சனங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவர்களுடைய அபிப்பிராயப்படி அறிவு எப்போதும் பகுத்தறிவு சார்ந்ததாகவும், புலச்சார்பற்றதாகவும், உண்மையானதாகவும், பொய்ப்பிக்க முடியாததாகவும் அமையுமெனக் கூறினார்கள். இத்தகைய நியாயவாதிகள் தங்களது பகுத்தறிவாதத்தை நியாயப்படுத்துவதற்கு நான்கு வகையான அணுகுமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களது வாதத்தை விளக்குகின்றனர். அதாவது உடன்பிறந்த எண்ணங்கள் (Innate Ideas), முன்னது ஏதுவான அறிவு (Aperior Knowledge), பகுப்பெடுப்பு முறை (Analytical Proposition), உய்த்தறிமுறை (Deductive Method).

உடன்பிறந்த எண்ணங்கள் என்பதை உள்ளார்ந்த அறிவு எனவும் கூறலாம். இத்தகைய அறிவுக்கே நியாயவாதிகள் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். இதன்படி மனித மனதில் சில கருத்துக்கள் அல்லது எண்ணங்கள் அவனது வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கும் போதே பதியப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக இரு குழந்தை தன் தாயின் வயிற்றில் இருக்கும் போதே அதன் மனதில் சில வகையான எண்ணங்கள் பதியப்பட்டுள்ளன. ஏதோ ஒரு சக்தியினால் அல்லது இறைவனால் அவை அவனை வந்தடைகின்றன. ஒழுக்க, கணித, அளவையியல் சார் விடயங்கள் மனிதனிடம் ஏற்கனவே பதியப்பட்டுள்ளன என நியாயவாதிகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

நியாயவாதிகள் புலன் அனுபவத்தை மறுப்பதனால் புலச்சார்பற்ற அறிவே சாத்தியமானது எனக்கூறுகின்றனர். இது அனுபவத்திற்கு முன்னர் பெறப்படுவதனால் இது முன்னது ஏதுவானது எனக்கூறுகின்றனர். இத்தகைய முன்னது ஏதுவான அறிவினை நிர்ணயிப்பதற்கு அனுபவம் அவசியமில்லை.

நியாயவாதிகள் தங்களுடைய வாதத்தை நியாயப்படுத்துவதற்காக பகுப்பெடுப்பு முறையை கையாளுகின்றனர். எந்தவொரு எடுப்பிலும் அனுபவத்தை சாராது முடிவு பெறப்படுமாயின் அத்தகைய எடுப்புக்களை பகுப்பெடுப்பு எனலாம். இதனை கூறியது கூறல் எடுப்புக்கள் எனவும் அழைக்கலாம்.

நியாயவாதிகள் உய்த்தறி முறையையும் தங்களது வாதத்தை நியாயப்படுத்துவதற்கு பயன்படுத்துகின்றனர். இம் முறையின்படி ஒரு பொது உண்மையிலிருந்து அல்லது நிறை எடுப்பிலிருந்து அதனூடாக தனிப்பட்ட ஒரு முடிவினைப் பெறுகின்ற ஒரு முறையே உய்த்தறி முறை ஆகும். இம்முறையானது அரிஸ்டோட்டிலினால் முன்மொழியப்பட்டதாகும். இதனூடாகப் பெறப்படும் முடிவுகள் வடிவ ரீதியானதும், நிச்சயத்தன்மையானதுமாக அமையும். இவ் உய்த்தறி முறையானது கேத்திர கணித அணுகுமுறையை அடிப்படையாக கொண்டதனால் நியாயவாதிகள் சிந்தனை பூர்வமாக தங்களுடைய வாதத்தை நிரூபிப்பதற்கு இம்முறையைப் பயன்படுத்தினர்.

இந்த முறைகள் ஒவ்வொன்றையும் அவர்கள் ஆழமாக விவாதித்து தங்களது கோட்பாட்டினை நிலைநாட்டுகின்றார்கள். இதனால் 16ஆம், 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நியாயவாதம் சிறந்ததொரு வாதமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மாணவர்கள் இந்த நான்கு விடயங்களையும் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

பட்டறிவுவாதம் (Empiricism)

பிரித்தானிய சிந்தனையாளர்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட வாதம் இதுவாகும். புலனறிவு மூலமாகவே அறிவு பெறப்படுகிறது என்ற கருத்தில் உடன்பாடு கொண்ட வாதமே அனுபவவாதமாகும். அதாவது ஒரு மனிதன் புலன்கள் மூலம் ஒவ்வொரு நாளும் அறிவினை பெற்றுக்கொள்கின்றான். மாறாக அறிவு

பகுத்தறிவினால் பெறப்படுகின்றது என்பதை இவ்வாதம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இவ்வாதத்தை முன்வைத்தவர்களாக லொக் (J. Locke), டேவிட் கியூம் (1771-1776) பார்க்லி (G. Berkely), ஹியூம் (D.Hume) போன்றவர்களை கூறலாம்.

நவீன மெய்யியலின் அனுபவாதிகளில் ஒருவரான டேவிட் ஹியூம் ஒரு ஐயவாத சிந்தனையாளர் ஆவார். 18ம் நூற்றாண்டுகளில் தலை சிறந்த மெய்யியல் சிந்தனையாளராக காணப்பட்டதோடு புலன் அனுபவங்களை கொண்டதும் அது தொடர்பாக பெறப்படுகின்ற அறிவினையே முதன்மையானதாக ஏற்றுக்கொண்டார். பாரக்ளியின் அறிவின் மூலம் தொடர்பான கொள்கையினை ஏற்றுக்கொண்டவராக காணப்பட்டதுடன் மெய்யியல் சிந்தனையில் மிகப்பெரிய தூண்களாகி பகுத்தறிவுவாதம், அனுபவவாதம் போன்ற இரு சிந்தனை குழுக்களில் அனுபவவாதத்தினை முதன்மையானதாக கொண்டு தனது மெய்யியல் பயணத்தை தொடர ஆரம்பித்தார்.

நவீன காலத்தில் கிரேக்ககால சிந்தனைகள் மறந்து விட்டதாக போனாலும் புதிய வடிவத்தினை ஐயவாத சிந்தனையான தோற்றம் கொடுப்பதாக அமைகின்றது. இவர் அகம் சார்ந்த ஐயவாதியாகவும் அறிவின் நிச்சயத்தன்மை தொடர்பாக கேள்வியினை தொடுப்பவராகவும் காணப்பட்டார். நிச்சயமான அறிவு என்ற ஒன்றில்லை அனைத்தும் ஐயத்தையே சார் வேண்டும். அனுபவங்கள் என்பன “எமக்கு எது குறித்தும் எதுவும் தருவதில்லை” எண்ணிலடங்காத எண்ணங்கள் மனப்பதிவுகள், அல்லது புலக்காட்சிகள், ஞாபக சாயல்கள் மட்டுமே அனுபவங்களை எமக்கு பெற்றுத்தருகின்றது என்றார். இவ் ஆன்மா என்பது மனப்பதிவுகளினதும் எண்ணங்கள் கூட்டத்தொகை மட்டுமே என்றார். இவருடைய ஐயவாத சிந்தனையானது தீவிர போக்கினை கொண்டதன்று. நவீன கால மெய்யியலில் டேவிட் ஹியூமுக்கு பிரதான இடமுண்டு “ஒழுக்க விதிகள் பற்றிய விசாரணை” (An Enquiry Concerning The Principles Of Morals) என்ற நூலிலேயே பயன்வழிவாத தொடர்பான சிந்தனை பிரபல்யமானது. இவருடைய சிந்தனைக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது இவரது ஆசிரியர் பிரான்சிஸ் ஹட்சன் (Francis Hutcheson) ஆவார். மேலும் மனம் பற்றிய பெரிதும்

வித்தியாசமான கருத்தினை “நான்”, “எனது”, “என்னுடைய” என்று வேறுபட்ட கோணத்தில் நோக்கினார்.

அறிவை புலக்காட்சியினூடாகவே நாம் பெற்றுக்கொள்வதால் புலன்களும், புலன்கள் தரும் தரவுகளும் முக்கியமானதென கூறுகின்றார்கள். இவர்கள் தங்களது கருத்தை நியாயப்படுத்துவதற்காக நான்கு வகையான எடுகோள்களை காரணவாதிகளுக்கு எதிராக முன்வைத்தனர். அவைகளாவன, உடன்பிறந்த எண்ணங்களை மறுத்தல் (Noninnate Ideas), பின்னது ஏதுவான அறிவு (Aposiote Knowledge), தொகுப்பெடுப்பு முறை (Synthetic Propositions), தொகுத்தறி முறை (Inductive Method) மேற்கூறிய முறைகள் ஒவ்வொன்றையும் அனுபவவாதிகள் நியாயப்படுத்துகின்றார்கள். அனுபவமுதல்வாதிகள் தங்களுடைய வாதத்தை நியாயப்படுத்துவதற்கு உடன்பிறந்த எண்ணங்கள் என ஒன்று இல்லை என கூறுகின்றனர். மனித மனதை பகுப்பாய்வு செய்து ஒரு குழந்தை பிறக்கும் போது எந்த வகையான எண்ணங்களுடனும் பிறப்பதில்லை. பிறக்கும் போது அக்குழந்தையின் மனமானது வெற்றுக் கடதாசி போன்றே காணப்படுகின்றது என்றும் பின்னர் புலன் அனுபவங்கள் மூலமே அறிவு மனதை வந்தடைகின்றது என்றும் கூறுகின்றனர். அத்துடன் உடன்பிறந்த எண்ணங்கள் என்பது ஒரு மூட நம்பிக்கை எனவும் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். அவ்வாறு எண்ணங்களுடன் எல்லோரும் பிறந்திருந்தால் அறிவு எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும் ஆனால் அது அவ்வாறு இருப்பதில்லை எனவும் வாதிகுகின்றனர். பின்னது ஏதுவான அறிவு என்பது புலனை சார்ந்த அடிப்படையில் அறிவு பெறப்படுகிறது என்பதை குறித்து நிற்கின்றது. இந்த புலன்சார் அணுகுமுறையில் அனுபவ ரீதியாக அறியக்கூடியது அறிவு எனவும், அனுபவ ரீதியாக அறிய முடியாதவை போலி அறிவு எனவும் அனுபவமுதல்வாதிகள் வாதிகுகின்றனர்.

அனுபவவாதிகள் தங்களுடைய வாதத்தை நியாயப்படுத்துவதற்கு தொகுப்பெடுப்பினை வலியுறுத்துகின்றனர். ஒரு எடுப்பின் உண்மை அல்லது பொய்யை அனுபவ ரீதியாக தீர்மானிக்க முடியுமாயின் அத்தகைய எடுப்பினை தொகுப்பெடுப்பு எனக் கொள்ளலாம். உதாரணமாக காந்தி சுடப்பட்டு இறந்தார். இத்தகைய எடுப்புக்களை அனுபவ ரீதியாக வாய்ப்பு

பார்க்க முடியும் என்பதனால் அறிவு பெறுவதற்கு சிறந்த முறையாக தொகுப்பெடுப்புக்களை அனுபவமுதல்வாதிகள் வலியுறுத்துகின்றனர். அனுபவவாதிகள் உய்த்தறி முறைக்கு எதிராக தொகுத்தறி முறையை முன்வைக்கின்றனர். இங்கு தனிப்பட்ட பல நேர்வுகள் அவதானிக்கப்பட்டு அந்நேர்வுகளிலிருந்து பொதுமுடிவுகள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. பிரான்ஸிஸ் பேகன் இம்முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். இம் முறை மூலம் பொதுமுடிவுகளாக பெறப்படும் புதிய அறிவுகள் தரவுக்கப்பால் முடிவுகள் பெறப்படுவதால் அது எப்போதும் நிகழ்தகவாக காணப்படும்.

அறிவாராய்ச்சியியல் வரலாற்றில் அறிவு தொடர்பாக நியாயவாதிகளது விவாதமுறையும், அனுபவவாதிகளுடைய விவாதமுறையும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடான முறையில் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியது. இதனால் அறிவின் தோற்றம் பற்றிய விசாரணை ஒரு தெளிவற்ற நிலையாக மாறியது இந்த சூழலில் இமானுவல் கான்டின் (I. Kant, 1727-1804) சிந்தனைகள் முக்கியம் பெற்றது.

இமானுவல் கான்டின் சிந்தனைகள்

இவர் ஜேர்மனிய விமர்சன மெய்யியலாளர். காரணவாதம், பட்டறிவுவாதம் ஆகிய இரு வாதங்களுமே குறைபாடுடையவை. ஆனால் இரண்டிலும் பல விடயங்கள் காணப்படுகின்றது. ஒரு கூற்றில் காணப்படும் உண்மை மற்றையதன் குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்யும் வகையில் காணப்பட்டது. இதனால் இவ்விரு சிந்தனைகளையும் இணைத்து முழுமையான சிந்தனையை உருவாக்க கான்ட் எத்தனித்தார்.

இவர் 1781 இல் தன்னுடைய 'தூய அறிவின் விமர்சனம்' (The Critique of pure reason) என்ற நூலை வெளியிட்டார். இந்நூல் மூலமான விமர்சனக் கருத்துக்கள் மற்ற மெய்யியலாளர்களுக்கு ஒரு முன்னோடியாகக் காணப்பட்டது. மேலும் இவர் தீர்ப்புக்களின் விமர்சனம், செயல் நிலை அறிவின் விமர்சனம், என்றுமுள்ள அமைதி, ஒழுக்கவியலுக்கான பௌதீக அதீத அடிப்படைகள் , இயற்கை விஞ்ஞானத்தின் பௌதீக அடித்தளம். இந் நூல்களில் தூய அறிவின் விமர்சனம்' (Critique of pure reason) என்பதில் தனக்கு முன்னுள்ளவர்கள் அறிவின் அடிப்படையைப்பிரிந்து கொள்ளவில்லை

என்றும் அவர்கள் அறிவின் வாயில் அனுபவமா, நியாயமா என்ற முரண்பாட்டில் சிக்கித்தவிர்க்கிறார்கள். நியாயத்தினதும் அனுபவத்தினதும் இணைவிலேயே அறிவு பெறப்படுகின்றது என்பதனையே காண்ட் நிறுவ முயன்றார். கருத்தற்ற காட்சி இருளானது எனவும், காட்சியற்ற கருத்து வெறுமையானது எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

1981 இல் ஆரம்பமான இச்சிந்தனையின் உயர்நிலையாக காரணவாதத்தையும் பட்டறிவு வாதத்தையும் ஒன்றாக இணைப்பது என்ற எண்ணம் அவரது மனதில் தோற்றம் பெற்றது. பகுப்பெடுப்பு சார்ந்த முறையையும், தொகுப்பெடுப்பு சார்ந்த முறையையும் விசாரணைக்கு உட்படுத்தி தனித்த அறிவோ அல்லது தனித்த அனுபவமோ அறிவுக்கு பொருந்துமா என விமர்சன ரீதியாகப் (Critical Philosophy) பகுப்பாய்வு செய்தார். காண்ட் பகுப்பு, தொகுப்பு எடுப்புக்களுடன் தொடர்புடைய முன்னையது ஏதுவான, பின்னையது ஏதுவான இரு எடுப்புக்களையும் இணைத்து நான்கு வகையான எடுப்புக்களை உருவாக்கினார். அவை முன்னையது ஏதுவான பகுப்பெடுப்பு, பின்னையது ஏதுவான பகுப்பெடுப்பு, முன்னையது ஏதுவான தொகுப்பெடுப்பு, பின்னையது ஏதுவான தொகுப்பெடுப்பு. இம்முறைகளினூடாக புலனறிவும் பகுத்தறிவும் சேர்வதன் மூலமாக அறிவு பெறப்படுகிறது எனக்கூறினார். இவரது சிந்தனை அறிவாராய்ச்சியியலில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

2.4 உண்மை பொய் பற்றிய பற்றிய கோட்பாடுகள்

மெய்யியலின் ஒரு பிரிவாகிய அறிவாராய்ச்சியியலில் உண்மை, பொய் (True and False) பற்றிய ஆய்வு இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது. பொதுவாகவே மனிதன் தனது புலன்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம் பல விடயங்களை உணர்ந்து கொள்கிறான். அவ்வாறு உணர்ந்த விடயங்களைப் பற்றி சிந்தித்து முடிவு செய்கிறான். இம் முடிவு பின்னர் வாக்கியங்களாகவோ, வாதங்களாகவோ, கோட்பாடுகளாகவோ மாறுகிறது. இவ்வாறு மாறுகின்ற விடயங்கள் உண்மையானதா? பொய்யானதா? என விசாரணை செய்ய வேண்டிய தேவைப்பாடு உள்ளது. மறுபுறமாக அறிவு, நம்பிக்கை என்ற விடயங்களில் உண்மை பற்றிய கருத்துக்களும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இங்கு உண்மை என்றால் என்ன? உண்மையையும், பொய்யையும் எவ்வாறு

வேறுபடுத்துவது? அல்லது வேறுபடுத்துவதற்கான ஏதாவது நுட்பங்கள் உள்ளதா? என்ற தேடல் உண்மை பற்றிய கோட்பாட்டுக்கு வழிவகுத்தது.

மேலைத்தேய சிந்தனையாளர்களும், கீழைத்தேய சிந்தனையாளர்களும் இந்த உண்மை, பொய் பற்றிய விடயங்களை பல்வேறு வகையாக விபரித்துள்ளனர். கீழைத்தேய சிந்தனையாளர்களில் சடவாதிகளும், கருத்துவாதிகளும் அல்லது ஆத்மீகவாதிகளும் வெவ்வேறு வகையான விடயங்களை விளக்கியது போன்று மேலைத்தேய சிந்தனையாளர்களில் நியாயவாதிகளும், அனுபவவாதிகளும் வெவ்வேறு வகையான கருத்துக்களை எடுத்து விபரித்துள்ளனர். மேலும் உண்மை பற்றிய விடயத்தை சுட்டிக்காட்டுகின்ற சிலர் ஒரு காலத்தில் உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விடயம் இன்னுமொரு காலத்தில் பொய்யாக மாறலாம் எனக் கூறுகின்றார்கள். குறிப்பாக பூமி தட்டையானது என்ற விடயம் உண்மையான முடிவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அவ்வறிவு பின்னர் பொய்யானது என மறுதலிக்கப்பட்டது. இங்கு அறியப்பட்ட பொருளில் மாற்றம் ஏற்படாது அறிவிலேயே மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது.

அறிவை அல்லது உண்மையான அறிவை மதிப்பீடு செய்வதற்கு மேலைத்தேய சிந்தனையாளர்கள் பல கோட்பாடுகளை முன்வைத்தனர். அதேபோல் இந்திய சிந்தனையாளர்கள் பல கோட்பாடுகளை முன்வைத்தார்கள். பொருட்களாலான புற உலகம் உண்மையானது என்ற கருத்துடைய யதார்த்தவாதிகள் (Realists) பொருத்தக் கோட்பாட்டையும் (Correspondence theory), மன உணர்வுகள் சார்ந்தே புற உலகம் இருந்துள்ளது என்ற கொள்கையுடைய கருத்துமுதல்வாதிகள் (Idealist) இயைபுக் கோட்பாட்டையும் (Coherence theory) மெய்யியல் சொல்லாடலில் இறங்காமல் அன்றாட வாழ்வின் பயன்பாட்டுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பயன்நலவாதிகள், பயன்வழிக்கோட்பாட்டையும் (Pragmatic theory), இவற்றிற்கு மேலதிகமாக உள்ளூணர்வு வாதமும் (Intuition Theory) உண்மையான அறிவின் ஏற்படைமை பற்றி தீர்மானிக்கும் கோட்பாடுகளாக கருதுகின்றனர். (இராமானுச்சாரி, இர., 1966:138).

பொருத்தக் கோட்பாடென்பது எண்ணமும், உலகும் இயையுமேல் அவ்வியைபு உண்மையின் பாற்படும் அல்லது உண்மைக்கு மாறான நிலையாகும். நாம் கொள்ளும் கருத்து புறத்தில் ஒரு பொருள், நிகழ்ச்சி

நிலை ஆகியவற்றுள் எந்த ஒன்றாவது ஒத்திருக்குமானால் அது உண்மையாகும். இக் கொள்கையின் படி உண்மை என்பதற்கு ஒன்றியிருத்தல், பொருந்தியிருத்தல் என்பது பொருளாகும். குறிப்பாக இந்த அறையில் தொலைக்காட்சி இருக்குமென எண்ணுகின்றோம். அவ்வாறு அங்கு அது இருக்குமாயின் இங்கு கருத்தும் காட்சியும் பொருந்துகின்றன. ஆகவே அது உண்மையானது. இக் கொள்கையை மூவர், பேட்ரன்ரஸல் ஆகியோர் முக்கியப்படுத்தினர். இயைபுக்கோட்பாடென்பது இசைவுக் கோட்பாடு அல்லது கருத்தியைபுக் கொள்கை என்றும் அழைப்பர். ஒரு கருத்து உண்மையெனக் கொள்வதற்குக் காரணம், அக்கருத்து அதையொத்த பிற கருத்துக்களோடு இயைவதனாலாகும். கருத்துக்கள் முரணின்றி அமைகின்றன. எண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றும் முரண்படாது அமையுமானால் அது உண்மையாகும். இக் கொள்கையை பிராட்ளி, கார்னப் போன்றோர் முக்கியப்படுத்தினர். அடுத்து பயன்வழிக்கொள்கையானது பொருத்தம், இயைதல், ஆகிய கோட்பாடுகளினால் உண்மையை உணர முடியாது என்பதனால் இக் கோட்பாடு எழுந்தது. இதனை அமெரிக்க நாட்டு அறிஞரான ஜேம்ஸ் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். மற்றும் ஸ்கில்லர், பியார்ஸ், யோன் டியூயி போன்றோர் முக்கியமானவர்கள். பயனைக் கொண்டு உண்மையை அறியலாம் என்பதுதான் இக் கொள்கையாகும். இது ஒரு மதிப்பீட்டுத் தன்மையோடு தொடர்புடையதாகும். ஒரு விடயம் உண்மையா? பொய்யா? என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் பயன் மிகவும் முக்கியம் பெறுகின்றது என இக் கொள்கை கூறுகின்றது. அடுத்து உள்ளூணர்வுக் கொள்கையானது ஒரு வகையான அறிவு உண்மையினைத் தன் இயல்பாகக் கொண்டுள்ளது. டேக்காட், கட்டுவார்த், ரீட் போன்றோர் முக்கியமானவர்கள். உண்மை என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளணர்வும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றதென இவ்வாதம் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இக் கொள்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பல குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றன. மாணவர்கள் இவ்வாதங்கள் பற்றியும் அதன் குறை நிறைகள் பற்றியும் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

2.5 ஐயவாதம்

சிந்தனை வரலாற்றில் ஐயவாதம் சிறந்த ஒன்றாகக் காணப்பட்ட போதும் அதன் சிறப்பு கூடியும் குறைந்தும் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

சோக்கிரட்டீசுக்கு முன்பிருந்தே ஐயவாத சிந்தனை காணப்பெறுகின்றன. ஹெராக்லிடைசின் பௌதீகவதீதக் கொள்கையான ஒவ்வொன்றும் மாற்றமடைகின்றன என்பதே ஐயவாதத்திற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன. சினோப்பன்ஸ் என்பவரின் கருத்துப்படி, 'ஒரு மனிதனுக்கு சந்தர்ப்ப வாதத்தினால் உண்மை அறிவு கிடைக்கப் பெற்றாலும் அவர் அதனை தவறான அறிவிலிருந்து பிரித்துப்பார்க்க முடியாதவனாகின்றான்' என்றார். சோபிஸ்ட்டுகள் ஐயவாத கருத்துக்கு ஆதரவாகவே தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள். குறிப்பாக கோகியாஸ் மற்றும் புரோட்டோகோரஸ் போன்றோர் முக்கியமானவர்கள். மனிதனே அனைத்தையும் அளக்கும் கருவியாகின்றான் என்பதன் மூலம் ஒருவகையான ஐயப் போக்கினை உருவாக்கினர்.

அறிவு என்றால் என்ன? உண்மையான அறிவின் பண்புகள் யாது? என்பது தொடர்பாக மெய்யியலாளர்களும் ஏனையோரும் எழுப்பிக் கொள்கின்ற வினாவே ஐயவாதமாகும். Skeptikos என்ற கிரேக்க சொல்லிலிருந்தே Skepticism என்ற ஆங்கிலப்பதம் பெறப்பட்டது. Skeptikos என்கிற சொல் விசாரணைகள் என்பதைக் குறிப்பதாகவே கிரேக்க மொழியில் பயன்படுத்தப்பட்டது. விவாத முறைகளினால் ஐயக் கொள்கையினர் தமது கருத்துக்களை நிலை நாட்டினர். ஐயவாதிகள் மீண்டும் மீண்டும் சந்தேகங்களை வெளிப்படுத்தினர். இவ் ஐயவாதிகளை கடும்போக்காளர்கள், மிதவாதப்போக்குடையோர், இடைநிலைப்பட்டோர் என வகைப்படுத்தலாம். ஹியூமினை கடும் போக்கு ஐயவாதிகள் என்றும் சோபிஸ்டுக்களை விட ஏனையோர்களை மிதவாதப் போக்குடையவர்கள் என்றும் டேக்காட்டினை ஓர் இடைநிலைப் போக்குடைய ஐயவாதி என்றும் குறிப்பிடலாம்.

2.6 அறிவும் நம்பிக்கையும்

நம் வாழ்வில் நாம் எப்படி சிந்திக்க வேண்டும் என்பதை அறிவாராய்ச்சியியல் தூண்டுகின்றது. எப்படி ஒரு அறிவினைப் பெற்றுக் கொள்கின்றோம், எவ்வாறு விடயத்தை நம்புகின்றோம் என்பதில் தெளிவில்லாது இருக்கின்றோம். இவ்வாறு தெளிவில்லாது இருந்தால் வாழ்வு பயனற்றதாக மாறிவிடும். அறிவின் தோற்றம், அறிவின் இயல்பு, அறிவின் எல்லை, மனித அறிவின்

மூலங்கள் என்ன? (Way of Knowledge) எமது அறிவு முழுமையானதா? அல்லது சார்பானதா? அறிவுக்கும் நம்பிக்கைக்கும் இடையே வேறுபாடுகள் உள்ளனவா? போன்ற விடயங்களிற்கு அறிவாராய்ச்சியியல் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. அந்த நோக்கில் அறிவுக்கும் நம்பிக்கைக்கும் இடையே தெளிவான வரைவிலக்கணத்தை கூறுவது கடினம். நம்பிக்கை என்ற கருத்து மாறுபட்ட அர்த்தங்களை உடையது. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு குறிப்பிட்ட விடயம் பற்றிய நம்பிக்கை ஆஸ்திகர்களுக்கு ஒரு விதமாகவும் நாஸ்திகர்களுக்கு இன்னொரு விதமாகவும், ஐயவாதிகளுக்கு வேறொரு விதமாகவும் இருக்கும். உதாரணமாக, ஓர் ஆஸ்திகன் கடவுள் நம்பிக்கை உடையவனாகவும், ஒரு நாஸ்திகன் கடவுள் நம்பிக்கை அற்றவனாகவும், ஒரு ஐயவாதி இந்த இரண்டு கருத்துக்களையும் நம்பாதவனாகவும் இருப்பான். இதனால் இங்கு ஒரு சாராரின் கருத்து இன்னுமொரு குழுவினரின் கருத்துடன் முரண்படுவதை அறியலாம். இந்த நம்பிக்கை சார்ந்த விடயத்தோடு நிரூபித்தல் (Proof), ஏற்றுக்கொள்ளல் (Accept), நியாயப்படுத்தல் (Justification), சரிபார்த்தல் (Verification) போன்ற எண்ணக்கருக்கள் தொடர்புபட்டவை. நடைமுறை அனுபவத்தில் ஆராய்ச்சியின் மூலம் இந்த நம்பிக்கை உறுதி செய்யப்படும் போது அறிவாக ஏற்கப்படும். அது உறுதி செய்யப்படாத போது அது மூடநம்பிக்கை (Supertision) அல்லது போலி அறிவாகக் (Sedo science) கொள்ளப்படும். எனவே நம்பிக்கையை அறிவுக்குப் பொருந்தி வரும் நம்பிக்கை, மூடநம்பிக்கை என்பதிலிருந்து புரிந்துகொள்ளலாம். அறிவுக்கும் நம்பிக்கைக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டை முதன்முதலில் எடுத்துரைத்தவர் கிரேக்க மெய்யியலாளரான Plato ஆவார். இவருக்குப் பிற்பாடு Wusly, J.S. Mill , Williams James, R. Descarts, I. Kant போன்றோர் இது தொடர்பாக பல கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார்கள். அறிவு உண்மை நம்பிக்கை ஆதாரம் என்பவற்றுடாகப் பெறாடுவதாகும். 19ம் நூற்றாண்டில் பேர்டன்ட் ரசல் மெய்யியல் பிரச்சினைகள் (Problems of Philosophy) என்ற நூலில் இந்த வேறுபாட்டை எடுத்தர்க் காட்டுகின்றார்.

2.7 பொதுமை

அறிவு வேட்கையானது மனித வரலாற்றின் தொன்மையைப்போன்று பல நூற்றாண்டுகால வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. அவ் அறிவு வளர்ச்சியில் உள்ளடங்கும் பல்வேறு விடயங்களுள் பொதுமைகளும் உள்ளடங்குகின்றன. விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படைப் பண்பாக பொதுமைகாணுதல் காணப்படுகின்றது. ஆகவே மெய்யியலிலும் அது முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றது.

பொதுமை என்பது சாரம் பற்றிய கருத்தாகும். இது ஒவ்வொரு தனியனிலும் உள்ளது. தனிப்பட்ட வகைகளில் காணப்படுகின்ற பொதுவான பண்புகளே பொதுமையாகக் கொள்ளப்படும். உதாரணமாக குதிரை என்பது பல தனிப்பட்ட குதிரைகளின் பண்புகளில் இருந்து பெறப்பட்ட பொதுவான பண்பைப் பிரதிபளிப்பதாகும். மனிதன் என்ற கருத்தைப்பார்க்கும் போது ஒவ்வொரு தனியனிலும் சாரம் உண்டு. மனிதன் என்ற கருத்தானது. இதுவரை இருந்த மனிதர்கள் இப்போது இருக்கின்ற மனிதர்கள் இனி இருக்கப் போகின்ற மனிதர்களையும் குறிக்கின்றது. மனிதனை மனிதனாக அடையாளப்படுத்த அவனிடம் காணப்படக் கூடிய பொதுவான பண்புகள் உதவுகின்றன. உடல் உறுப்புகள் சிந்தனை பகுத்தறிவு போன்ற விடயங்களைக் கொண்டு மனிதனை அடையாளப்படுத்துகின்றோம். இவை அனைவராலும் ஏற்கப்பட்டவை. மனிதனைப்போலவே புறவுலகிலுள்ள அனைத்தும் அவற்றின் விசேட பண்புகளால் அடையாளம் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பல்வேறு பொதுமை பற்றிய விடயங்களோடு பொதுமை என்றால் என்ன? அது எதனை பிரதிபளிக்கின்றது. சாரம் என்பது என்ன? போன்ற பல்வேறு வினாக்களுடன் இது பற்றிய ஆய்வுகளும் தேடல்களும் இடம்பெற்றன. இதற்கமைய பல்வேறு கோட்பாடுகளும் தோற்றம் பெற்றன. அவையாவன பேரளவுவாதம், கருத்துவாதம், தீவிர மெய்மைவாதம், நவீன யதார்த்தவாதம்.

மெய்யியல் வரலாற்றில் முதன்மையான தீவிர மெய்மைவாதிகளாக பிளேட்டோ, நவபிளேட்டோனிஸ், ஹெகல், சிலிங் போன்றோர் காணப்பட்ட போதும் பொதுமை பற்றிய சிந்தனையை முன்வைத்தோரில் பிளேட்டோ முதன்மையானவர். நாம் அறியும் உலகமானது அகவுலகு, புறவுலகு என இருவகையில் நோக்கப்படும். ஆயினும் பிளேட்டோ இவைகளைத் தாண்டி மூன்றாவது உலகை அறிமுகம் செய்கின்றார். இது வடிவங்களின் உலகம் கருத்துலகம் எனும் பெயர்களையும் கொண்டுள்ளது. இது நாம் அறியும் இரு

உலகிற்கும் அப்பாற்பட்டது என பிளேட்டோ கூறுகின்றார். பொதுமைகளின் உலகம் நிரந்தரமானது, தனித்துவமானது, நித்தியமானது, அழிவற்றது, ஆதியந்தம் இல்லாதது. இதனுடன் புலன்களால் தொடர்பு கொள்ள முடியாதது. ஆனால் பகுத்தறிவால் தொடர்பு கொள்ளக் கூடியது. இதுவே உண்மையாகாது என்றார். இது மனதிற்கும் பௌதீக உலகிற்கும் அப்பாற்பட்டது. இவர் சிந்திக்கும் மனங்களின் சார்பற்றவகையில் பொதுமையைக்கண்டார். இவர் மனிதன் மனிதத்தன்மை என்பவற்றில் மனிதத்தன்மைக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். பொதுமைக்கும் தனிமைக்கும் இடையிலான தொடர்பு யாதென கூறுகையில் பொதுமைகளின் நகல்கள் தனிப்பட்டவைகள் என்கின்றார். பொதுமைகளின் இருப்பிற்கு தனியன்கள் அவசியமில்லை என்கிறார்.

முடிவுரை

அறிவாராய்ச்சியியல் மெய்யியலின் மையமாகும். உண்மையான அறிவு நம்பிக்கை நியாயம் ஆகியவற்றுடன் இணைந்ததாக அமைய வேண்டும். அறிவு குறித்த கருத்தாடல்கள் சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் அன்று முதல் இன்று வரை இருந்து வந்துள்ளது. உடன்பிறந்த எண்ணங்களிலிருந்து நியாயவழி அறிவு பெறப்படுகின்றது என்றும் காரணவாதிகள் வலியுறுத்துகின்றார்கள். உடன்பிறந்த எண்ணங்கள் இல்லை என்றும் அனுபவ வழியே அறிவு பெறப்படுகின்றது என்று பட்டறிவுவாதிகள் வலியுறுத்துகின்றார்கள். உண்மையான அறிவைப் பெறுவதற்கு நியாயித்தலும் அனுபவமும் அவசியம் என்று இமானுவல் காண்டின் கடந்தநிலை முறை சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. அறிவின் மூலங்களான காட்சி, அனுமானம், உரை என்பவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாடுகளை உதாரணம் மூலம் விளக்குக.
2. அறிவாராய்ச்சியியல் வரலாற்றில் முக்கியமான மெய்யியலாளரான இமானுவல் காண்டின் நியாயவாதம், அனுபவவாதம் தொடர்பான அவர்களது கொள்கைகளையும் சுருக்கமாக விளக்குக.

3. உண்மை பற்றிய கோட்பாடுகளில் இரண்டு கோட்பாட்டைக் கூறி அதன் குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டுக.
4. நம்பிக்கையை விட அறிவு சிறந்தது என்பதை நீர் ஏற்பீரா, காரணம் தருக.

திறவுச் சொற்கள்

அறிவு, அனுபவ வாதம், பகுத்தறிவு வாதம்

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2006), *கிரேக்க மெய்யியல் முதல் தற்காலம் வரை*, குமரன் பதிப்பகம், கொழும்பு.
2. ஞானக்குமரன், நா., (2003), *மெய்யியல்*, செல்வம் வெளியீடு, பருத்தித்துறை.
3. இராமானசாரி, ஆர்., (1966), *அறிவு ஆராய்ச்சியியல்*, தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம், சென்னை.
4. பாம், ஏ.ஜே., (1967), *மெய்ப்பொருளியல் ஓர் அறிமுகம்*, தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம், இந்தியா.
5. Cornnor D.J.O., (1982), *Introduction to the Theory of Knowledge*, Harveler Press Barr Burian Ltd.
6. Moser, P.K., (1998), *The Theory of Knowledge*, Oxford university Press U.K.

பிரதான தலைப்பு

ஒழுக்கவியல்

அத்தியாய சுருக்கம்

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

கற்றல் அடைவு

பொருளடக்கம்

3.1 ஒழுக்கவியலின் இயல்புகள்

3.2 ஒழுக்கவியல் பிரச்சினைகள்:

3.3 ஒழுக்கவியல் தீர்ப்புக்கள்

சுருக்கம்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயச் சுருக்கம்

ஒழுக்கவியல் மெய்யியலின் ஒரு முக்கியமான பிரிவாகும். மனித வாழ்க்கையின் பண்புகளையும் சிக்கல்களையும் பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கியபோதே ஒழுக்கவியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளும் தோற்றம் பெற்றது. மனிதன் எவ்வாறு வாழ வேண்டும், எவ்வாறு வாழக்கூடாது போன்ற பல விடயங்களையும் ஒழுக்கவியல் வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் செம்மையான வாழ்க்கையினை வாழவும், நன்மையான செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளவும் நீதி சார்ந்த பிரச்சினைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் ஒழுக்கவியல் இன்றியமையாததொன்றாகக் காணப்படுகின்றது. இவ் ஒழுக்கவியலானது எல்லாத்துறைகளிலும் பரந்துபட்ட துறையாகும்.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

ஒழுக்கவியலை அறிமுகம் செய்வதோடு மாணவர்கள் ஒழுக்கவியலின் இயல்பையும் பரப்பளவையும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வர். ஒழுக்கமெய்யியல் பல்வேறு பிரிவுகளாக காணப்படுவதோடு பல்வேறு எண்ணக்கருக்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

எதிர்பார்க்கைக் கற்றல் பெறுபேறுகள்

01. ஒழுக்கவியல்சார் பிரச்சினைகளையும் பிரிவுகளையும் இனங்கண்டு கொள்வர்.
02. ஒழுக்கவியலின் இயல்பையும் அதன் பரப்பளவையும் விதந்துரைத்தல்.
03. ஒழுக்கவியலின் முக்கியத்துவத்தை தெளிவுபடுத்துவர்.

ஒழுக்கவியலை வரையறை செய்தல்.

ஒழுக்கவியலின் வரலாறு கி.மு 5ம் நூற்றாண்டு கிரேக்ககால மெய்யியலிலிருந்து ஆரம்பமாகின்றது. “விசாரணைக்கு உட்படுத்தாத வாழ்க்கை வாழ்வதற்குத் தகுதியற்றது” என்ற சோக்கிரட்டீசின் ஒழுக்கவியல் வாதங்களிலிருந்து இது ஆரம்பமாகின்றது (ஐமாஹீர்.பி.எம்,2012).

எல்லா நாகரிகங்களிலும் இவ் ஒழுக்கவியல் சிந்தனைகள் காணப்பட்டன. ஒழுக்கவியலானது மனித செயல்கள் மற்றும் நடத்தையின் தரத்தைப் பற்றியும் மனிதன் எவ்வாறு வாழ வேண்டும், எவ்வாறு வாழக்கூடாது போன்ற விடயங்களையும் ஆராய்கிறது.

ஒழுக்கவியல் எனும் பதம் ஆங்கிலத்தில் “Ethics” (ஒழுக்க மெய்யியல் குணப்பண்புகள்) என அழைக்கப்படும். இச்சொல் கிரேக்க மொழியில் “Ethos” (வழக்காறுகள் அல்லது மரபு, சம்பிரதாயங்கள்) எனும் அடிச்சொல்லிலிருந்து தோற்றம் பெற்றதாகும். இதன் பொருள் “வாழ்க்கை வழி” என்பதாகும். இச்சொல் “வழக்கம்” அல்லது “சம்பிரதாயம்” எனும் பொருள் அமைந்த கிரேக்க மொழியிலிருந்து மறைமுகமாக வந்தது என்றாலும், இது மேல்வரம்பிட்ட விஞ்ஞான வகையென்று பொருள்படும். (வில்லியம் வில்லி; 1963:14) ஆங்கிலத்தில் Moral Philosophy எனும் பதமும் ஒழுக்கத்தைச் சுட்டி நிற்கும். Moral எனும் இவ் ஆங்கிலப் பதமானது Mores எனும் இலத்தீன் சொல்லில் இருந்து எழுந்ததாகும். இதுவும் முன்னவர் கூற்றுப்படி வழக்கம் அல்லது சம்பிரதாயம் எனும் பொருளையே குறித்து நிற்கின்றது. (சிவானந்தமூர்த்தி, க., அன்ரன்டயஸ், க., 1998:01)

நாம் பொதுவாக ஒழுக்கம் என குறிப்பிட்டு நிற்பது இனத்துக்கு இனம் வேறுபட்டதாகவோ அல்லது நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டதாகவோ அல்லது மதத்திற்கு மதம் வேறுபட்டதாகவோ அமையக்கூடியது. எமக்கு ஒழுக்கம் என எடுத்தாளப்படுகின்ற செயல்களானது வேறொரு நாட்டினருக்கு, வேறொரு

இனத்தினருக்கு, மொழியினருக்கு சமயத்தினருக்கு அதேயளவு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதில்லை. (ஞானகுமாரன், நா., 2003:107)

ஒழுக்கவியலானது மேலைத்தேசங்களில் மட்டுமல்லாமல் கீழைத்தேசத்திலும் வற்புறுத்தப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். அந்தவகையில் மேலைத்தேய மரபில் “நல்லொழுக்கமே நல்லறிவு” என்ற சோக்ரடீசின் கருத்தானது, மனிதன் கொண்டுள்ள அறிவே அவன் கொண்டுள்ள ஒழுக்கத்திற்கு அடிப்படையானது என்றார். அதுபோலவே கீழைத்தேச மரபில் “ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்” என வள்ளுவரின் கூற்று ஒழுக்கம் உயிரை விட மேலானது என்பதை உணர்த்துகிறது.

ஒழுக்க விதிகள் பொதுவாக சமுதாயத்தால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவையாகும். நன்மை என்றால் என்ன?. ஆரம்பத்தில் சமயச் சிந்தனைகளோடு இணைந்து பஞ்சமாயாதகங்கள் தவறானவை என கூறப்பட்டது. இது சமுதாய நலன் கருதி அமைந்தவையாகும். இங்கு நன்மை (Goodness), தீமை (Evil) எனும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். சிலர் நன்மை என்பது கடவுள் மீது பக்தி கொள்வது என்றும், மகிழ்ச்சி அல்லது இன்பம் என்றும் கூறுவர். நன்மை தீமை, சரி பிழை பற்றிய விவாதங்களும் முக்கியம் பெறுகின்றன. ஆரம்பத்தில் சோக்கிரட்டீஸ் ஒழுக்கம் சார்ந்த விடயங்களை இயற்கையோடு மட்டுமன்றி பகுத்தறிவோடும் தொடர்புபடுத்திக் கூறினார். மேலும் ஒழுக்கம் என்பது சீர்மையாக நடாத்தும் வாழ்க்கையாகும் எனக் குறிப்பிட்டார். எனவே சோக்கிரட்டீஸ் அறம் அல்லது ஒழுக்கத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். எனவே இவர் ஒழுக்கவியலை வரைவிலக்கணப்படுத்தும் போது நன்மை, தீமை, சரி, பிழை ஆகியவற்றின் நன்மைகளை ஆராய்வதே ஒழுக்கவியல் எனக் குறிப்பிட்டார். சோக்கிரட்டீஸின் மாணவரான பிளேட்டோ ஒழுக்கவியலுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கினார். இவர் ஒழுக்க நியமங்களைக் கடவுளினும் பார்க்க உயர்வாகக் கருதினார். இவருக்குப் பின்னர் அரிஸ்டோட்டிலும் அறிவாற்றலும் ஒழுக்க நெறியும் இணைந்த வாழ்க்கையே சிறந்தது எனக்கருதினார். மனிதனுக்கு நன்மை தரக்கூடிய விடயங்களைத் தருவது ஒழுக்கம் என்றார்.

ஒழுக்கவியலின் பிரிவுகள்

ஒழுக்கவியலானது பல பிரிவுகளை கொண்டுள்ளது. அவையாவன: அதீத ஒழுக்கவியல் அல்லது கடந்த நிலை ஒழுக்கவியல், நியம ஒழுக்கவியல், பிரயோக அல்லது நடைமுறை ஒழுக்கவியல் என்பனவாகும். அதீத ஒழுக்கவியலானது எங்களுடைய ஒழுக்கவியல் கோட்பாடுகள் எங்கிருந்து வந்தன என்ற தர்க்கரீதியான மற்றும் முறைப்படுத்தப்பட்ட விசாரணையைச் செய்கின்றது. நியம ஒழுக்கவியலானது நடைமுறை ரீதியானதாகும். எது ஒழுக்க ரீதியான பெறுமானமுடையது, எது ஒழுக்க ரீதியாகச் செய்யப்பட வேண்டியது என்பன பற்றியதாக அமைகின்றது. ஒரு மனிதனின் நடத்தை சரியானதென்றோ, தவறானதென்றோ நன்மை பயக்கும் என்றோ கூறுவதும் தீர்மானிப்பதும் நெறிப்படுத்துவதும் பின்பற்ற வேண்டிய நடத்தைகள் இது போன்றவற்றை நியம ஒழுக்கவியல் ஆராய்கின்றது. பிரயோக ஒழுக்கவியலானது சில குறித்த பிரச்சினைகளுக்கென்றே முன்வைக்கப்படும் பொது நியமங்களையும் அதற்கான பின்னணிகளையும் ஆராய்கின்றது.

உதாரணம் :- கருக்கலைப்பு, சிசுக்கொலை, செயற்கை முறை, சினைப்படுத்தல் விலங்கு உரிமை, சுற்றுச்சூழல் அக்கறைகள், ஓரினச்சேர்க்கை, மரண தண்டனை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

ஒழுக்கத்திற்கும் ஒழுக்கவியலுக்குமிடையே பல்வேறு வேறுபாடுகளை ஓரளவு தன்னிச்சையாகக் காணலாம். எனினும் இவற்றுக்கிடையே நுட்பமான வேறுபாடுகளும் உள்ளன. ஒழுக்கத்தை ஆராய்வதே ஒழுக்கவியலாகும். ஒழுக்கவியல் என்பது விஞ்ஞான ரீதியான ஒரு பாடத்துறை அந்தப் பாடத்துறையினால் ஆராயப்படும் தோற்றப்பாடு அல்லது விடயப் பொருளே ஒழுக்கமாகும்.

ஒழுக்கவியல் ஒழுக்கத் தோற்றப்பாட்டை விடயப் பொருளாகக் கொண்ட விஞ்ஞான துறையாகும். இது மனிதன் நடத்தையானது தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் ஆராயவில்லை. அது நடத்தையின் சரி அல்லது தவறைப் பற்றி ஆராய்கின்றது. இந்த நடத்தையைத் தீர்மானிக்க உதவுகின்ற கல்வி, திருமணம், சமயம், சட்டம் போன்ற சமூக நிறுவனங்களும் மனிதன் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டு தன்னார்வச் செயல்களும், ஒழுக்க உணர்வு நிலைகளினுடைய பல்வேறு பிரச்சினைகளும் ஒழுக்கவியலின் பரப்பிற்கு உட்பட்டவையாகும். மேலும் ஒழுக்கவியலின் பரப்பினுள் சுயேட்சையான சுதந்திரமான மனித நடத்தைகள், கோட்பாடுகள்

அல்லது நடத்தையின் காரணம் அல்லது விளைவுகள் அல்லது நடத்தையின் சூழ்நிலை முதலியவையும் உள்ளடங்கும். ஒழுக்கவியல் தவிர்க்க முடியாதபடி அறிவின் ஏனைய அனைத்துக் கிளைகளுடனும் தொடர்புபட்டுள்ளது. சமூகவியல், அரசறிவியல், நீதி பரிபாலனம், சட்டம் மற்றும் சட்ட ஆய்வு, உளவியல், மானிடவியல், பண்பாடு போன்ற பல்வேறு துறைகளுடன் தொடர்புபட்டுள்ளது.

மனித வாழ்வின் ஒழுக்கவியல் ஒரு முக்கியமான தேவையாக காணப்படுகின்றது. எங்களது நடத்தையின் போக்கைத் தீர்மானிக்கும் ஒரு வழிமுறையாகும். ஒழுக்கமில்லாத போது எமது நடத்தைகள் சீரற்றதாகவும் நோக்கமற்றதாகவும் இருக்கும். அதனால் ஒரு அறிவார்ந்த ஒழுக்க நெறிமுறையைப் பின்பற்றும்போது நாம் எமது சரியான பெறுமானங்களையும் எமது முக்கிய குறிக்கோள்களையும் நிறைவேற்றிக் கொள்வதோடு எமது நடத்தைகளையும் ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ள முடியும். ஒழுக்கவியலில் நாம் காணும் ஒழுக்கம் அல்லது நடத்தை என்பது சமுதாயத்தில் ஒரு மனிதனின் தனிப்பட்ட நடத்தை மட்டுமன்றி சமுதாயத்தில் வாழும் மற்றவர்களையும் பாதிக்கும் விதத்தில் நடப்பதைக் குறிக்கும். உண்மையில் ஒழுக்க நடத்தை என்பது நல்வாழ்வு மற்றும் தேவைகளை மட்டுமின்றி நமது நன்மையையும் மகிழ்ச்சியையும் இனங்காணல் ஆகும்.

ஒழுக்கவியல் ஒரு மேல்வரம்பிட்ட விஞ்ஞானமாகக் காணப்படுகின்றது. சில செயல்கள் ஏன் இப்படிச் செய்யப்பட வேண்டும் அல்லது எப்படி செயல்பட்டாக வேண்டும் போன்ற கேள்விகளை எழுப்பி அவற்றுக்கு விடை காண முற்படும் விஞ்ஞானம் 'மேல் வரம்பிட்ட விஞ்ஞானம்' எனப்படும். இந்த வகையில் நன்மை என்றால் என்ன, நன்மை விளக்க முடியுமா? நல்ல நடத்தை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற தர மதிப்பினை, இலட்சியத்தை ஒழுக்கவியலும் விளக்குகின்றன.

மேலும், ஒழுக்கவியல் ஒரு விஞ்ஞானமாகவும் காணப்படுகின்றது. ஒரு ஆய்வுப் பொருளும் ஆய்வு நெறியும் ஆய்வின் முடிவாக ஒழுக்க கோட்பாடுகளை அல்லது முறையான அறிவைக் கண்டுபிடிக்கும் இயல்புடையதாக ஒழுக்கவியல் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதால் அது ஒரு விஞ்ஞானமாகும். ஒவ்வொரு விஞ்ஞானமும் இயற்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்துடன் தொடர்புடையது. ஒழுக்கவியலும் ஒரு விஞ்ஞானம் என்ற வகையில் அதுவும் ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளது.

இதனால் ஒழுக்கவியலை உயர் நன்மை பற்றிய விஞ்ஞானம் (The science of the highest good) என வரையறுக்கப்படுகின்றது.

ஆகவே, மனித வாழ்வுக்கு ஒழுக்கம் என்பது முக்கியமான ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. ஒழுக்கமே ஒரு மனிதனை உயர்ந்த இடத்திற்கு கொண்டு செல்கின்றது. ஒழுக்கமுள்ள மனிதனையே சமூகம் விரும்புகிறது. ஒழுக்கம் இன்றி மனிதனின் வாழ்வு நேர்த்தியாகாது. இவ்வாறான ஒழுக்கம் பற்றி ஆராயும் துறையாக ஒழுக்கவியல் காணப்படுகின்றது.

3.2. ஒழுக்கவியல் பிரச்சினைகள்

ஒழுக்கவியலானது ஏனைய பல துறைகளோடு தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது. அரசியல், சமூகவியல், சட்டம், உளவியல், சமயம் போன்ற துறைகளைக் கூறலாம். அத்தோடு ஒழுக்கவியலில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் ஆராயப்படுகிறது. இவைகள் ஒவ்வொன்றும் மனித நடத்தையோடு தொடர்புடையதாகும்.

3.2.1 குற்றமும் தண்டனை (Crime and Punishment)

ஒழுக்கமெய்யியலில் விவாதிக்கப்படுகின்ற விடயங்களில் நன்மை, தீமை உண்மை, இன்பம் போன்ற எண்ணக்கருக்களைப் போலவே குற்றமும் தண்டனையும் விளங்குகின்றது. குற்றம் என்ற சொல் சமயத்திலும் அரசியலிலும் முக்கியமாகப் பேசப்படுகின்றது. 'மனு' தனது ஸ்மிருதி நூலில் தண்டனைபற்றி சுட்டிக்காட்டுகின்றார். குற்றம் என்பது ஆங்கிலத்தில் Crime என அழைக்கப்படுகிறது. Crime என்ற சொல் Krima என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து ஆரம்பமானது. சமூகமுறைகளுக்கு எதிரான செயல்களை குறிப்பதற்கு இச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மனித விருப்பு வெறுப்புக்களை அங்கீகரிப்பதனூடாகச் சமூகத்தில் சட்டங்கள், நிர்ணயவாதங்கள் தோற்றம் பெறுகின்றன. சட்டத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்குமிடையில் நீண்ட தொடர்பு காணப்படுகிறது. இந்த சட்டத்தினுடைய தோற்றங்கள் சம்பிரதாயத்தோடும், தேசவழமையோடும் தொடர்புபட்டதாகும். சட்டங்களை மீறுகின்ற போது சமூக ஒழுக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு தண்டனை என்பது அவசியமான ஒன்றாகவுள்ளது. ஏனெனில் தனிமனிதன் சமூகத்துடன் சேர்ந்து வாழ்கின்றான். அவ்வாறு வாழ்கின்ற போது அம்மனிதன் சமுதாய ஒழுக்க விழுமியங்களை மதித்து நடக்கவேண்டிய தேவை உண்டு. அவ்வாறு நடக்காத போது அது சமூக

ஒழுக்கத்திற்கு எதிராக உள்ளதால் குற்றமாக கருதப்படுகின்றது. குற்றங்களை நாங்கள் அப்படியே விட்டுவிட்டால் சமூக சீரழிவு ஏற்படும். அதனால் ஒழுக்கவியலில் ஒழுக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு தண்டனைகள் வழங்கப்படுகிறது.

தண்டனை என்பதனை துன்பம் என கூறலாம். இந்த துன்பம் குற்றமிழைத்தவருக்கு விளைவிக்கப்படுவது நீதியாகும். ஏனெனில் குற்றங்கள் தனி மனிதனுக்கு மட்டுமன்றி சமூகத்திற்கும், நாட்டிற்கும் தீங்கு விளைவிக்கின்றது. இதனால் மனிதனில் காணப்படுகின்ற தீய பண்புகளை இனங்கண்டு அவற்றை அகற்றி விடுவதற்கு தண்டனை அவசியமானது எனக் ஒழுக்கவியலாளர்களும் சமூக சிந்தனையாளர்களும் வலியுறுத்துகின்றார்கள்.

தண்டனை பற்றிய சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள்

1. அரிஸ்ரோட்டிலின் கருத்துப்படி தண்டனைகள் பழைய தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்வதற்காக எனும் தேவைப்பாட்டினையுடையதாக இருக்க வேண்டும்.
2. பிராட்லியின் கருத்துப்படி தண்டனை பெற்றவன் தன்னளவில் தானாகவே தண்டனைக் குரியதைத் தானாகவே தண்டனைக் குரியதைத் திருப்பிச் செலுத்தி விட்டேன் என்று சொல்லும் வகையில் அமையும்போதுதான் தண்டனை தண்டனையாகின்றது.
3. ஜே.டி.மாப்பொட் தண்டனையை சட்ட சம்பந்தமான ஒன்றாகக் கருதியே தண்டனையின் அவசியத்தை வற்புறுத்துகின்றார்.
4. கார்ள் மெனிஞ்சர் என்பவர் தண்டனை என்பது அதனடிப்படையில் ஒரு குற்றமே, அக்குற்றமானது சமூகத்திற்கு எதிராக விளைவிக்கப்படுகின்ற குற்றமாகும் என்கிறார்.
5. ஸ்கின்னர் உடன்பாட்டை வலுப்படுத்துவதை நீக்கி வெறுப்பூட்டும் தூண்டலை ஏற்படுத்துவதே தண்டனை என்றார்.
6. சிக்மண்ட் புரைட் புற அதிர்ச்சிகள் மனப்புண்ணை ஏற்படுத்தும் என்றார்.
7. ஜி.ஈ.மூர் தண்டனைக்குப் பிறகான பின் விளைவுகளின் அடிப்படையில் மாத்திரம் தண்டனை நியாயப்படுத்தப்பட வேண்டியதொன்றல்ல என்கிறார்.

8. ஜேரமி பெந்தம் எல்லாத்தண்டனைகளும் தவறாக வழிநடாத்தப்படுபவை என்றார். பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் எல்லாத்தண்டனைகளும் அவற்றின் மட்டத்தில் அவைகள் பிசாசு போன்றவை என்றார்
9. உரான்ஸ்வொன் ஹென்ரிக் தண்டனை என்பதனை ஒருவிதமான செயற்கைத்தனமான அபாயத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதொன்று என்றும் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டதொரு துன்பப்படுத்தல் என்றார்

குற்றம் (Crime)

ஒழுக்க மெய்யியலில் முக்கியமான விடயமாக குற்றமும் தண்டனையும் காணப்படுகின்றது. குற்றம் செய்பவனின் மனப்பாங்கு, குற்றத்திற்கான காரணங்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்வதாக குற்ற உளவியல் அமையப் பெற்றுள்ளது. சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளாது மறுக்கின்ற நடத்தைகள் அனைத்தும் குற்றமாகும் அதாவது சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்ட பொது நெறிமுறையிலிருந்து மாறாக (பிறழ்வு) செயற்படுவது குற்றமாகும். 'குட் கார்ட்' என்பவர் சட்டத்தால் தண்டனை விதித்து தடுக்கப்படும். நடத்தை அல்லது அரசால் தண்டிக்கப்படும் செயல் குற்றமாகும் என குறிப்பிட்டார்(கடல்,2014: ஆனி.33).ஒருவரது செயல் அல்லது நடத்தை குற்றமாக இனங்காணப்படுவதற்கு கீழ்வரும் விடயங்கள் உட்பட்டிருக்கும்.

1. அரசால் தடை செய்யப்பட்டதாய் இருத்தல்.
2. சமுதாயத்திற்கு தீங்கு விளைவிப்பதாய் இருத்தல்.
3. துண்டனைக்குரியதாய் இருத்தல்.

இவ்வாறு காணப்படும் போது அவை குற்றமாக கருதப்பட்டு தண்டனை வழங்கப்படுகிறது. பொதுவாகவே குற்ற நடத்தைக்கான காரணங்களாக கீழ்வருவனவற்றை சுட்டிக்காட்டலாம்.

அன்பற்ற குடும்பம்

பிளவுபட்ட குடும்பம்

பெற்றோரிடையே அடிக்கடி ஏற்படும் மோதல்கள்

சிறுவர்களிடம் பாகுபாடு காட்டல்

வீட்டிலுள்ள கண்டிப்புத்தன்மை

கட்டுப்பாடற்ற குடும்ப வாழ்க்கை

தீய நட்பு

வெறுப்புணர்ச்சி

பிழையான நடத்தைக்கு வழி

வறுமை

ஊடகங்கள் பிழையான தீர்மானம்

புரம்பரை

சுழல்

குற்றத்தைதொழிலாகக் கொள்ளல் போன்ற பல காரணங்கள் காணப்படுகின்றது. சிசெயர் (Cesare) லம்பிறாசோ(Lambreso) போன்ற குற்றவியல் நிபுணர்கள் குற்றவாளிகள் குற்ற இயல்புடனே பிறக்கின்றனர் எனக் கூறுகின்றனர். குற்றங்களின் தோற்றத்திற்கு மனிதத்துன்பம் குற்ற விசாரணை, குற்றப்பகுப்பு பற்றிய அறிவு, வெகுமதிகளைப் பெருது படுத்தி மதிப்பிடலும் தண்டனைகளைக் குறைவாக மதிப்பிடலும் என்ற மூன்று காரணிகள் என டூப் (Doob) என்பவர் குறிப்பிடுகின்றார். முனிதத் துண்பங்கள் கல்வி அறிவின்மை பசி உளப்பிறழ்ந்த நிலை கட்டுப்பாடற்ற உணர்ச்சி என்பவற்றால் ஏற்படுகின்றன.குற்றவாளியின் ஏழ்மை, பேராசை, தண்டனை பற்றி சிந்திக்காமை, சட்டத்தை ஏமாற்றுதல், போன்றவற்றால் குற்றம் நிகழ்கின்றது.. இக் குற்றத்தை தண்டனை மூலம்தான் தடுக்கலாம் எனப்பலர் இன்று எண்ணுகின்றனர். ஆனால் தண்டனையும் சில வேளை குற்ற செயற்பாடுகளைத் தூண்டலாம்.

தண்டனையின் பண்புகள்

ஒருவரை தண்டிக்கும்போது அது அவரை துன்புறுத்துவதாக அமைய வேண்டும்.

சட்டத்தையும், சமூக ஒழுக்கத்தையும் மீறும் போது தண்டிக்க வேண்டும்.

தண்டனை வழங்குபவர்கள் சமூகத்தில் அங்கத்தவராக இருக்க வேண்டும்.

அதேநேரம் அவர்கள் குற்றவாளிகளாக இருக்கக்கூடாது.

சட்டத்தோடு தொடர்புடையவர்களுக்கு தண்டனைகளை வழங்குவதற்கு உரிமை இருக்க வேண்டும்.

குற்றவாளிகளாக இனங்காணப்பட்டால் மட்டுமே தண்டிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த தண்டனைகளில் எந்தத் தண்டனை சிறந்தது, எந்தத் தண்டனையை அனுமதிக்கலாம். எந்தத் தண்டனையை அனுமதிக்கக்கூடாது என்பது

தொடர்பாக பல சிந்தனையாளர்கள் பல கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர். சிலர் தண்டனைக்கு பின்னரான பல்வேறு விளைவுகளை பற்றி சிந்தித்து தண்டனை வழங்க வேண்டும் என சுட்டிக்காட்டுகின்றார்கள். மேலும் சிலர் தண்டனையை அனுமதிக்கக்கூடாதென கூறுகின்றார்கள். இதனால் இந்த விடயம் ஒழுக்க மெய்யியலிலும், சட்ட மெய்யியலிலும் மிகவும் முக்கியமான விடயமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. வரலாற்றில் இது தொடர்பான விடயங்கள் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்திருக்கின்றது.

பொதுவாக தண்டனைகள் ஆரம்பத்திலிருந்தே பல்வேறு வகையாகக் காணப்பட்டுள்ளது. கல்லெறிந்து கொல்லுதல், தலையில் கூரிய ஆயுதம் கொண்டு துளையிடல், கசையடி வழங்குதல், உயிருடன் புதைத்தல், உயிருடன் தீ வைத்தல் போன்றவைகளும் அதுதவிர முரண்பாடான நடத்தையையுடைய, ஊனமான, மனநலக்குறைவுடையவர்களுக்கும் இவ்வாறான தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளதை வரலாற்று ரீதியில் நாம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இதில் முரண்பாடான நடத்தையையுடைய நபர்களுக்கு தண்டனை வழங்கப்பட்டுள்ளது. வரலாற்று ரீதியாக நாம் நோக்கினால் இயேசுநாதருக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனை, கண்ணகி மதுரையை எரித்தமை போன்றன எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

மேற்கூறிய அடிப்படையில் தண்டனை வழங்கப்பட்டாலும் இத் தண்டனைகள் ஒவ்வொன்றும் சமூக ஒழுக்கத்தை எந்தளவு பாதுகாத்துள்ளது என்ற விசாரணை முக்கியமானதாகும். அதேநேரம் சில தண்டனைகள் பயன்பாடற்றதாக அமைந்துள்ளதை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. மேலும் அசாதாரண நடத்தைகளையுடையவர்கள் தண்டிக்கப்பட்ட விடயமானது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்றாக இல்லை. தற்போது மரணதண்டனையானது வழங்கப்பட்டு வருகிறது ஆனால் அது எந்தளவு ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாக்கும் என்பது கேள்விக்குள்ளான விடயமாகவுள்ளது.

மனித உரிமைகளை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு தண்டனைகள் அவசியம் என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். இருந்தபோதும் தண்டனைகள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பது தொடர்பாக ஆதிகாலத்திலிருந்து இன்றுவரைக்கும் பல்வேறு அபிப்பிராயங்களும் கோட்பாடுகளும் கருத்துகளும் அமைந்திருப்பதனை நாம் பொதுவாக அவதானிக்கலாம். அந்த வகையில் தண்டனை பற்றிய கொள்கைகளாக

1. எச்சரித்தல் தண்டனைக் கொள்கை அல்லது தடுதண்டனைக் கொள்கை (Deterent Theory)
2. பழிக்குப்பழி வாங்கும் தண்டனை கொள்கை (Retributive Theory)
3. சீர்திருத்தத் தண்டனைக்கொள்கை (Reformative Theory)
4. மரண தண்டனை

இக் கொள்கைகள் பற்றியும் அதன் குறைபாடுகள் பற்றியும் மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

எச்சரித்தல் தண்டனை முறைமையானது ஆரம்பத்தில் இருந்து இன்றுவரை இருந்துவருகின்ற ஒன்றாகும். குற்றவாழிக்கு வழங்கப்படுமொரு தண்டனையாக இருப்பதோடு ஏனையோரையும் குற்றம் செய்யாதவாறு தடுக்குகின்ற அம்சத்தை இத்தண்டனை கொண்டுள்ளது. குற்றவாளியை மேலும் குற்றம் புரியாதவாறு தடுத்தலை மட்டும் நோக்கமாக இக் கொள்கை கொண்டிருந்து ஏனையோரும் குற்றம் செய்யாமல் தடுக்க இக் கொள்கை உதவுகின்றது. இங்கு 'தடுப்பதும்; எச்சரிப்பதும்' என்ற இருவித எதிர்பார்ப்புக்கள் ஒரு தண்டனையில் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. எனவே இத்தண்டனை முறையில் குற்றவாளிக்கு செய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனையும் மற்றையோருக்கு மாதிரியாக அமைகின்ற வகையில் இத்தண்டனை அமைகின்றது. இக்கொள்கையில் கருவி நலன் என்பது முக்கியம் பெறுகின்றது.

பழிக்குப்பழிவாங்குதல் அல்லது துன்பத்திற்குத் துன்பம் தரும் தண்டனைக் கொள்கையானது மிகவும் பழமையானதாகும். இது 'பழிக்குப்பழி' உணர்வினையுடைய கொள்கையாகும். ஆங்கிலத்தில் Retribution எனும் சொல் லத்தின் சொல்லான Retribuere என்ற சொல்லில் இருந்து தோற்றம் பெற்றது. 'திருப்பிக் கொடு' என்பதே இதன் பொருளாகும். குற்றம் செய்த ஒருவனுக்கு அதே அளவான தண்டனையை வழங்குவதாகும்.. கண்ணுக்கு கண், பல்லுக்குப்பல், கைக்கு கை போன்ற பலதண்டனைகள் இக்கொள்கையின் பாற்பட்டவையாகும். இக்கொள்கையானது அறவழிக்குப் பொருந்தாதது என்று கருதுகின்றார்கள்.

தண்டனைவரலாற்று முறைமையில் நீண்ட வரலாற்றுக்குப்பினதாக சீர்திருத்த தண்டனை முறைமை தோற்றம் பெற்றது. குற்றவாழிகளைத்திருத்துவதற்காக இக்கொள்கை தோற்றம் பெற்றது. குற்றவாளி தனது குற்றத்தை உணர்ந்து மனதாரக் குற்றவாளி திருந்துகின்ற போதுதான் இந்த சீர்திருத்தம் என்ற சொல் அவனிடம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். திறந்த சிறைச்சாலை அமைப்பிலான இம்முறையில் குற்றவாளிக்கு தற்சுதந்திரத்தை வழங்குவதோடு கல்வியறிவு, ஒழுக்க அறிவு, தொழில் நுட்ப அறிவு போன்றவற்றை வழங்கி அதன்பின் சிறையில் இருந்து வெளியேறியதும் சீர்திருத்திய மனிதனாக சமூகத்தில் பிரவேசிக்க இக் கொள்கை வழி செய்கின்றது.

3.2.2 நீதி (The concept of justice)

எல்லோரும் சமமானவர்கள், நடுநிலை தவறாமை, சமத்துவம், சமத்துவ உரிமை, அறம் போன்ற அர்த்தத்தில் நீதி என்பது சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. ஆங்கிலத்தில் Justices என்பது மனித அதிகாரத்தில் நிலைநாட்டப்படுவதைக் குறிக்கிறது. இது பெரும்பாலும் சட்ட அடிப்படையைத் தழுவினது. கிரேக்கத்தில் காணப்பட்ட அரசியல் குழப்பங்களையும், கிரேக்க மக்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளையும் நேரடியாக உணர்ந்து கொண்டமையினாலும், தனது குருவுக்கு நடந்த துன்பமான பல நிகழ்வுகளையும் அறிந்த பிளேட்டோ நீதி பற்றி ஆராயத் தொடங்கினார். பிளேட்டோ அரசியல் பற்றி சிந்திக்கவும், அதில் நீதியை முதன்மைப்படுத்துவதற்கும் பல காரணங்கள் உள்ளது.

பிளேட்டோவிற்கு முன்பே நீதி பற்றிய கோட்பாடுகளும் விளக்கங்களும் முன்வைக்கப் பட்டிருந்தன. சோபிஸ்டுகளின் கருத்துப்படி நீதி என்பது, வலியவர்கள் தம் பதவிகளை காத்துக்கொள்ளவும்; வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளவும் அரசியல் துணையோடு அடுக்கி வைத்த சட்டங்களை பிறழாது பின்பற்றுவதே நீதிநெறி என்றும் அவ்வாறு பின்பற்றாதவர்கள் நீதி தவறியவர்கள் என்றும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு தண்டிக்கப்படுவர் (நாராயணன், க., 1989:42). மேலும் நீதியைப் பற்றிய உயர்வான மதிப்பீட்டையே பிளேட்டோ கொண்டிருந்தார் எனலாம். அவர் குடியரசு எனும் நூலில் நீதி

பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். குடியரசின் அனைத்து அத்தியாயங்களிலும் நீதியை உலாவவிடுவதும் பிளேட்டோவிற்கு நீதி மீதும் அவரது ஆசிரியர் சோக்ரடீஸ் மீதும் காணப்பட்ட அளவற்ற மதிப்பையும் பிரியத்தையும் காட்டுகின்றது. இவர் நீதியின் உன்னதத் தன்மையை குடியரசில் சோக்ரடீஸின் வார்த்தை வழியாக கூறும்போது, “.....தங்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க சுரங்கத்திற்குள் நுழைகிறவன், மரியாதையை பார்த்தால் முடியுமா? தங்கத்தை விட மேலான பொருளை, அதாவது நீதியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க நாங்கள் புறப்பட்டிருக்கின்றோம்” (சாமிநாத சர்மா, வே., (மொ.பெ), 1985: 129) என்றார்.

“பிளேட்டோவின் குடியரசில் முதலாவது அத்தியாயத்தில் நீதி பற்றிய நீண்ட உரையாடல் இடம்பெறுகின்றது” (சாமிநாத சர்மா, வே., (மொ.பெ), 1985:107) இந்த உரையாடலில் சோக்ரடீஸ் காணப்படுகின்றார். வேறு கதாபாத்திரங்களாக செபாலசு, தெராக்கிமார்க்ஸ், பாலிமார்க்கஸ், கிளக்கோன் ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர். இக்கதாபாத்திரங்கள் அனைவரும் தங்களுடைய அறிவிற்கு ஏற்றவாறும் அல்லது தங்களுக்கு முன் நீதியைப் பற்றி கூறியவர்களின் கருத்துக்களை ஏற்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இவர்களினுடைய கருத்துக்களில் காணப்படுகின்ற தவறுகளை சுட்டிக்காட்டி, உண்மையான நீதி எது என சோக்ரடீஸ் குறிப்பிட முனைகின்றமையை முதலாம் அத்தியாயத்தில் காணலாம்.

நீதி பற்றிய விடயத்தை முதலில் சோக்ரடீஸ் செபாலசுவிடமிருந்தே ஆரம்பிக்கின்றார். செபாலசுவின் கருத்தின்படி ‘ஒருவரிடம் நாம் பெற்ற பொருட்களை அவரிடம் திருப்பி கொடுப்பதுதான் நீதி என்கின்றார். இதனை அடுத்து, செபாலசுவின் வழித்தோன்றலான பாலிமார்க்கஸ், ஸைமனீடீஸின் நீதி பற்றிய கருத்தான, ‘நண்பர்களுக்கு நல்லது செய்தலும், தீயவர்களுக்கு (பகைவர்களுக்கு) தீமை செய்தலுமே நீதி’ என்ற கருத்தை ஏற்கின்றான். (சாமிநாத சர்மா, வே., (மொ.பெ), 1985:118). இக்கருத்தை சோக்ரடீஸ் மறுக்கின்றார். அதாவது, நண்பர்கள் யார்?, பகைவர்கள் யார்? என்ற விடயமே இங்கு பிரச்சினைக்குரியதாக இருக்கின்றது. நண்பர்கள் பகைவர்களாவதும், பகைவர்கள் நண்பர்களாவதும் காணக்கூடிய ஒன்று. அத்தோடு எமது நண்பர்களே எங்களுக்கு தீங்களிக்க கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். எங்களது பகைவர்கள் எங்களுக்கு நேரடி எதிரிகளாக இருந்தாலும் துரோகிகளாக இருக்கமாட்டார்கள்.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் நாம் செய்கின்ற நன்மை, தீமை யாரைச் சென்றடைகின்றது? அப்பொழுது நாம் பகைவர்களுக்கு நன்மையும், நண்பர்களுக்குத் தீமையும் செய்கின்றோமா? இல்லை, நண்பர்கள் நல்லவர்களாக இருக்கும்போது அவர்களுக்கு நன்மையும், பகைவர்கள் தீவர்களாக இருக்கும்போது அவர்களுக்கு தீமையும் செய்தல் என்ற வகையில் விளக்கம் கொடுக்கலாமா? என்ற அடிப்படையில் தர்க்க ரீதியாக நீதி பற்றி ஆராய்கின்றார் சோக்ரடீஸ்.

இதற்கு விளக்கம் கொடுக்க முற்பட்ட பிளேட்டோ, சோக்ரடீஸின் உரையாடலின் மூலம் நீதியான ஒருவன் யாருக்குமே தீங்கு செய்யமாட்டான்தானே? என பாலிமார்க்கலைப் பார்த்து கேட்க, அதற்கு அவன் கெட்டவர்களுக்கும், சத்துருக்களுக்கும் அவன் தீங்கு செய்யவேண்டியவன் தானே? எனத் திருப்பிக் கேட்கின்றான். அதற்கு பதிலளிக்கும் சோக்ரடீஸ், நாம் யாருக்கும் தீங்கு செய்யும்போது அவர்கள் கெட்டவர்களாகவே மாறுகின்றனரே தவிர அவர்கள் நல்லவர்களாக மாறுவதில்லை. அத்தோடு ஒரு சங்கீத வித்துவானால் எவ்வாறு தன் சங்கீதத்தைக் கொண்டு ஒருவரின் சங்கீத உணர்ச்சியை இல்லாதொழிக்க முடியாதோ, அதேபோல ஒரு நீதிமானால் நீதியைக் கொண்டு மனிதர்களை அநீதவான்களாக மாற்ற முடியாது என்கின்றார். அரிஸ்டோட்டில் 'நீதி' அறத்தையும் அதற்கு மேலாக சட்ட ஒழுங்கையும் குறித்து நிற்கின்றது என்றார். மேலும் அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் இறுதி இலட்சியம் நியாயம் அல்லது நீதி எனச் சுட்டிக்காட்டினார்.

எனவே நீதி என்றால் என்ன? அதன் இயல்புகள் எத்தகையது? நீதியின் சிக்கலான தன்மை யாது? நீதிக்கும் அநீதிக்கும் இடையிலான வேறுபாடு யாது? நீதியில் அநீதி, அநீதியில் நீதி, நீதிக்கும் அநீதிக்கும் சமூகத்தில் தரப்படும் வரவேற்பு போன்ற அம்சங்கள் இவ் ஆய்வில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

3.2.3 உரிமையும் கடமையும் (Rights and Duties)

ஒரு மனிதன் தனது அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கும் தனது வாழ்வை சீர்மைப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் உரிமைகள் அவசியமாகும். சட்ட விதிகளால் உறுதி அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரமே உரிமையாகும். அவ்வுரிமைகளைத் தொடர்ந்து பராமரித்து வருவதே அரசின்

நோக்கமாகும். மக்களுக்கு உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட போது அம்மக்கள் அரசுக்கு கட்டுப்பட்டு நடப்பார்கள் என நினைக்கவியலாது. மக்களுக்கு அரசிடம் உரிமை வேட்கை உண்டு. உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்த அவர்கள் அரசுக்குக் கோரிக்கை விடுக்கின்றனர். மேலும் மனிதன் தன்னுடைய ஆளுமையை முழுமையாக வளர்ப்பதற்குத் தேவையான நல்வாழ்வைப் பெறுகின்ற நிலையே உரிமை எனக் கூறலாம். இதனால் உரிமை என்பது சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். இவ் உரிமைகள் இயற்கை உரிமை, மக்கள் உரிமைகள், அரசியல் உரிமைகள், அடிப்படை உரிமைகள் எனப் பல்வேறு வகையாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

மனித உரிமைகள்

மனித உரிமைகள் என்பது மனிதனுக்கு உரித்தான இயற்கை உரிமைகளாகும். மனிதன் தனது அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும் வாழ்வை செம்மைப்படுத்தி கொள்ளவும் மனித உரிமைகள் தேவைப்படுகின்றன. அனைத்து மனிதர்களும் எவ்வித வேறுபாடுகளின்றி சட்டத்தின் முன்னால் அனைவரும் சமமானவர்கள் என்ற கொள்கையின்படி சமத்துவத்தை பேணுதல் மனித உரிமைகள் கொள்கையின் அடிப்படை அம்சமாகும். இனம், சாதி, நிறம், சமயம், பால், தேசியம், வயது, உடல் உளவலு ஆகியவற்றிற்கு அப்பால் ஒவ்வொரு தனிமனிதர்களும் சுதந்திரமாக, சுமுகமாக, நலமாக வாழ அவசியமான உரிமைகளாக கருதப்படுகின்றது.

ஆரம்ப காலங்களில் மனிதன் தனது அடிப்படை உரிமைகளை பெற்றுக் கொள்வதில் கூட மக்கள் போராடும் சூழ்நிலை காணப்பட்டது அதிலிருந்து மனிதர்களை பாதுகாப்பதற்காக மனித உரிமைகள் தோற்றம் பெற்றது. 1789 இல் இடம்பெற்ற பிரான்சியப் புரட்சியின் பின்னரே மனிதன் மனிதனாக கருதப்பட்டு மனித உரிமைகள் ஓர் கருப்பொருளாகியது. ஐ.நாவின் பொதுச்சபையால் 1948.12.10ஆம் திகதி ஐ.நாவின் மனித உரிமைகள் தொடர்பான அங்கீகாரம் கிடைத்தது. அத்துடன் மனித உரிமைகள் தொடர்பான கருத்தியல்கள் சர்வதேச சட்டங்களாக மாற்றமடைந்தது. இவ் ஐ.நாவின் மனித உரிமைகள் தொடர்பான அறிக்கை 30 பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதுடன் அதை அங்கீகரிக்கும் நடவடிக்கைகள் 48 நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இலங்கை 1980 இல் இவ் ஒப்பந்தத்திற்கு

கையொப்பமிட்டு இலங்கையில் செயற்படுத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

மனித உரிமைகள் பற்றிய விளக்கங்கள் அரசியற் தத்துவத்தில் மிகவும் பழமைவாய்ந்தவை. மனித உரிமைகள் பற்றி பலரும் பல கருத்துக்களை கூறியுள்ளனர். அதில் முக்கியமாக அரிஸ்ரோட்டலின் கருத்துப்படி “மனிதன் வாழ்ந்தால் மட்டும் போதாது நன்றாக வாழவேண்டும். நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட்டால் தான் மனிதன் நன்றாக வாழ இயலும். தனது நலனைப் பேணிப் பொது நலனையும் பாதுகாப்பதற்கு ஒருவனுக்குள்ள சக்தியே மனித உரிமைகள்” எனப்படும் என்றார்.

மொண்டெஸ்கியூவின் கருத்துப்படி “மனிதன் பிறப்பது சுதந்திரமாகத்தான் ஆனால் பல்வேறு நிலைகளில் பல்வேறு தடைகளால் கட்டப்பட்டுள்ளான் என்பதே உண்மையான நிலையாகும்”. அவ்வாறு மனிதர்களிடம் காணப்படும் அச்ச உணர்வுகளை நீக்கி, மனிதர்களுக்கு இழைக்கப்படும் தீமைகள் நீக்கப்பட்டு மனிதன் சுதந்திரமாக வாழ உதவும் உரிமைகளே மனித உரிமைகளாகும்”. என்றார். ஆங்கில மொழியில் அமைந்த புதிய லெக்சிகன் அகராதியானது மனித உரிமைகள் பற்றி குறிப்பிடுகையில் “நபரின் சீரிய தன்மையின் மீதான அரசாங்க வன்முறையிலிருந்து சுதந்திரமாக இருப்பதற்கான உரிமை” என்கிறது. லாஸ்கியின் கருத்துப்படி “மனித வாழ்க்கை பயனுடையதாக அமைய வேண்டுமெனில் மனித உரிமைகள் இன்றியமையாதவை” என்றார். மனித உரிமைகள் பற்றி தோமஸ்பெயின் கருத்துப்படி “பிறர் உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிப்பதும் பிறர் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதமளிப்பதும் எமது கடமையாகும்”. எலினோர் ரூஸ்ஸெட் என்பவரின் கருத்துப்படி, “மனித உரிமைகளுடனான வாழ்வென்பது சமூகத்தில் வாழும் குடிமக்களின் கையிலே உள்ளது” என்றார்.

உரிமைகளின் வகைகளாக குடியியல் உரிமைகள், அரசியல் உரிமைகள், இயற்கை உரிமைகள், அடிப்படை உரிமைகள் ஆகும். அடிப்படை உரிமையுள் முக்கிய ஒன்றாக மனித உரிமை காணப்படுகின்றது. மனிதர்களின் அடிப்படை தேவைகளை நிறைவேற்றி மனிதன் பாதுகாப்பாகாக வாழ்வதற்கு மனிதஉரிமைகள் மிக அவசியமாகும்.

1978ஆம் ஆண்டு ஹெல்சிங்கியில் என்ற இடத்தில் மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பு என்ற நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டது. மேலும் 80 இற்கு மேற்பட்ட ஜனநாயக முற்போக்குக் கொள்கை கொண்ட நாடுகளிலும் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதைக் கண்டறிந்து அதனையடுத்து தடுக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகிறது.

சிறுவர் உரிமைகள்

சிறுவர்கள் எனப்படுபவர்கள் 18 வயதுக்கு குறைந்தவர்கள். உலக நாடுகளில் சிறுவர்களை கொடுமைப்படுத்தல், அடிமைப்படுத்தல், வேலைகளில் ஈடுபடுத்தல் போன்ற செயல்களால் பிள்ளைகளை துன்புறுத்தி வந்துள்ளார்கள். அவர்களைமீட்டு சிறுவர்களை பாதுகாப்பதற்காக சிறுவர் உரிமை உருவாக்கப்பட்டது. முதன்முறையாக சர்வதேச சங்க பொதுச்சபை மூலம் 1924 செப்டம்பர் 26ஆம் திகதி சிறுவர் உரிமைகள் தொடர்பான ஜெனிவா அறிக்கை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1948 இல் ஐ.நாவின் மனித உரிமைகள் தொடர்பான உலக அறிக்கை மூலமும் சிறுவர் உரிமைகளாக கருதப்பட்டன. 1989இல் சிறுவர் உரிமைகள் ஐக்கியநாடு சபையினால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. 1991 இல் இலங்கை இவ் ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டு இலங்கை இவ் ஒப்பந்தத்தில் கைசாத்திட்டு இலங்கையில் அவ்வுரிமைகளை அதிகதரப்படுத்த ஒப்புக் கொண்டது. அவற்றுள் வாழ்வதற்கான உரிமை, வளர்ச்சிக்கான உரிமை, பாதுகாப்பு உரிமை, கல்விக்கான உரிமை என சிறுவர்களுக்கான பாதுகாப்பு உரிமைகள் அனைத்தும் அவற்றுள் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது.

நாளைய எதிர்காலம் இன்றைய சிறுவர்களில் உள்ளது. அந்தவகையில் சிறுவர்களை பாதுகாப்பது எம் அனைவரின் பெரும் பொறுப்பாகும். எனவே சிறுவர்களுக்கான முழு பாதுகாப்பையும் வழங்குவது எம் அனைவரின் கடமையாகும்.

உரிமையும், கடமையும் ஒன்றை ஒன்று தழுவிய இரு வேறு கருத்தாக்கங்களாகும். ஒருவரின் உரிமை இன்னுமொருவரின் கடமையாகவும், ஒருவரின் கடமை இன்னுமொருவரின் உரிமையாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. ஒவ்வொரு குடிமகனும் கடமைகளைப் பாதுகாப்பவராக இருக்க வேண்டும். அரசியல் அமைப்பையும் அதன் கொள்கைகளையும், நிறுவனங்களையும், தேசியக் கொடியையும், தேசிய கீதத்தையும் மதித்துப்

போற்றவும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்காகப் பின்பற்றப்பட்ட கொள்கைகளை நம்பிக்கையோடு உணர்ந்து கடைப்பிடித்தல், தேசிய ஒற்றுமையையும், இறைமைத் தன்மையையும் போற்றிப் பாதுகாத்தல், மக்களிடம் சகோதரத்துவத்தையும், மன அமைதியையும் ஏற்படுத்தல், சமயப்பற்று, மொழிப்பற்று, இன வேற்றுமைகளைக் கடந்து இருத்தல், தொன்றுதொட்டு நிலவி வரும் நமது பழமையான கூட்டுக் கலாசார மரபுகளை மதித்துப் பாதுகாத்தல் என்பன கடமையாகக் கொள்ளப்படும்.

இ. தர்மம்

தர்மம் எனும் பதமானது சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றியதாகும். தர் என்பது பேணுவது அல்லது ஆதரிப்பது என அமையும். அது பிரபஞ்ச விதியை ஆதரிப்பதற்காக அல்லது பேணுவதாக காணப்படும். இங்கு தர்மமானது பிரபஞ்சத்திற்குரிய பொது விதியை, ஒவ்வொருவரதும் கடமையை, கடப்பாட்டை எடுத்தியம்புவனவாக அமைகின்றது. தர்மமானது எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒன்றாகும். இயற்கை விதிகள் சட்டங்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாக எப்படி காணப்படுகின்றதோ அவ்வாறே தர்மமும் காணப்படுகின்றது. நல்லொழுக்கம், சரியான தன்மை, கடமை, என்பது பொதுநிலையான நியாயித்தலுக்கு வழிவகுக்கின்றது போல தர்மமும் நியாயித்தலுக்கு வித்திடுகின்றது. தர்மமானது சமய ஒழுக்க இலட்சியமாக பேணப்பட்டு வருகின்றது.

இந்திய மெய்யியலில் தர்மமானது உண்மையை எவ்வாறு உணரலாம் என்பதற்கு முதன்மை காரணமாக காணப்படுகின்றது. இந்திய பாரம்பரியத்தில் தர்மம், அறம், ஒழுக்கம் போன்ற சொற்கள் வெவ்வேறுபட்ட வகையிற் பயன்படுத்தப்பட்டன. இருப்பினும் அவை ஒன்றுக்கொன்று ஒத்த பதங்களாக பயன்படுத்தப்பட்டு இருப்பதனையும் அவதானிக்கலாம். எனினும் அவற்றுக்கு இடையில் நுட்பமான வேறுபாடு காணப்படுவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். இந்திய சிந்தனை மரபில் மனுதர்ம சாஸ்திரம், யாக்ஞவல்லிய சாஸ்திரம், ஆகியன பழமை வாய்ந்த இலக்கியங்களாக காணப்பட்டன. யாக்ஞவல்லியரால் படைக்கப்பட்ட சாஸ்திரமாக யாக்ஞவல்லிய சாஸ்திரம்

விளங்குகின்றது. மனுவினால் படைக்கப்பட்ட மனுதர்ம சாஸ்திரம் மனித வாழ்வின் ஒழுக்க முறையினை பேணுவதற்காக காணப்பட்டு வருகின்றது.

ஓர் சமூகத்தில் எவ்வாறு தர்மம் தலைஒங்கி காணப்படுகின்றது என்பதை கொண்டு அவ் சமூகத்தின் நன்நடத்தையை அறிந்து கொள்ளலாம். மரபு நிலையாக பேணப்பட்ட சட்ட முறைக்கு உட்பட்ட வகையில் அமைந்த இயற்கை அம்சங்கள் நீதி, சமூக இசைவாக்கம், மனித இன்பம், கடமை, சட்டம், நல்லொழுக்கம் போன்றவை பற்றி ஒழுங்குபடுத்துவதாக அமைவதே தர்மமாகும்.

இந்து மதம், பௌத்தம், கிறிஸ்தவம், சமணம் போன்ற அனைத்து மதங்களும் தர்மத்துக்கு முக்கியத்துவமளித்து தர்மம் சார்பான பல நல்லொழுக்க கருத்துக்களை கூறியிருக்கின்றன. தர்மத்தினை ஒழுக்க நிலைக்கும் இயற்கைக்கு உரியதாகவும், அதர்மத்தினை ஒழுக்கத்திற்கு முரணானதாகவும், இயற்கைக்கு ஒவ்வாததாகவும் காணப்படுகின்றது.

ஆரம்ப காலத்தில் தர்மமானது வர்ணம், ஆச்சரிமம் எனப் பகுத்து சமூக அமைப்பிலும் உள்பகுப்பிலும் விளக்க முற்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கீழைத்தேய மெய்யியலை போல் மேலைத்தேய மெய்யியலிலும் அறம் சார் ஒழுக்க தர்ம கருத்துக்கள் மனித வாழ்வை பூரணப்படுத்த உறுதுணையாக காணப்படுகின்றது.

சுருக்கம்

ஒழுக்கவியல் என்பது மனித நடத்தையோடு கலந்து அனைத்து துறைகளுள்ளும் ஊடுருவிய ஒன்றாகவும் பல்வேறு கிளைகளையும், பல்வேறு கொள்கைகளையும் உள்ளடக்கியதாக (உதாரணமாக:- மருத்துவ ஒழுக்கம், வியாபார ஒழுக்கம்) வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. அத்தோடு இத்துறை ஒழுக்கவியலானது நன்மை, தீமை, சரி, பிழை என்பவை குறித்து ஆராய்கின்ற அனைத்துத் துறைகளோடும் சேர்ந்த ஒரு மெய்யியல் பிரிவாக உள்ளதோடு மதிப்பீட்டு விஞ்ஞானப் பிரிவாகமுள்ளது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. ஒழுக்கவியல் நோக்கில் உரிமைக்கும் கடமைக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாட்டை ஆராய்க.

2. நன்மை தீமையிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபாடானது என்பதை விளக்குக.
3. தற்காலத்தில் மனித உரிமையின் முக்கியத்துவம் பற்றி கட்டுரை தருக.

திறவுச் சொற்கள்

ஒழுக்கப் பெறுமானங்கள், சரி – பிழை, நன்மை – தீமை, மனித நடத்தை, பிரயோக ஒழுக்கவியல்

அடிக்குறிப்புக்கள்

01. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2006), *கிரேக்க மெய்யியல் முதல் தற்காலம் வரை*, குமரன் பதிப்பகம், கொழும்பு.
02. ஞானக்குமரன், நா., (2003), *மெய்யியல்*, செல்வம் வெளியீடு, பருத்தித்துறை.
03. சிவானந்தமூர்த்தி, க., (2012) *ஒழுக்க நியமங்களும் அதன் நடைமுறைகளும்*, லங்கா புத்தகசாலை, கொழும்பு.
04. இராமானச்சாரி, ஆர்., (1966), *அறிவு ஆராய்ச்சியியல்*, தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம், சென்னை.
05. பாம், ஏ.ஜே., (1967), *மெய்ப்பொருளியல் ஓர் அறிமுகம்*, தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம், இந்தியா.
06. வில்லியம் லில்லி, மொ.பெ., (1964), *அறவியல் ஓர் அறிமுகம்*, தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், தமிழ்நாடு.
07. யோன்பேனாற்று, (1965), *ஆதி கிரேக்க மெய்யியல்*, அரசகரும மொழித் திணைக்களம், கொழும்பு
08. Russell, Bertrand, (1972). *The Problems of Philosophy*, Oxford university press London.
09. Mackinnon, d.M., (1962), *A Study of ethcal theory*, collier books, New York.

பிரதான தலைப்பு
சமய மெய்யியல்
அத்தியாய சுருக்கம்
அத்தியாயத்தின் நோக்கம்
கற்றல் பெறுபேறு
பொருளடக்கம்

- 4.1 சமய மெய்யியலின் முக்கியத்துவம்
- 4.2 கடவுளிருப்பு பற்றிய வாதங்கள்
- 4.3 சமய மெய்யியலில் தீமை பற்றிய பிரச்சினைகள்
சுருக்கம்
பயிற்சி வினாக்கள்
உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் பற்றிய சுருக்கமான விபரிப்பு

சமயம் எனும் சொல்லானது ஆங்கிலத்தில் Religion என அழைக்கப்படுகின்றது. இது Religio எனும் இலத்தின் சொல்லின் அடியாக தோன்றியதாகும். இது அவதானத்துடன் செவிமடுத்தல் அல்லது இணைத்தல் எனப் பொருள்படும். ரோமச் சிந்தனையாளரான சிசிரோ பொதுவாக சமயம் என்பது கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையிலான தொடர்பைக் குறிப்பதாகும் எனக் கருதினார். சமயத்திற்கும் மெய்யியலுக்குமிடையில் நீண்ட தொடர்பு காணப்படுகின்றது. சமய மெய்யியலானது சமயத்தைக் கற்பிக்கும் துறையல்ல. இது இறையியலின் ஒரு பிரிவுமல்ல. எந்த சமயத்தையும் இழிவுபடுத்துவதும் நிராகரிப்பதும் ஆனால் மெய்யியலின் ஒரு பிரிவாகும். எனினும் இறையிருப்பு சார்ந்த ஆதாரங்களை இறப்பிற்குப் பிற்பட்ட ஆதாரங்களைப் பற்றிய நம்பிக்கைகளைப் பற்றி ஆராய்வதாக சமய மெய்யியல் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்
சமயமெய்யியலின் மூலம் வெவ்வேறு வகையான சமய எண்ணக்கருக்களை மெய்யியல் ரீதியாக ஆய்வு செய்யும் ஆரம்ப அறிவினை வழங்கல்.

எதிர்பார்க்கைக் கற்றல் பெறுபேறுகள்

சமய மெய்யியலின் இயல்பும் பரப்பும் குறித்த அடிப்படை அறிவினைப் பெற்றுக்கொள்வர். அத்தோடு சமய மெய்யியலில் ஆராயப்படுகின்ற பல எண்ணக்கருக்களுக்கான நியாயப்படுத்தலை அறிந்து கொள்வர்..

சமய மெய்யியலின் முக்கியத்துவம்

சமயம் என்பது என்ன என்று சமயமும் மனிதனும் என்ற நூலில் முதலாம் அத்தியாயத்தில் தர்மராஜ் (1970) என்பவர் கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார். “சமயம் ஓர் உளத்திறன்; ஓர் மனச்சாய்வு; புலன் உணர்வுக்கும், அறிவாய்வுத் திறனுக்கும் அப்பாற்பட்டது. பல்வேறு பெயர்களுடனும், பல்வேறு தோற்றங்களுடனும் எல்லையற்ற பரம் பொருளை மனிதன் அறிந்துக்கொள்ள உதவுவது” எனச் சுட்டிக்காட்டுகிறார் சமய அறிஞர் மாக்ஸ்முல்லர். இது மனத்திறனைச் சார்ந்த சமய இலக்கணம்” எனப்படும். ஆனால் இயல்பாக இறையுணர்வு கொண்டு வழிபடும் பழங்குடி மக்களின் சமயங்களுக்கு இந்த இலக்கணம் பொருந்தாது. மேலும் சமய உணர்வு தேடும் இறை இணைப்பு, ஆன்ம தொடர்பு உள்ளதாயும், இயல் கடந்த தன்மை உடையதாயும் இருப்பதால் அது மானிட பகுத்தறிவுக்கும் முழுவதும் அடங்கிய ஒன்றன்று. எனவே மாக்ஸ்முல்லரது வரைவிலக்கணம் பொருத்தமானதன்று.

சமயமாவது எல்லாக் கடமைகளையும் தெய்வக் கட்டளைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளல் என்கிறார் விமர்சன மெய்யியலாளர் இமானுவல் காண்ட் (I.Kant). இது “அறநெறி சார்ந்த சமய வரைவிலக்கணம்” எனப்படும். இறையுணர்வு என்று நாம் அழைப்பதெல்லாம் மனித இதயத்துடன் உறையும் ஓர் அறநெறி உணர்ச்சியே. அறநெறியைத் தவிர்த்து, வேறெந்த சமயமும் இல்லை, தேவையுமில்லை என்கிறார் காண்ட்.

ஆனால் பேராசிரியர் நினியான் ஸ்மார்ட் (Ninian Smart) கூறுகிறபடி, சமயத்தில் அறநெறி உண்டென்றாலும், சமயம் முழுவதுமே அறநெறி என்பது தவறாகும். பிறரன்போடு இறையன்பும், ஒழுக்கப் பண்புகளோடு “தூய்மை” என்னும் பரம் பொருள் தொடர்பால் உண்டாகும் பயபக்தியும், அமைதி

மகிழ்வும் சமயத்தில் உள்ளன என்பது தெளிவு. எனவே காண்டின் இலக்கணம் முழுவதும் பொருத்தமானதன்று.

“சமயத்தின் உட்பொருள் புறத்திலிருந்து வரும் உதவியை முற்றிலும் எதிர்நோக்கி வாழும் உணர்ச்சிப் போக்காகும்” என்கிறார் அறிஞர் ஷிலையெர் மாக்கர். “அச்சுறுத்தித் தன்பால் ஈர்க்கும் மறை மெய்ப்பொருள் (Numinous) பேரில் எழும் உணர்ச்சி வேகமே சமயம் என்கிறார் ஓட்டோ (Rudolph Otto). இவர்களின் விளக்கம் “உணர்ச்சி சார்ந்த சமய இலக்கணம்” எனப்படும்.

“மனிதனுடைய நோக்கத்துக்கும் உலகில் அவனைத் தாக்கும் சூழ் நிலைக்கும் இடையில் கூட்டு இணைவு உண்டு பண்ண எடுக்கும் முயற்சியே சமயம்” என்கிறார் ஆல்பெர்ட் ரெவில் (Albert Reville) என்பவர். இக்கருத்துச் சமயத்தைச் சுயநலம் கருதும் தன்முக ஒருமைச் சிந்தனையாக மாற்றி விடுகிறது. அதிலுள்ள பிறர் நலம் போற்றும் நற்பண்புகளை மறைத்து விடுகிறது. மனிதனுக்கும் உலகுக்கும் மேலாக உறையும் உண்மைக் கடவுளின் காட்சிக்கு ஏங்கும் மானிட இயல்பைப் புறக்கணிப்பதும் இக்கருத்திலுள்ள பிழையாகும்.

“நமது நுட்பத் திறமை தங்கு தடையின்றிச் செல்லக்கூடாது தடுக்கும் கரும நாண் (Scruples) தொகுப்பே சமயம் என்கிறார் சாலமோன் ரயினாக் (Solomon Reinach). இந்த தடைக் கட்டுச் சார்ந்த சமய இலக்கணம் ஏனையவற்றைக் காட்டிலும் குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டதாய் உள்ளது. சமய உணர்வின் சிறந்த கூறுகளை மறந்து விட்டு, முக்கியம் அல்லாத பகுதியை எடுத்து இதுவே முழுமை என நிறுவுதல் ஒரு சார்புடைய வாதமாகும். சமய சிதைவில் நிலவும் மாய வித்தைகளையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் சமயத்தின் செம்பொருளாகக் கருதுவது முறையன்று:

“சமூகத் தகவுகளின் அல்லது பெறுமானங்களின் (Values) உணர்வே சமயமாகும்” என்கிறார் ஈ.எஸ். ஆம்ஸ் (Ames) என்பவர். சமயமும் சமூக பண்பாட்டு வாழ்வும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கிடக்கின்றன. ஆயினும் தனி

மனிதனின் அகத்தெழு உணர்ச்சி சமூகத் தொகுப்பின் உணர்ச்சியுள் முழுவதும் மறைந்து விட இயலாது. சமூக நலனைப் பேணுமாறு சமூக உறுப்பினர் கையாள வேண்டிய சட்ட திட்டங்கள், சடங்காச்சாரங்களே சமயம் எனக் கூறுவது நகைப்புக்கிடமாகும். சமூகத் தகவுகளைப் போற்றிப் பேணுவதற்குச் சமயம் உதவுகிறது. ஆனால் அத்துடன் சமய உணர்வு சமூகத்திற்கு மேலெழும்பி ஒரு தனி முதற் பொருளுக்காக உருகும் மிகச் சீரிய நிலையாகும்.

“தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தது ஒன்று உண்டு எனக் கருதி அதனுடன் தொடர்பு கொண்டு தனித் தனியாக மனிதன் அடையும் அனுபவமும், உணர்ச்சியும், நடத்தும் செயலுமே சமயமாகும்” என்கிறார் வில்லியம் ஜேம்ஸ் (William James). இவை சமுதாய உணர்வைப் புறக்கணித்துத் தனி ஆள் தொடர்பை மட்டும் வைத்துப் பேசுவது. எனவே இது தனி ஆள் சார்ந்த சமய இலக்கணமாகும்.

சில சமயங்களில் சிலருக்குத் தெய்வீகக் காட்சி (Visions), மெய்ம்மறதிநிலை (Trances), ஆனந்தப் பரவசம் (Ecstasy), திடீரென மனமாறல் (Conversion), இறை நிலை கலத்தல் (Union) போன்ற அனுபவங்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் இவை சமயத்தின் செம்பொருள் அல்லது முக்கிய கூறு என்று கொள்வது சரியன்று. சமய உணர்ச்சி தனி ஆள் உள்ளத்தில் எழுச்சி கொண்டாலும் சமுதாயத்தைச் சார்ந்ததாயும் உள்ளது. இறையோடும், படைப்போடும், மக்களோடும் ஒருவன் கொள்ளும் முழு அன்பு வாழ்வே சமயம் எனலாம்.

“சமயத்தின் முடிவான நோக்கம் கடவுளன்று; திருப்தியான, நலமான உலக வாழ்வு, குறையற்ற மகிழ்ச்சி வாழ்வு, சுகமளிக்கும், மகிழ்ச்சியளிக்கும் நோக்கமே இவ்வாதத்தின் அகத் தூண்டுதலின் இரகசியம் என்கிறார் ஜே. எச். லெவுடா. இது பயன் சார்ந்த சமய வரைவிலக்கணமாகும்.

சமய மெய்யியல் சார்ந்த கோட்பாடுகள் ஊடாகவும் பிரச்சினைகள் தொடர்பாகவும் சமய மெய்யியலைப் புரிந்து கொள்ளலாம். மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பென்பது இங்கு முக்கியம் பெறுகின்றது. சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள் விஞ்ஞானம் சார்ந்த

அறிவிலிருந்து வேறுபடுவதை அவதானிக்கலாம். சமயம்சார்ந்த உண்மைகள் எவ்வாறு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது அதனை நியாயப்படுத்துவதற்கு நடைமுறைசார்ந்த ஆதாரங்கள் யாவை என்ற வினாவுக்கு விடை காண்பது மிகவும் சிரமமானதாகும். சில சமயங்கள் கடவுளை மையப்படுத்தி இதற்கு விளக்கம் தருகின்றன. அதேநேரம் வெவ்வேறு சமயங்கள் அதற்கு எதிரான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்றன. கடவுளை ஏற்றுக் கொள்ளாத சமயங்களும் காணப்படுகின்றன. சில சமயங்கள் மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் அப்பாற்பட்டதாக கடவுளை நியாயப்படுத்துகின்றன. மேலைத்தேய சிந்தனைக்கும் கீழைத்தேய சிந்தனைக்கும் இடையில் இதில் வேறுபாடு காணப்படுவதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

4.2 கடவுள் இருப்பும் - நிராகரிப்பும்

சமய மெய்யியலில் பழம் காலம் தொட்டு கடவுள் பற்றிய விடயம் விவாதிக்கப்படுகிறது. இந்த உலகம் தோற்றம் பெறுவதற்கு மூலகாரணப் பொருளாக கடவுள் உள்ளார். சில சிந்தனையாளர்கள் உலகிலுள்ள உயிரினங்கள் யாவும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவை என்றும்; வேறுசிலர் அது இயற்கையானது என்றும் கூறுவர். உலகிலுள்ள ஆதி சமயங்கள் எல்லாமே கடவுள் அல்லது முழுமுதற் பொருள் பற்றிப் பேசும் என்பதற்கில்லை. சில சமயங்கள் கடவுள் சார்ந்த விடயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. இங்கு பல வினாக்கள் எழலாம். சமயங்களுக்கு கடவுள் அவசியமா? எல்லாக்கடவுளும் ஒன்றா? கடவுளற்ற சமயங்கள் உண்டா? போன்ற விடயங்கள் இவ் ஆய்வில் முக்கிய இடம்பெறுகின்றது.

அரிஸ்டோட்டில் முழுமுதற்பொருளை உலகிற்கு காரணம் எனக் கொண்டார். அவருக்கு உலகம் காரியம் ஆகும். காரியத்தை விடவும் காரணம் கால அளவில் முற்பட்டது. கடவுளுக்கும் உலகுக்குமான தொடர்பு அதன் கால அளவைவிட தர்க்க அளவினால் அரிஸ்டோட்டில் விளக்குகிறார். கடவுளும் உலகமும் காரணகாரியத் தொடர்புடையன அல்ல காலத்தோடும் அவற்றிற்குத் தொடர்பில்லை அது அளவையியல் தொடர்பாகும். அளவையியல் ரீதியில் கடவுள் ஒரு அளவையியல் எடுகூற்று. உலகம் அதன் முடிவு தரப்பட்ட கடவுள் என்ற எடுகூற்றிலிருந்து உலகம் என்பது தானாகப் பெறப்படுகின்றது. அதாவது கடவுள் என்ற முதல்விதியில் இருந்து உலகம்

அனுமானிக்கப்படுகின்றது. அரிஸ்டோட்டிலின் இவ்வாதத்தை ஸ்டோஸ் தரும் விளக்கத்தோடு நோக்கினால் முழுமுதல் என்பதை நேர அளவில் உலகத்திற்கான காரணம் மட்டுமே என்று கொண்டால் அது உலகத்திற்கான விளக்கமாகாது, காரணங்கள் எதனையும் விளக்குவதில்லை. ஆனால் உலகம் முழுமுதலிலிருந்து அனுமானிக்கப்படுமானால் உலகம் விளக்கப்பாட்டிற்குரியது. இங்கு தரப்படுவது நியாயம் அன்றிக் காரணம் அல்ல அதாவது முடிவிற்கான நியாயத்தை எடுக்கற்றுத் தொகுதி தருவதனைப்போல இதனை அணுகவேண்டும் என அவர் விவாதித்தார்.

மேலும் அரிஸ்டோட்டில் வடிவம் உண்மையானது, கடவுள் மட்டும் தான் முழுமையானவர், உண்மைத் தன்மையானவர், உள்பொருளானவர் என்ற அர்த்தத்தில் அவர் கூறினார். கடவுள் பற்றிய சிந்தனை வெவ்வேறு நாகரீகங்களில் வெவ்வேறு வகையாக அமைந்துள்ளதனை நாம் பொதுவாக அவதானிக்கலாம். சிலர் ஒரு கடவுள் பற்றியும், வேறு சிலர் பல கடவுள்கள் பற்றியும் கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார்கள்.

இறைமறுப்பு சார்ந்த கருத்துக்களும் இங்கு முக்கியம் பெறுகின்றது. இறையிருப்பு சார்ந்த விடயங்களில் பல பண்புகள் கூறப்பட்டாலும் மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையிலான தொடர்பில் தீமைசார்ந்த விடயத்தை முதன்மைப்படுத்தி இறையிருப்பினை மறுக்கின்றார்கள் சில சிந்தனையாளர்கள். அத்தோடு பௌதீக அதீதம் தொடர்பான விடயத்தின் அறிவாராய்ச்சியியல் தளத்தை எடுத்துக்காட்டி சிலர் இறையிருப்பினை விமர்சிக்கிறார்கள்.

கடவுள் இருப்புப் பற்றிய வாதங்கள்

கடவுள் பற்றிய விசாரணையில் இருப்பு இருப்பினமை என்பது முக்கியம் பெறுகின்றது. இறை இருப்புப் பற்றிய தேடலில் விஞ்ஞானிகளை விட மெய்யிலாளர்கள், இறையியலாளர்கள் கூடியளவு ஈடுபட்டுள்ளார்கள். கடவுள் உள்ளாரா? கடவுள் உலகை எவ்வாறு இயக்குகிறார்? வேறு சிலர் கடவுள் உலகை இயக்கவில்லையா? என வினவுகின்றார்கள். வரலாற்றில் நீண்ட காலமாகவே கடவுளை மையமாக வைத்து சமயங்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. சமய சிந்தனையாளர்கள் ஏனைய பொருள்களைப்போல முழுமுதல் மாற்றங்களுக் குள்ளா வதில்லை. அதனால் அதன் வடிவம் இயக்கம் அற்றது. முதல் இயக்க நிலையில்

இருப்பது அதாவது இயங்கா இயக்கியாக இருப்பது. அரிஸ்டோட்டிலிய மெய்யியல் இயக்கமற்ற நிலையைக் கூறுகின்றது. அதாவது இயக்கங்களைச் செயல்படுத்தும் இயக்கமற்ற இயக்கி, இயங்கா இயக்கி (unmoved mover) இன்னொரு வகையில் முதல் இயக்கியாக காணப்படுகின்றது. கடவுளை “முதல் இயக்கி” என அரிஸ்டோட்டில் கொள்வதாகக் கூறலாம். அரிஸ்டோட்டில் கடவுளை “சிந்தனையின் சிந்தனை” எனக் கூறுகின்றார். பாரம்பரிய கடவுள் இருப்பு பற்றிய வாதங்களாக, உள் பொருள் வாதம், பிரபஞ்சவியல் வாதம், இயல்நோக்கத் திட்டவாதம், ஒழுங்கமைப்பு வாதம் என்றவகையில் வகுத்து நோக்கலாம். இதில் முதல் மூன்றும் பகுத்தறிவு சார்ந்தது. அடுத்தது ஒழுக்கவியல் ரீதியானது. (பி.எம் ஐமாஹிர், 2006:81)

உள்பொருள்வாதமானது : கடவுள் என்றால் உள்பொருளானவர் என்று பொருள். அவர் இந்த உலகில் நிலையான ஒன்றாக உள்ளாரென மத்திய கால சிந்தனையாளர்கள் விவாதித்தார்கள். குறிப்பாக அன்சலம். மேலும் டேக்காட்ஸ், லைப்பினிஸ்ட், ஹெகல் போன்றோர் இவ் வாதம் தொடர்பான கருத்துக்களைக் கூறினார்கள். அதேநேரம் அக்குவைனாஸ், இ.காண்ட் போன்றோர் இதன் குறைநிறைகளை மதிப்பீடு செய்தார்கள். இவ்வாதமானது கடவுள் பற்றிய எண்ணமானது பூரணத்துவமானதென கருதுகிறது. “சம்பூரணம் என்று நீர் எவ்வளவு தூரம் நினைக்கக் கூடுமோ அவ்வளவு தூரம் நினைத்துக்கொள் அதுவே கடவுள்” எனச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

பிரபஞ்சவியல் வாதமானது : போதுமான காரணம் என்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வாதம் அமைந்துள்ளது. அதாவது ஒவ்வொரு நிகழ்வுக்கும் ஒவ்வொரு காரணம் உண்டு என்பதோடு உலகம் என்பது ஒரு நிகழ்வு காரியம். ஆகவே இந்த நிகழ்வுக்கு காரியத்திற்கு ஒரு காரணம் உண்டு என்ற அனுமான முறையை இது பயன்படுத்துகின்றது. நிகழ்வுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நிகழ்கின்றன. இந்த நிகழ்வுகள் அனைத்திற்கும் காரணம் இருக்க வேண்டும் என்று இவ்வாதம் கூறுகின்றது. இவ்வாதத்தைப் பற்றி பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில், தோமஸ் அக்வைனாஸ், டேக்காட் லைப்பினிஸ்ட், காண்ட் உட்பட சமகால உரோம கத்தோலிக்க கோட்பாட்டாளர்களும் இஸ்லாமிய கோட்பாட்டாளர்களும் இந்த எண்ணக்கருவுக்கு முக்கியத்துவம் தந்துள்ளனர். நோக்கக் கொள்கையானது இயல்திட்டக் கொள்கை என்றும் கூறப்படும். பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரு நோக்கம் உண்டு என்று இக்கொள்கை கூறுகின்றது. உலகியல் நோக்கம் மட்டுமல்

அதன் அமைப்பு, அதன் முன்னேற்றம், ஒழுங்கு என்பன இவ்வுலகிற்கு ஒரு நோக்கமும் அதற்குத் துணை நிற்கக் கூடிய அறிவும் இருக்க வேண்டும் என்று உணர்த்துகின்றது.

எமது உறுப்புக்கள் ஒரு நோக்கமின்றி செயற்படவில்லை. அதேபோல் தெய்வீக நோக்கம் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் உண்டு எனச் சிலர் கூறுகிறார்கள். இந்த பிரபஞ்சம் இயற்கையாகத் தோன்றியதல்ல அதற்கு ஒரு திட்டம் நோக்கம் உள்ளது. குறிப்பாக காலை – மாலை, இரவு - பகல் மாறுவது, குழந்தை பிறந்து வளர்ந்து பெரியவர்களாவது போன்ற விடயங்கள் உலகில் ஒரு திட்டமிடப்பட்ட அமைப்பு முறையாக இயங்கி வருகின்றன. இதனை ஆற்றல் மிக்க ஒன்று நடாத்தி வருகின்றது என இவ்வாதம் கூறுகின்றது. பே. றஸல் இந்த திட்ட ஒழுங்கை ஒரு பிரதானமான கருத்தாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாதென்றார்.

ஒழுக்கமைப்பு வாதம் அல்லது அறநெறி சார்ந்த வாதமானது ஒழுக்கவியலில் காணப்படும் விழுமியங்களின் பெயரிலுள்ள நம்பிக்கையைச் சார்ந்ததாகும். இது மனிதனுடைய மனச்சாட்சியிலும் கடமை உணர்விலும் அமைந்துள்ளதாகும். மனிதன் இயற்கையில் வெறும் சடமாக மாத்திரம் இல்லை அவன் இயற்கையின் விதிகளுக்கு மாத்திரம் கட்டுப்பட்டு நடப்பதை மையமாகக் கொள்வானாயின் அது கடமை உணர்வு, இறை உணர்வு கொண்டதாக காணப்படுகின்றது. மனித வாழ்வுக்கு ஏதாவது அர்த்தம் உண்டா? என்ற வினாவினை நோக்கின் கடவுள் இருப்பு அவசியமாகின்றது. ஒழுக்க ரீதியில் எவன் நல்லவனாக இருக்கின்றானோ அவனுக்கு மகிழ்ச்சி சேர வேண்டியுள்ளது. மாறாக தீமை செய்பவனை மகிழ்ச்சி சேராதென இவ்வாதம் வாதிடுகின்றது.

4.3 கெடுதி அல்லது தீமை பற்றிய பிரச்சினை (The Problems of Evil)

சமய மெய்யியல் பிரச்சினைகளில் கெடுதி அல்லது தீமை என்பது முக்கியமானதாகும். ஆங்கிலத்தில் இதனை Evil என்பர். அமெரிக்க கெரிடேஜ் அகராதியானது Evil என்பதை விளக்கும் போது ஒழுக்கரிதியான கெடுதி எனக் கூறுகிறது. துன்பம், அழிவு, கெட்ட சக்தி, சாவு, சித்திரவதை, வன்முறை, போன்றவை எல்லாமே கெடுதியானதாகும் என்று வரைவிலக்கணம் தருகின்றது. இத்தீமையானது இருவகைப்படுகின்றது. ஒன்று

மனிதனுக்கு வந்தமைவது. அதாவது இடர்/ துன்பம்/ வேதனை. மற்றது, மனிதர்கள் ஆற்றும் தீமையாகும்.

‘பெய்பெயரின்’ இதனை பௌதீகக் கெடுதி, ஒழுக்கக் கெடுதி எனச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தீமை வாழ்க்கையில் மறுக்கவொண்ணாதது. ‘றிக் றோட்’ என்பவர் தீமையை ஒழுக்கத் தீமை இயற்கைத்தீமை எனக் கூறுகின்றார். ‘ஸொரஸ்தா’ என்பவர் தீமையை தீமையாகவே குறிப்பிடுகின்றார். இறைவன் உண்டு என்று நம்பாதோர் இப் பிரச்சினையால் அவ்வளவாகக் கலக்கமடைவதில்லை. ஆனால் கடவுள் உண்டா? இல்லையா? என்று சந்தேகம் அறியொணாமைக் கொள்கையினருக்கு உள்ளது. நன்மை வெற்றி பெறும் என்று எதிர்பார்க்கப்படும் பொழுது தீமையின் வெற்றி, பிரச்சினையாக மாறுகிறது. நன்மை உயர்வதனால் தீமைகள் ஏன் நடைபெறுகின்றது? ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்து கடவுள் மனிதனைப் படைத்தார். என்பதால் அவர் சர்வ வல்லவர், சற்குணர், தீமை அவரிடமிருந்து உருவானதன்று என்று கருதும் சமயம் சார்பான மக்களுக்குத் தீமையின் புதிர் இன்னும் கொடுமையானதாக இருக்கும். ஆஸ்திகக் கொள்கைக்கு தீமை பொருந்தாது. நாத்திகத்திற்கு நன்மை பொருந்தாது. எனவே நன்மை தீமை என்றும் முரண்பாடுடைய ஒரு பிரச்சினையாகும்.

பொதுவாக தீமையானது பல வகையாகக் காணப்பட்டாலும் ‘பெய்பெயரின்’ (Fairbairn) என்பவர் இதனை Ph.e, Mo.e எனச்சுட்டுகிறார். அதேபோல் றிக் றோட் (Rick Rood) கெடுதிநிலையை ஒழுக்கக் கெடுதி, இயற்கைக் கெடுதி எனப் பிரித்துக் கூறுகின்றார். தீமையின் வகைகள் சில பின்வருமாறு,

இயற்கைத் தீமை (Natural Evil),

பௌதீகத் தீமை (Physical Evil),

ஒழுக்கத்தீமை (Moral Evil)

பௌதீகஅதீதத் தீமை (Metaphysical Evil),

சமூகத்தீமை (Social Evil) எனவகுத்து நோக்கலாம்.

இவை ஒவ்வொன்றையும் பற்றி மாணவர்கள் தெளிவாக அறிந்திருக்க வேண்டும். ஒரு மனிதன் பிறவியிலேயே அங்கக் குறைவுள்ளவனாக பிறக்கின்றான். அதே போல் இயற்கை அனர்த்தத்தினால் பல குழந்தைகள்

இறக்கின்றார்கள். சில இடங்களில் தம்பி அண்ணனைக் கொலை செய்கின்றான். இவ்வாறான செயல்கள் எல்லாம் உலகில் தீமையின் செயற்பாடாகக் கொள்ளலாம். இத்தீமையில் இருந்து விடுபடுவதற்கு தம்முடன் இணையும்படியாக இறைவன் மக்களுக்கு ஆணையிடுகிறான். அவருடன் இணைந்து அவரை சார வேண்டுமாயின் அவரில் அன்பு கொள்ள வேண்டுமென எல்லா சமயங்களும் கூறுகின்றன.

கெடுதிநிலையை இரு வகையில் வகுத்துப்பார்க்க முடியும். ஒன்று மனிதர்களுக்கு வந்தமைவது. அதாவது துன்பம், இடர், வேதனையை அளிப்பது. மறுபுறம் மனிதர்கள் ஆற்றும் கெடுதிநிலையாகும். இந்த இரு வகையும் பல வகையில் உளரீதியான தொடர்புடையது.

சுருக்கம்

01. சமயம், சமய மெய்யியல் என்றால் என்ன?
02. சமய விடயங்களை மெய்யியல்ரீதியாக ஆராயும் ஒரு துறையாக சமய மெய்யியல் அமைந்துள்ளது. சமய மெய்யியல் இறையிருப்பு, இறைமறுப்பு குறித்த பகுத்தறிவு ரீதியான விவாதங்கள் முதன்மையான இடத்தினை பெறுகின்றன. இறையிருப்புக்குச் சான்றாக அற்புதங்கள் சுட்டிக்காட்டுப்படுவது போல இறைமறுப்புக்கு சார்பாக தீமை சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது..

பயிற்சி வினாக்கள்

1. கடவுள் இருப்புத் தொடர்பான கோட்பாடுகளை விளக்குக.
2. சமய மெய்யியலில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற எண்ணக்கருக்கள் பற்றிய உமது அபிப்பிராயம் யாது?

திறவுச் சொற்கள்

இறை இருப்பு, தர்மம், நிர்வாணம், ஒழுக்கக் கெடுதி, அழியா வாழ்வு போன்றவைகள்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2003), *மெய்யியல் அறிமுக உரைகள்*, கலாச்சார கற்கைகள் நிலையம், பேராதனை.
2. ஞானக்குமரன், நா., (2003), *மெய்யியல்*, செல்வம் வெளியீடு, பருத்தித்துறை.

பிரதான தலைப்பு

பௌதீகவதீதம்

அத்தியாய சுருக்கம்

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

கற்றல் பெறுபேறு

பொருளடக்கம்

5.1 பௌதீகவதீதம்

5.2 சடவாதமும், கருத்துவாதமும்

5.3 பௌதீகவதீத விமர்சனம்

சுருக்கம்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் பற்றிய சுருக்கமான விபரிப்பு

மனித செயற்பாடுகள் நம்பிக்கை ரீதியாகவும் அறிவியல் ரீதியாகவும் காணப்படுகின்றது. பௌதீக அதீதமானது பௌதீகத்திற்கு அப்பால் என்ன உள்ளதென்பதனை நிறுவவும் மதிப்பிடவும் முயலுகின்றது. நாம் வாழும் பிரபஞ்சத்திற்கு அப்பால் உள்ள விடயங்களைப்பற்றிய விசாரணையானது நீண்டதாகும். சமயம், இறையியல் சார்ந்த விவாதங்கள் இதனை வெளிப்படுத்துகிறது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

1. பௌதீகவதீத எண்ணக்கருக்களை இனங்காணல்.
2. விஞ்ஞானம், விஞ்ஞானம் சாரா விடயங்களை வேறுபடுத்தி அறியமுடிதல்.
3. யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்ட விடயங்களைப்பற்றிய கருத்துக்கள் உள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுதல்.

எதிர்பார்க்கைக் கற்றல் பெறுபேறுகள்

சமயம், இறையியல்சார் விடயங்கள் இத்துறையைச் சார்ந்தது என்பதை விளங்கிக் கொள்வர். அனுபவரீதியாக நிரூபிக்க முடியாத கூற்றுக்களை உள்ளடக்கிய துறையுள்ளது என்பதை அடையாளப்படுத்தல்.

1 பௌதீகவதீதம்

மெய்யியல் ஆய்வு செய்யும் விடையங்களில் பௌதீகவதீதம் முக்கியமான ஒரு பகுதிகளில் ஒன்றாகும். பௌதீக வதீதம் (Metaphysics) என்ற சொல் Meta என்ற கிரேக்க சொல்லில் இருந்து பெறப்பட்டது. Meta என்பதன் பொருள் அப்பால் என்பதைக் குறிக்கிறது. அது பௌதீகவதீதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பான கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதை நாங்கள் பௌதீகவதீதம் எனலாம். இது நம்பிக்கை, விசுவாசத்தை அடையாளமாகக் கொண்டு கருத்துக்களைக் கூறுவதனால் ஏனைய பிரிவுகளில் இருந்து வேறுபட்டது. ஏனெனில் ஏனைய துறைகள் அனுபவத்துக்கு உட்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் செயல்களையும் ஆராய்ந்து மதிப்பீடு செய்கின்றது. ஆனால் பௌதீகவதீதம் புலன் அனுபவத்துக்கு அப்பாற்பட்ட விடயங்களை ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்டு ஆராய்ந்து தீர்வு காண முற்படுகிறது. மனித மனத்தின் ஆர்வம் புலன் எல்லையை கடந்து சிந்திக்கின்றது. அத்தகைய சிந்தனையின் விளைவாக உருவாகியதே பௌதீகவதீதமாகும்.

இத்துறை இறையியலோடு அல்லது சமயத்தோடு மிகவும் தொடர்புபட்டது என்பதால் அவை சார்ந்த எண்ணக்கருக்களும் எடுப்புக்களும் இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. குறிப்பாக மறு உலகம், கடவுள், வீடுபேறு, நன்மை, தீமை, பாவம், புண்ணியம், சொர்க்கம், நரகம், கர்மவிதி, தர்மம், ஒழுக்க வாழ்வு, பற்றற்ற கடமை போன்ற பல விடயங்கள் இவற்றோடு மிகவும் தொடர்புடையனவாகும். மேலும் பௌதீகவதீத எடுப்புக்களாக சமயங்களில் அல்லது இறையியலில் கூறப்படுகின்ற கூற்றுகள் எல்லாம் பௌதீகவதீத கூற்றுகளாக கொள்ளப்படும்.

பௌதீகவதீதம் சில சந்தர்ப்பங்களில் சிந்தனை மெய்யியல் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இச் சிந்தனையானது மேலைத்தேய சிந்தனையாக கிரேக்க

காலத்தில் இருந்து வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. கிரேக்க சிந்தனையாளர் மத்தியில் பௌதீகவதீத விடயங்கள் வெவ்வேறு வகையாக விளக்கப்படுவதனை அறிய முடிகின்றது. மேலும் பௌதீகவதீத தீர்ப்புகளாக கருத்துவாதம் (idealism), சடவாதம் (Materialism), விமர்சனவாதம் (Criticism) போன்றவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றுக்கு ஒன்று வேறுபட்ட முறையில் பௌதீகவதீத விடயத்தை சுட்டி காட்டுவதாக உள்ளது.

உலக சிந்தனை வரலாற்றில் இம்முன்றையும் வைத்து தத்துவங்களை நாம் இலகுவாக விளக்க முடியும். இவ் விளங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் எது முதன்மையானது? எது அடிப்படையானது, எது உண்மை? என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு தத்துவவாதிகள் தரும் பதில்களைக் கொண்டு அத்தத்துவவாதிகளை மேலேயுள்ள மூன்று பிரிவுகளுக்குள் உட்படுத்தி விடலாம்.

5.2 பௌதீகவதீத முறைகள்

கருத்துமுதல்வாதம்

மேலைத்தேய கீழைத்தேய தத்துவ சிந்தனை வரலாற்றில் இரண்டு தத்துவ சிந்தனைகள் பிரதானமானவையாகும் ஒன்று பொருள் முதல்வாத தத்துவம் மற்றையது கருத்து முதல்வாத தத்துவம். தத்துவ வரலாற்றில் உள்ள எல்லாத் தத்துவங்களையுமே இந்த இரண்டுக்குள் உள்ளடக்கி விட முடியும். தத்துவமும் தத்துவ வாதிகளும் உலகம் பற்றிய பல விசாரணைகளை மேற்கொள்கிறார்கள். அதாவது உலகில் எது முதன்மையானது? எது உண்மையானது? எது நிரந்தரமானது? எது அடிப்படையானது? போன்ற விசாரணை வினாக்களுக்கு தத்துவ வாதிகள் தரும் பதில்களைக் கொண்டு அத்தத்துவ வாதி பொருள்முதல் வாதியா அல்லது கருத்து முதல் வாதியா என நாம் அறியலாம்.

மேலைத்தேய கீழைத்தேய சிந்தனையாளர்களில் சிலர் பொருள்முதல் வாதிகளாகவும் வேறு சிலர் கருத்துமுதல் வாதிகளாகவும் இருந்துள்ளார்கள். கருத்துமுதல் வாதமானது புலன்கள் குறைபாடு உடயவை அவை கண்ணில் படும் காட்சி உலகத்தைத் தொடர்பற்ற வடிவில் நமக்குத் தருமாயின் அறிவு புலன்களைச் சாராதது. அது இக் காட்சி உலகத்தைத் தவிர்த்து அதன்

உட்பொருளை, உண்மைப் பொருளை. நிரந்தர உண்மையை தரக்கூடியதாக அமையும். இதனை கருத்து முதல் வாதம் எனலாம்.

பொருள் முதல் வாதம்

மெய்யியல் வரலாற்றில் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்துள்ள ஒரு சிந்தனைப் பிரிவாக பொருள்முதல் வாதம் உள்ளது. மிகப் பழமையான காலத்தில் இருந்தே மனிதன் இயற்கையையும் இயற்கைக் கூறுகளையும் முழுமையான ஒன்றாக நம்பி வந்திருக்கின்றான். இயற்கையின் கூறுகளாகிய நீர், காற்று, மண், நெருப்பு, ஆகாயம் ஆகியவைகள் தான் எல்லாமே என்று அர்த்தம் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியான ஒரு நோக்கில் இயற்கைக் கூறுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட எதனையும் ஏற்றுக்கொள்ளாத ஒரு தன்மையையும் பொருள்முதல் வாதத் தத்துவங்கள் எனக் கூறலாம்.

இயற்கையையும் இயற்கைக் கூறுகளையும் எல்லாம் யார் யார் எல்லாம் முதன்மைப்படுத்துகின்றார்களோ அவர்கள் எல்லோரும் பொருள் முதல் வாதிகள் எனலாம். குறிப்பாக இயற்கை மருத்துவம் செய்பவர்கள், இயற்கை விஞ்ஞானிகள், நாஸ்தீக வாதிகள் பொதுவாக இந்தச் சிந்தனைப் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள்.

கீழைத்தேய சிந்தனை மரபிலும் மேலைத்தேய சிந்தனை மரபிலும் பொருள் முதல் வாதம் வலுப் பெற்றிருந்தது. குறிப்பாக கிரேக்க சிந்தனை வரலாற்றில் ஆதி கிரேக்க கால சிந்தனையாளர்களில் தேலீஸ் (நீர்), அனெக்ஸ்மாந்தர் (காற்று), அனஸ்மினிஸ் (பதார்த்தம்) ஹெரக்லிட்டஸ் (நெருப்பு), டெமோக்கிரிடஸ் (அணு) போன்றோர் பொருள் முதல்வாத ஒருமையியலாளர்கள். அதே போல் கிரேக்க சிந்தனை வரலாற்றில் சோபிஸ்டுகளின் சிந்தனையும் முக்கியமானது. பொதுவாக சோபிஸ்டுகளை பொருள் முதல்வாதிகள் என்று கூறுவதில்லை. இருப்பினும் கிரேக்க தத்துவத்தை உலகியல் பிரச்சினைகளை நோக்கித் திருப்பிய பணியை இவர்கள் செய்தனர். மொத்த பிரபஞ்சம் தழுவிய பிரச்சினைகளில், எது முதன்மையானது, அதனை யார் தோற்றுவித்தது?, மரணத்துக்குப் பின் வாழ்வு என்ன? நிரந்தர உண்மை எது? என்பது போன்ற பிரச்சினைகளை இவர்கள் புறம் தள்ளினர்.

மனித வாழ்க்கை குறித்த பிரச்சினைகளை மட்டுமே ஆய்வு செய்ய முடியும். அதுவும் குறிப்பிட்ட சில சூழல்களில் மனித நலனை முன்னிருத்தி அவர்கள்

கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். குறிப்பாக புரோட்டகரஸ் 'மனிதனே சகலவற்றின் அளவுகோள்' என்ற கருத்தினை கொண்டிருந்தார். இத்தகைய சோபிஸ்டுகளோடு ஏராளமாக விவாதித்தவர் சோக்கிரடஸ். கீழைத்தேய தத்துவ சிந்தனையிலும் இயற்கை அல்லது சடப்பொருள் பற்றிய விடயங்கள் ஆரம்பத்தில் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. குறிப்பாக இயற்கைக் கூறுகளிற்கு மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுக்கும் பண்பு அங்கு காணப்பட்டது. பொதுவாக இயற்கைக் கூறுகளே இயற்கை தெய்வங்களாக போற்றப்பட்டனர். இருக்குவேத காலப் பாடல்களிலிருந்து இதனை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். மண்ணுலக, விண்ணுலக, இடையுலக தெய்வங்களாக போற்றப்பட்டிருந்தன.

பௌதீகவதீதம் தொடர்பாக பல விமர்சனக் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகிறது. யதார்த்த வாதிகளும், அனுபவவாதிகளும், ஐயவாதிகளும் இது தொடர்பாக பல விமர்சனக் கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள். டேவிட்ஹியூம் பௌதீகவதீதக் கூற்றுக்களை முக்கியப்படுத்தவில்லை. அத்தோடு அது அனுபவத்தன்மையற்றது எனப் புறந்தள்ளினார். மேலும் தர்க்கப்பலனறிவாதிகளும் இது தொடர்பான விமர்சனக்கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார்கள். அவர்களது கருத்துப்படி பௌதீகவதீதக் கூற்றுக்கள் அர்த்தமற்ற கூற்றுக்கள் எனக்கூறினார்கள்.

சுருக்கம்

மனித சிந்தனையானது அறிவியல் சார்ந்தும் நம்பிக்கை சார்ந்தும் அமைந்து காணப்படுகின்றது. உலகியல் செயற்பாடுகளுக்கு காரணகாரிய ரீதியாக விளக்கம் வழங்குவதில் விஞ்ஞானம் முக்கியமானதாக காணப்படுகிறது. அதேநேரம் எல்லா நிகழ்வுகளையும் விளக்கமுடியாததாக இருக்கலாம். குறிப்பாக பௌதீக அதீத விடயங்களை விளக்க முடியாது போகலாம். ஏனெனில், அவை புலக்காட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட உண்மைகளாகக் காணப்படுகின்றது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. பௌதீகவதீதம் என்பதனால் நீர் விளங்குவது யாது?

2. பௌதீகஅதீதக் கூற்றுக்கள் அர்த்தமுடையதா? இல்லையா? உமது அபிப்பிராயம் யாது?.

திறவுச் சொற்கள்

வாழ்க்கையின் அர்த்தம், இறப்புக்குப் பிற்பட்ட வாழ்வு.

உசாத்துணை நூல்கள்

01. அனஸ்,எம்.எஸ்.எம்., (2003), *மெய்யியல் அறிமுக உரைகள்*, பேராதனை, கலாசார கற்கைகள் நிலையம்.
02. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2006), *கிரேக்க மெய்யியல் முதல் தற்காலம் வரை*, குமரன் பதிப்பகம்,கொழும்பு.
03. ஞானக்குமரன், நா., (2003), *மெய்யியல்*, செல்வம் வெளியீடு, பருத்தித்துறை.
04. யோன்பேனாற்று (1965), *ஆதிகிரேக்க மெய்யியல்*, அரசகரும் மொழித்திணைக்களம், கொழும்பு
05. Russell, Bertrand, (1972), *The Problems of Philosophy* , Oxford university press, London.
06. Mackinnon.d.M.(1962), *A Study of ethcal theory*, collier books, New York.

பிரதான தலைப்பு

உள மெய்யியல்

அத்தியாய சுருக்கம்

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

கற்றல் பெறுபேறு

பொருளடக்கம்

6.1 உளவியல் அறிமுகம்

6.2 உடல், உளப் பிரச்சினைகள்

6.3 உளவியலின் பயன்பாடுகள்

சுருக்கம்

பயிற்சி வினாக்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் பற்றிய சுருக்கமான விபரிப்பு

ஆரம்பத்தில் இருந்து இன்றுவரை உளவியல் ஒரு தனித் துறையாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. அதனது வளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியாகவே உளமெய்யியல் பிரிவு காணப்படுகின்றது. தற்காலத்தில் உளமெய்யியல் முக்கியமான ஒரு துறையாகும். இது வெவ்வேறு துறைகளோடு தொடர்புபட்டுள்ள துறையாகும். இத்துறையில் பல சிந்தனையாளர்கள் பல கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்கள். பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு உள மெய்யியலுக்குள் உள்ளது. குறிப்பாக உடல் உளப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கூறலாம். இதில் பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில், டேக்காட், கில்பேட் றைல் போன்றோர் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்களை கூறியுள்ளார்கள்.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

1. உடலின் பாகங்களான மனம், உடல் பற்றிய விடயத்தை மெய்யியல் ரீதியாக அறியச்செய்தல்.
2. உளமெய்யியலில் பலவிடயங்கள் ஆராயப்படுகிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல்.

3. உளமெய்யியலாளர்களின் பங்களிப்பு இன்றியமையாதது என்பதை விளங்கிக் கொள்வர்.

எதிர்பார்க்கைக் கற்றல் பெறுபேறுகள்

01. உளமெய்யியலிலுள்ள வெவ்வேறு எண்ணக்கருக்களைப் பகுப்பாய்வு முறை மூலம் அறிதல்.
02. மொழியியல் நோக்கில் உடல் உள விடயங்களை ஆராய்தல்.

உளவியல் அறிமுகம் :

நாளாந்த வாழ்க்கையில் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு வகையில் உளவியலோடு தொடர்புபட்டுள்ளோம். நாம் எப்போது எமது மனம் பற்றி சிந்திக்க ஆரம்பித்தோமோ அப்போதே உளவியல் பற்றிய ஆய்வு தோற்றம் பெற்றது. ஆங்கிலத்தில் Psychology என்ற பதம் உளவியல் என்பதைக் குறிக்கிறது. இப்பதம் கிரேக்க மொழியில் இரு சொற்கள் இணைந்ததால் பிறந்ததாகும். கிரேக்க மொழியில் Psyche என்பது ஆத்மாவைக் குறிக்கும். Logos என்பது முறையான அறிவியல் என்பதைக் குறிக்கும். எனவே உளவியலை ஆத்மா பற்றிய விஞ்ஞானம் எனலாம் (Study of human mind and behaviour). பின்னர் இது உளம் பற்றிய அறிவியல், நனவுநிலை பற்றிய அறிவியல், நடத்தை பற்றிய அறிவியல் என்ற வகையில் வளர்ந்துள்ளது (சிவானந்தமூர்த்தி, க., 2002:1). இவ் உளவியலானது பல வரைவிலக்கணங்களையும் பல பிரிவுகளையும், பல கொள்கைகளையும் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக அகக்காட்சிக்கொள்கை, செயல்நிலை அறிகைக்கொள்கை, நடத்தைக்கொள்கை, முழுமைக்காட்சிக்கொள்கை, உள்பகுப்பாய்வுக்கொள்கை, காரணக்கொள்கை போன்றன காணப்படுகின்றன. உளவியல் முறைகளாக புறவய உற்றுநோக்கல் முறை, பரிசோதனை முறை, தனியாள் ஆய்வுமுறை போன்ற ஆய்வு முறைகளையும் கொண்டுள்ளது. அத்தோடு ஆளுமை, ஊக்கி, மனவெழுச்சி, மறதி, கனவு, ஞாபகம், நுண்ணறிவு, கற்றல் போன்ற எண்ணக்கருக்களும் உள்ளது.

6.2 உடல் உளப் பிரச்சினை

மனம் பற்றிய சிந்தனையானது கிரேக்க காலத்திலிருந்தே தோற்றம் பெற்றதாகும். மனம் பற்றிய விவாதம் ஆரம்பத்தில் காணப்பட்டாலும் கடந்த நூற்றாண்டுகளில் பிரபல்யம் அடைந்து வளர்ந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கிரேக்க மெய்யியலில் ஆன்மா-உடல் பற்றிய பிரச்சினை முக்கியமானதாகும். பிளேட்டோ மனிதனை உடம்பில் தங்கியிருக்கக் கூடிய ஆன்மாவாகக் கருதினார். மனிதன் இறக்கும் வரை மனிதனுடன் இருக்கும் என்றார். இவரது குடியரசு நூலில் ஆன்மாவின் செயற்பாட்டை மூன்று வகையாக பிரித்துக் காட்டினார். அவை நியாயம், விருப்பு, உணர்வு எனும் மூன்றுமாகும். பிற்பட்ட இரண்டும் பெரும்பாலும் உடலுடன் தொடர்புபட்டதாகும். நியாயமானது ஆன்மாவின் தெய்வீகம் சார்ந்த பகுதியெனவும், அது முளையைக் குறிக்கும் எனவும் கருதினார். இதனை உடலோடு சேர்ந்து நோக்குவது தவிர்க்கப்பட வேண்டுமெனக் கருதினார்.

மனம் பற்றிய எண்ணக்கருத்தினை அறிந்து கொள்வதற்கு பல்வேறுபட்ட அறிஞர்களின் விளக்கங்களானது பெரிதும் பயன்தரவல்லதாகும். குறிப்பாக, பிளேட்டோ ஆன்மாவும் உடலும் வேறுபட்டவை என குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் ஆன்மாவுக்கும் உடலுக்கும் இடையிலான தொடர்பு தற்காலிகமானது என்றார். அரிஸ்டோட்டில் உடலின் செயற்பாடே உள்ளம் எனக் கூறினார். கண்பார்வை சக்தியைப் பெற்றிருப்பது போல மனிதன் மனத்தைப் பெற்றுள்ளான் என்றார். கிறிஸ்தவ மெய்யிலாளரான அக்குவைனஸ் உடலில் ஆன்மா தங்கியிருப்பது தற்காலிக நிலை என்று கூறினார். டேவிட் ஹியூம் பல்வேறு புலக்காட்சிகளின் தொகுதி தான் மனம் என்றார். அடுத்து, டேக்காட் மனம், உடல் தொடர்பாக காட்டிய இருமை வாதத்தை முன்வைத்தார். டேக்காட்டுடனேயே உடல், மனம் பற்றிய பிரச்சினையானது பதினேழாம் நூற்றாண்டில் முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்டது. உடலுக்கும் மனிதற்குமிடையில் வேறுபாடு இருப்பதை அவர் தெளிவுபடுத்தினார். தன்னால் ஐயுறக்கூடிய எல்லாப் பொருட்களையுமே ஐயத்திற்குட்படுத்தி அதற்கப்பால் ஏதாவது அடிப்படை உண்மை இருக்கிறதா என்பது பற்றிய தேடலே காட்டிய ஐயுறவாதம் காட்டும் அணுகுமுறையாகும். இம்முறை மூலம் டேக்காட் உடலும் மனமும் தனித்தனியாக இயங்கக்கூடிய இரு வேறுபட்ட பொருட்கள் என்று சுட்டிக் காட்டினார். மனமானது சடமல்லாத வஸ்து என டேக்காட்டால் முன்வைக்கப்பட்டது. இதனை மன

வஸ்துக்கோட்பாடு எனவும் அழைத்தனர். ஸ்பினோசா உடல், உள்ளத்தை ஒரே பொருளின் இரு வகைப் பண்புகள் என்று குறிப்பிட்டார். அதாவது ஆன்மாவும் உடலும் ஒரே பொருளின் இருவிதத் தோற்றங்கள் என்றார். கில்பட் ரைல் 'மன எண்ணக்கருக்கள்' என்ற நூலில் உடல், உள பிரச்சினை தொடர்பாக வகைக்குறுபடித் தவறு அல்லது புராணக்கதை என்ற கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார்.

6.3 உளவியலில் அசாதாரண நடத்தை

நியம நடத்தையிலிருந்து சற்று விலகிய நடத்தையுள்ள சிலரை அவதானிக்கலாம். இவை பொருத்தப்பாடற்ற நடத்தைகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பொருத்தப்பாடற்ற நடத்தைகள் பாடசாலைகளில் சிறிய பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தலாம். இவற்றை விட அபூர்வமாக சில மாணவர்களிடம் அசாதாரண நடத்தைகள் காணப்படலாம். தீவிர உளப்பாதிப்பால் இவர்களின் நடத்தை யதார்த்த நிலையிலிருந்து விலகிக் காணப்படும்.

இவர்கள் உளக்கோளாறினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எனக் கருதப்படுவர். இவர்களின் சிந்தனைப்போக்கு, மனவெழுச்சி, சமூகத் தொடர்புகள், உள இயக்கம் ஆகியவற்றினால் இவர்களை இனங்காணலாம். இவர்களின் சிந்தனைக் கோலங்கள், உணர்ச்சிகள், புலக்காட்சிகள், என்பவற்றின் குழம்பியநிலை, யதார்த்த நிலையோடு தொடர்பற்றநிலை, சமூக உறவுகளிலிருந்து விலகல், ஆளுமை விருத்தியில் குறைபாடு, பேச்சிலும் எழுத்திலும் குழப்பம், சுய உணர்விலும் நித்திரையிலும் குறிப்பிடத்தக்க குழப்பமான மாற்றங்கள், மிகையான பொருத்தமற்ற உணர்வுகளும் செயல்களும், உணர்வற்ற நிலை ஆகியன உளக்கோளாறின் அறிகுறிகளாகும். இன்று இவ்வாறான அசாதாரண நடத்தைகள் குழல் காரணிகளால் அதிகரித்து வருகின்றன. இவ்வசாதாரண நடத்தை உடையவர்களை இனங்கண்டு, அவர்களுக்கு ஆரம்பத்திலேயே உளமருத்துவர், மருத்துவர், சமூக சேவையாளர்கள், ஆற்றுப்படுத்துனர் ஆகியோரின் கூட்டுறவுடன் பரிகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

உளக்கோளாறு உடையோர் தமது குடும்பத்துடன் தங்கிச் சிகிச்சை பெறக்கூடிய வாய்ப்பு இன்று மருத்துவ முறைகளின் முன்னேற்றத்தினால்

ஏற்பட்டுள்ளது. இவர்கள் வாழ்நாளில் பெரும்பகுதியை உளநல நிலையங்கள், மருத்துவசாலைகள் ஆகியவற்றில் கட்டுண்டு இருக்கவேண்டிய நிபந்தனை இன்று குறைவாகவே உள்ளது. எனவே சமூகம், குடும்பம், உளநலம் பேணும் நிலையங்கள், பாடசாலை, ஆற்றுப்படுத்துனர் ஆகியோரின் பங்கு இவர்களைப் பராமரிப்பதில் அதிகரித்துள்ளது.

மேலும் அசாதாரண என்பது ஒரு சார்பு எண்ணக்கருவாகும். எல்லா அசாதாரண நடத்தைகளும் பிறழ்நடத்தை எனக் கருதப்படுவதில்லை. இவை குழப்பமான, ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத, பொருத்தப்பாடற்ற நடத்தைகள் எனவும் குறிப்பிடலாம். சாதாரண நடத்தை எது என்பது ஒருவரின் வயது, சந்தர்ப்பம், கலாசாரம், சமூக நியமங்கள் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்ப வேறுபட்டுக் காணப்படும். ஒருவரின் அசாதாரண நடத்தை அவருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தீங்கும் ஆபத்தும் ஏற்படுத்தும் எனில் அது பிறழ்நடத்தை எனப்படும்.

உடலுக்கு நோய் ஏற்படுவது போல் உள்ளத்துக்கு நோய் ஏற்பட்டால், அது உளக்கோளாறு அல்லது உளநோய் எனப்படும். இதனால் உள்ளத்தின் செயன்முறைகளில், நடத்தையில் மாற்றுநிலைகள் அல்லது மீகையான நிலைகள் வெளிப்படுவதை அவதானிக்கலாம். உளநோய்க்கு ஆற்றுப்படுத்தல், உளப்பரிகாரம், மருந்து, மின்னதிர்ச்சி, அறுவைச் சிகிச்சை ஆகிய பல சிகிச்சை முறைகள் உள்ளன.

அசாதாரண பிறழ்நடத்தையின் வகுப்பாக்கங்களாக பதகளிப்புக் கோளாறுகள், போலித்தோற்ற உடல்நோய்க் கோளாறுகள், உளச் சிதைவுக் கோளாறுகள், மனோநிலைக் கோளாறுகள், ஸ்கிசோபிரினியா கோளாறுகள், போதைப்பொருள், மது ஆகியவற்றின் பாவனையால் ஏற்படும் கோளாறுகள். உளக்கோளாறு ஒவ்வொன்றையும் அதற்கென உரிய ஒரு தனிப்பட்ட அறிகுறியின் அடிப்படையில் இனங்காண முடியாது. ஒவ்வொரு உளக்கோளாறுக்கும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய பல அறிகுறிகள் காணப்படும். இவை syndrome எனப்படும் இவை சிந்தனை, மனவெழுச்சி, உள இயக்கம் தொடர்பான அறிகுறிகளாக வெளிப்படும்.

சுருக்கம்

மனம் குறித்து ஆய்வு செய்கின்ற ஒருதுறையாக உளவியல் காணப்படுகின்றது. இது மெய்யியலோடு இணைந்திருந்தது. பின்னர் தனித்துறையாக வளர்ச்சியடைந்தது. மனிதனது மனம் பற்றிய ஆய்வானது

படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளதையும் காலப்போக்கில் வளர்ந்துள்ள ஆய்வுமுறைகளோடு இணைந்துள்ளதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

பயிற்சி வினாக்கள்:

1. உடல் உளப் பிரச்சினை என்றால் என்ன? இது தொடர்பான கில்பேட் றைலின் கருத்துக்களைப் பகுப்பாய்வு செய்க.
2. இருமைவாதம் தொடர்பாக உளமெய்யியலாளர்களின் கருத்துக்களை விளக்குக.

திறவுச் சொற்கள்

உளம், உளவியல் கோட்பாடுகள், இருமைவாதம், புராணக்கதை.

உசாத்துணை நூல்கள்.

01. சந்தானம். எஸ். (1968) கல்வி உளவியலும் கல்விச் சமூகவியலும் ,சென்னை: அமுத நிலைய லிமிட்டட்
02. கனகசபை சிவானந்தமூர்த்தி,(1998) *உளவியல் பாகம் 1*, யாழ்ப்பாணம்: அம்பாள் வெளியீட்டகம்,
03. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2003), *மெய்யியல் அறிமுக உரைகள்*, பேராதனை: கலாச்சார கற்கைகள் நிலையம்.
04. ஞானக்குமரன், நா., (2003), *மெய்யியல்*, பருத்தித்துறை: செல்வம் வெளியீடு,
05. Morgan .C.T Introduction to Psychology, New York: McGraw Hill
06. Pittijon, T.F(1992) Psychology, A concise Introduction, USA: The Dushkin Publishing Group.
07. Smith,B.D(1998) Psychology, North America: : McGraw Hill

பிரதான தலைப்பு
இரசனையியல் அறிமுகம்
அத்தியாய சுருக்கம்
அத்தியாயத்தின் நோக்கம்
கற்றல் பெறுபேறு
பொருளடக்கம்

- 7.1 இரசனையியல் அறிமுகம்
- 7.2 கலையும் ஒழுக்கமும்
- 7.3 இரசனையியல் கோட்பாடுகள்
சுருக்கம்
பயிற்சி வினாக்கள்
உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் பற்றிய சுருக்கமான விபரிப்பு
மெய்யியல் ஆய்வு செய்யும் விடயங்களுள் இரசனையியலும் ஒன்றாகும். மனிதன் எவ்வாறான கலை உணர்வுடன் வாழ வேண்டும், மனிதன் எவ்வாறான கலையை வரவேற்கின்றான், ஒழுக்கமான கலை உணர்வு என்றால் என்ன? உண்மையான கலை என்றால் என்ன? உண்மையான கலைஞர்கள் யார்? போலியான கலையை சமூகம் எவ்வாறு நடத்துகின்றது. போன்ற பல விடயங்களையும் இரசனையியல் வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் செம்மையான கலை வாழ்க்கையினை வாழவும், சீரான முறையில் கலை, இரசனையால் தமது செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளவும் இரசனையியல் இன்றியமையாததொன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

இரசனைமிகு கலையுணர்வுள்ள மனிதவாழ்க்கைக்கு இரசனையியல் இன்றியமையாதது என்பதையும் அத்துறையானது ஆரம்பத்தில் எவ்வாறு இருந்தது என்பதைப் பற்றியும் அறிவதோடு அத்துறையுடன் தொடர்புபட்ட பிரச்சினையான போலித்தன்மை எண்ணக்கருக்களையும் விசாரணை செய்து கொள்வர்.

எதிர்பார்க்கைக் கற்றல் பெறுபேறுகள்

01. இரசனையியல் பிரச்சினையை அறிய முடிகிறது.
02. கலையின் முக்கியத்துவம் பற்றியும், அதன் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் பற்றியும் அறியமுடிகிறது.
03. கலை, இரசனை, கலைஞர்கள், கலை ஒழுக்கம், கலை பற்றிய விமர்சனம் போன்றன குறித்து விசாரணை செய்வர்.

7.1 இரசனையியல் அறிமுகம்

இரசனையியல் மனிதர்களிடையே விருப்பத்திற்குரிய உணர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்ற ஒன்றாகும். சமகால மெய்யியலின் கிளைகளில் ஒன்றாக இரசனையியல் மெய்யியல் காணப்படுகின்றது. அழகு குறித்தும், கலை குறித்துமான சம்பாசனைகளை புராதன கிரேக்க காலத்திலிருந்தே பரீட்சயமானவை. மெய்யியல் வரலாற்றில் இரசனையியல் முக்கிய பிரிவாகவும் பரந்து பட்ட ஒன்றாகவும் காணப்படுகின்றது. ஆங்கிலத்தில் Aesthetics என்பது தமிழில் இரசனையியல், அழகியல், முருகியல் என்ற அர்த்தத்தில் பாவிக்கப்படுகின்றது.

இரசனையியல் இரண்டு வகையாகவுள்ளது. இவை பெயராகவும், பெயரடையாகவும் உள்ளது. ஆங்கிலத்தில் Aesthetics என்பது தமிழில் இரசனையியல், அழகியல், முருகியல் என்ற அர்த்தத்தில் பாவிக்கப்படுகின்றது. இது இரண்டு வகையாகவுள்ளது. இவை பெயராகவும், பெயரடையாகவும் உள்ளது. பொதுவாக அழகியல் என்பது “புலன் உணர்வு சார்ந்த உணர்வு” என்பது கலைத்துவமாக வரையறுக்கப்படுகின்றது. இது ஓர் தனி ஆய்வாகும். இதில் கலை, அழகு, இரசனை, திருத்தி போன்ற பல விடயங்கள் பற்றி விசாரிக்கப்படுகின்றது. கலைத்துவம், அழகுணர்வு, கலை அம்சம் என்பவற்றை இரசனையியல் கொண்டுள்ளது. கலைத்துவமும் அழகுணர்வும் ஒன்றல்ல. அழகுணர்வு என்பது பொதுவாக உள்ளது. நமது அழகு பற்றிய உணர்வினை இது குறிக்கும். ஆனால் கலைத்துவம் என்பது பூரிப்பானது. அது கலையோடு சம்பந்தப்பட்டதாகும். ஒரு கலைப் படைப்பினுடைய கலை அம்சத்தை கலை அல்லாதவற்றிலிருந்து

வேறுபடுத்துவது அதன் பொதுப்பண்பும், தனிப்பண்புமேயாகும். உதாரணமாக: நாவல், இலக்கியம், சிறுகதை இவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பண்புகளை உடையனவாகும்.

கலையம்சம் என்பது உருவம் உள்ளடக்கத்தை குறிக்கும் என்பது தெளிவு. வெவ்வேறு கலை வடிவங்கள் தமக்கே உரிய சில சிறப்பான அழகியல் அம்சங்களை உள்ளடக்கி இருப்பது போலவே வெவ்வேறு துறையில் வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறு வர்க்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டது எல்லாம் ஒரு இரசனைக்குரிய விடயமாக இருக்குமே ஒழிய கலை ஆகாது என்று சிலர் கூறுவர். சிலர் கலையினுடைய அடிப்படை நோக்கம் இரசனை தொடர்பானது என்பர். இருந்தபோதும் இரசனையியல் முக்கிய எண்ணக்கருவாகிய கலைக்கு சரியான வரைவிலக்கணம் கொடுக்க முடியாது.

ஒரு ஊடகத்தின் ஊடாக உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் முறை என்று கூறலாம். ஆனால் முழுமையான உணர்வுகளைத்தான் வெளிப்படுத்துகிறதா? என்ற வினா எழுகிறது. நாம் கலை யதார்த்தத்தை ஆராய்ந்து கூறுகிறது எனக் கூறலாமா? அப்படியானால் இவை எதனைப் பிரதிபலிக்கிறது. உண்மையில் கலை மனித வர்க்கத்திற்கு திருப்தியை அல்லது சம புத்தியை அல்லது மன ஒருமை நிலையை கொடுப்பதாக அமைதல் வேண்டும்.

இலட்சிய பிரதிகள் உண்மையாக படைப்பவரின் மனதிலே இருக்கிறது என கூறுவர். இது எந்தளவுக்கு பொருத்தமானது என்பது ஆராய வேண்டியுள்ளது. கலையை கலை மெய்யியலாக நோக்கும் போது மெய்யியல் என்பது உண்மை பற்றி அறிகின்ற ஆய்வுத்துறை எனலாம். இந்த வகையில் கலையில் உண்மை என்ன? அல்லது கலைத்துறையில் பாவிக்கப்படும் பொருள்களின் உண்மை என்ன என ஆராய்வது கலை மெய்யியலின் பணியாகும் (Philosophy of Art) ஒரு கலை எவ்வாறு ஆக்கப்படுகிறது. அதன் முக்கியம் என்ன? இயற்கைக்கும் கலைக்குமுள்ள தொடர்பு யாது என்ற ஆய்வு முக்கியமானது. குறிப்பாக அழகியல் அனுபவம் என்பது பற்றியும் அழகு எங்கு உறைகிறது என்பது பற்றியும் ஆராய்கிறது.

இவ்வாறு ஆராயும் போது பல பிரச்சினைகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. அதில் முக்கியமான பிரச்சினைகள் கலையின் பொதுமை என்னவென்றும், கலையின் பொதுக் குறியீடு என்னவென்றும், பொது வரைவிலக்கணம் உள்ளதா? என்று இன்னும் ஆராய வேண்டியுள்ளது.

பொதுவாக கலை என்பதற்கு விளக்கம் கூற முயலும் போது அழகு என்பதனையும் அதனுடன் இணைந்தே விளக்கம் கூறப்படுகின்றது. கலைபொருட்களில் இருந்து பெறுவது அழகாகும். காட்சியினாலும் கற்பனையினாலும் பெறக்கூடிய அனுபவமென சாதாரண மக்கள் கருதுகின்றனர்.

கலை, அழகு, அதன் நோக்கம், இரசனை, உணர்ச்சி போன்ற பல்வேறு விடங்கள் இதில் இடம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாகும். தமிழில் அழகு என்பதற்கு அம்மை, அழி, எழில், முருகு, கவின், திரு, பொலிவு, பொற்ற, வனப்பு என்று பல சொற்கள் உண்டு. அழகினைத் தொகுத்தும், திரட்டியும் காண்பதற்கு தொல்காப்பியம் முதல் கொண்டு பல நூல்களில் குறிப்புக்கள் உண்டு. திருக்கோவையாரின் உரைகாரர் திருவுக்கு மூன்று பண்புகள் நிலைகளை விளக்குகிறார். அவை உரு, நலன், ஒளி என்பனவாகும். மேலைநாடுகளிலும் கூட அழகியல் என்பது தத்துவத்தின் ஒரு கொள்கையை விளக்கும் கலைச் சொல்லாக பயன்படுத்துகிறது.

இது 18ஆம் நூற்றாண்டில் முதன் முதலில் “அலெக்ஸ்சான்டர் கோடலீப் பாம் சார்த்தான்” என்பவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அழகியல் வரலாற்றை மூன்று பெருந் தொகுதியாக வெளியிட்டவர் புகழ் பெற்ற போலந்திய அறிஞர் வினாறிஸ்ஸான் தாதர் கேவிட்ச் ஆவார்.

இத்தாலிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்துத் தத்துவஞானியும் அழகியலாளரும் மார்க்சிலோ, பிசினோ உலகின் அடிப்படை பண்புகளுக்கு அழகியல் முறையிலான விளக்கம் தருகிறபோது மூன்று கருத்து நிலையை முன் வைப்பார். கவர்ச்சி, நிறைவு, விருப்பம் இவை அழகியலின் செயற்பாட்டை விளக்குவன. இயற்கை, செயற்கைப் பொருட்களிலும் இது காணப்படலாம். மலை, நதி, மயில் போன்றவை அழகாய்த் தோன்றலாம். இவ்வாறே சிலைகள், ஓவியம் போன்றனவும் அழகாய்த் தோன்றலாம். ஏதாவது ஒன்றை நாம் அழகானது என்று கூறும் போது அந்த அழகை பார்க்கும் விடயத்தை

சேர்ந்ததா அல்லது விடையினைச் சேர்ந்ததா என்பது பிரச்சினையாகும். அது விடையினைச் சேர்ந்தது எனக் கூறினால் அவனது கண்களில் தங்கி உள்ளதா? என்பதும் எனக்கு ஆழமாக இருப்பது ஏன் மற்றவர்களுக்கு அழகாக இல்லை என்பது போன்ற கேள்விகள் உருவாகும் உண்மையில் அழகு என்பது அவரவர் மன நிலையைப் போன்றதாகும். அழகும், அழகு பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் மேற்கு மரபிலும், கீழைத்தே மரபிலும் வளர்ந்துள்ளன.

இரசனையியலில் “டெமோகிரட்டிஸ், நெஸ்கன்குட்மான், அரிஸ்டோட்டிஸ், பிளேட்டோ, அக்குவனாஸ், கீட், கொலின்ஷூட், ரோல்ஸ்ரோஸ், சிக்மன்ட்புறைட், ரவீந்திரநாத் தாகூர், ஆனந்தகுமாரசாமி, ராஜாராம், லிக்கன்டைன் போன்ற அறிஞர்கள் இரசனையியல் வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கக் கூடியவர்களாகும்.

இரசனையியல், கலை பற்றி அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

01. கலை விமர்சகரான ஹேகல்:

இந்திய எழிற்கலை, கலையின் சிறப்பு புறப்பொருளிலே அவ்வளவாக இல்லை ஒருவரது உள்ளத்துணர்விலே எண்ணத்திலேதான் அதன் சிறப்பைக் காண முடியும் எனக் கூறினார்.

02. தாகூர்:

உபநிடதம், சாக்தம், சிவம், சுந்தரம் என்ற தன்மைகளினால் பிரமத்தின் இயல்புகளை விளங்கி அவ்வானத்திலிருந்தே அவ்வுயிர்கள் எல்லாம் தோன்றுகின்றன.

03. சோக்கிரட்டிஸ்:

பயனுள்ள பொருளில் அழகைக்காண இயலும் என்றார். தாகூர் பயன் பற்றிய கருத்து எழுகின்ற இடத்திலேயே கலைக்கு இடமில்லை.

04. அரிஸ்டோட்டிஸ்:

ஒழுங்குமுறை, அளவு திட்டவாட்டமான தன்மை ஆகியவை இருக்கின்ற இடத்திலேயே தான் அழகு பரிணமிக்கும் என்றார்.

05. ஸ்பெயின்:

உயர்ந்த இயல்பு, நளீனம், பொருத்தம், அறதி, ஒன்றோடொன்று ஒத்த அளவோடு இருந்தால் ஒழுங்கு, இயல்பு, ஒன்றுதல், கண்ணுக்கினிமையாக இருந்தால் அவை அழகுணர்வின் தன்மைகள் என்பார்.

06. கிரோச்சோ

உள்ளத்தில் எழும் உணர்வு அமையுற நிலைக்கு கொண்டு வரப்படும் போது எழுவது கவிதை என்றார்.

07. ஷெல்லின்:

கலை மெய்பொருள் முற்றத்திலிருந்து நம்மைக் கருவறைக்கு இட்டுச் சென்று உலகினை கடந்து நிற்கும் ஒரு காட்சியினை நமக்கு காட்டுகிறது.

சுருக்கம்

மெய்யியலில் முக்கியமான ஒரு பிரிவாக இரசனையியல் காணப்படுகிறது. மனித உணர்வுகளோடு தொடர்புடைய துறையாக இது உள்ளது. கலைஞனுக்கும் சுவைஞனுக்கும் இடையிலுள்ள பிரச்சினைகள் முக்கியம் பெறுவதோடு திருப்தி, மதிப்பீடு சார்ந்த விடயமும் முக்கியம் பெறுகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்

கலை, அழகு, மதிப்பீடு, போலிக் கலைப்படைப்பு, திருப்தி

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2003), *மெய்யியல் அறிமுக உரைகள்*, கலாச்சார கற்கைகள் நிலையம், பேராதனை.
2. ஜமாஹீர், பி. எம்., (2010), *மெய்யியல்*, நதா வெளியீடு, இலங்கை.
3. ஞானக்குமரன், நா., (2003), *மெய்யியல்*, செல்வம் வெளியீடு, பருத்தித்துறை.

பிரதான தலைப்பு
சமகால மெய்யியல்
அத்தியாய சுருக்கம்
அத்தியாயத்தின் நோக்கம்
கற்றல் பெறுபேறு
பொருளடக்கம்

- 8.1 சமகால மெய்யியல்.(Significance of Contemporary Philosophy)
- 8.2 தர்க்கப் புலனறிவாதம். (Logical Positivism)
- 8.3 மொழிப்பகுப்பாய்வு (Analytical and ordinary language Philosophy)
- 8.4 இருப்பு வாதம் (Extentialism)
- 8.5 பயன்பாட்டு வாதம் (Prmatism)
- 8.6 பின்நவீனத்துவம் (Postmodernism)

சுருக்கம்
திறவுச் சொற்கள்
பயிற்சி வினாக்கள்
உசாத்துணை நூல்கள்

அத்தியாயம் பற்றிய சுருக்கமான விபரிப்பு

சமகால சிந்தனையானது மொழி பற்றிய பகுப்பாய்வாகக் காணப்படுகின்றது. பல மெய்யியலாளர்கள் மொழி பற்றியும் அதன் அர்த்தம் பற்றியும் சிந்தித்தார்கள். அவர்கள் பௌதீக மொழி பற்றியும், பௌதீகவதீத மொழி பற்றியும் பகுப்பாய்வு செய்தார்கள். மொழிச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுவிப்பதே மெய்யியலின் முக்கிய பணி என்றார் விக்கின்ஸ்ரேன். மெய்யிலாளர்கள் புதிய விடயங்களை கண்டுபிடிப்பதிலிருந்து விடுபட்டு சிக்கலான மொழி தொடர்பான தெளிவைப் பெற உதவ வேண்டும் என்பது சமகால மொழிப்பகுப்பாய்வு மெய்யியலாளர்களின் அபிப்பிராயமாகும்.

அத்தியாயத்தின் நோக்கம்

1. மொழிச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுபடுவதுதான் மெய்யியல் என அறிய உதவுதல்.
2. விஞ்ஞான மொழிக்கும், விஞ்ஞானம் அல்லாத மொழிக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாட்டை புரிந்து கொள்ளுதல்

எதிர்பார்க்கைக் கற்றல் பெறுபேறுகள்

01. வெவ்வேறு துறைசார் விடயங்களையும் பிரச்சினைகளையும் அடையாளப்படுத்தல்.
02. மெய்யியலில் மொழிப் பகுப்பாய்வு முக்கியம் என்பதை புரிந்து கொள்ளல்.

8.1 சமகால மெய்யியல்:

தற்கால மெய்யியலானது 19 ஆம் நூற்றாண்டுடன் தொடர்பு கொண்டு இன்று வரை வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. நவீன கால மெய்யியலானது கி.பி 1600 – 1900 ஆண்டு வரை நீடித்தது. தற்கால மெய்யியலின் தோற்றம் அதன் இயல்புகள் என்ன என்பதனை ஆராய வேண்டுமானால் நவீன மெய்யியலின் பிரதான போக்குகளை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். நவீன மெய்யியலில் அறிவு, அனுபவம் சார்ந்த சிந்தனைகள் முக்கியமானது. இது டேக்காடஸ், ஜோன் லாக் இல் இருந்து ஹெகல், மார்க்ஸ் வரைக்கும் தொடர்கிறது. இதே காலப்பகுதியில் (1600 – 1900) இயற்கை விஞ்ஞானத்திலும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் முக்கியமாக உலகாயுதம் or சடவாத நோக்கு வளர்ச்சியடைந்தது. தோமஸ் ஹொப்ஸ் சடவாதத்தை ஆரம்பித்துவைத்து அதற்கு முன்னுரிமை வழங்கினார்.

ஐரோப்பிய சிந்தனையின் வளர்ச்சி 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிரிவில் மூன்று விதமான இயக்கவியல் படிமுறைகள் உள்ளன. அவையாவன, கருத்து வாதம், விஞ்ஞான ரீதியான பரிணாம வாதம், இவ்விரண்டினதும் சமநிலையான போக்கு என்பவைகளாகும்.

இவற்றினூடாக பகுத்தறிவு வாதம், தோற்றப்பாட்டு வாதம் இவற்றின் செல்வாக்கு 19 ஆம் நூற்றாண்டு மெய்யியல் அமைப்பை பெரிதும்

பாதித்தன. இருந்தும் இவை ஓர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோட்பாடாக முதன்னைலை பெறவில்லை. அதேவேளை பகுத்தறிவின்மை வாதம் ஹெகலினுடைய பௌதீகவதீதக்கூறுகள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. மறுபுறமாக ஹெகலினுடைய கருத்துக்கு மாறாக கிககாட், சோபனா, நீட்சே போன்றோரினால் இருப்புவாதக் கருத்துக்களும் செல்வாக்குப் பெற்றன. 1850 தொடக்கம் 1870 காலப் பகுதியில் ஜரோப்பியா, இயந்திரிக பரிணாம வாதத்தில் இருந்தது. நவீன பரிமாணவாதம் பிரான்சிய இயற்கையியல் வாதியான “லாமாக்கில்” இருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. இதனை தொடர்ந்து சாள்ஸ் டார்வினின் “சிறப்பினங்களின் தோற்றம்” (Origen of Species

- 1859) எனும் நூல் வெளியிடப்பட்டது. இது உயிரினங்களின் பரிமாணத்தை இயந்திரீக அர்த்தத்தில் வெளியிட்டது. இயற்கை வாத நோக்கும் சடப்பொருள் வாத சிந்தனைகளும் இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

முக்கியமாக 19 ஆம் நூற்றாண்டில் மெய்யியலைப் பாதித்த பிரச்சினைகளில் நியூட்டோனிய பௌதீகவியல் ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. இயற்கை ஒரு உண்மையான கண்ணோட்டத்தை நியூட்டோனிய பௌதீகவியல் வழங்கியது. எல்லாவற்றையுமே சடப்பொருளான அணு என்பதற்குள் கொண்டுவர முடியும் என்பது நியூட்டோனிய பௌதீகவியல் இயற்கை மீது கொண்டுவந்த கருத்தாக்கமாக உள்ளது. இதனால் இயந்திர உபகரணத்துக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது. சடம் எளிதானது என்றும் எல்லாவற்றையுமே தர்க்கரீதியாக சடத்துக்கு இனக்குறைப்புச் செய்ய முடியும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. எந்த ஒரு எண்ணக்கருவும் விஞ்ஞான அமைப்புக்குள் இருந்தால் தான் அவை பெறுமதியானவை எனக் கொண்டனர். அதாவது மெய்யியலாளர்களின் உள்ளத்தில் விஞ்ஞானம் என்பது அதிகார பூர்வமான ஒன்றாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் கணிதத்துறையிலும் நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டது. இக்கணித நெருக்கடிகள் கணிதம் ஓர் உறுதியான உண்மையினை வெளிப்படுத்தக் கூடியதாக உள்ளது, எனும் கருத்தை மெய்யியலாளர்கள் வெளியிட்டனர். கணித நெருக்கடியில் அளவையியல் மிக நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டிருந்தது. பௌதீகவியலில் ஏற்பட்டதை விட எந்தவகையிலும் குறைவில்லாத நெருக்கடி 19 ஆம் நூற்றாண்டில்

கணிதத்துறையின் செல்வாக்கும் கண்டுபிடிப்புகளும் மெய்யியலில் தாக்கத்தைக் கொண்டுவந்தது. குறியீட்டு அளவையியலில் அல்லது கணித அளவையியலில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றது. நவீன கணித அளவையியலில் De Morgan, Boole ஆகியோர் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் முக்கிய கவனத்தைப் பெற்றிருந்தனர்.

பேட்ரண்ட் ரஸல் (1872 - 1970)

ரஸல் கேம்பிரிட்ஜ் சிந்தனைக் குழுவைச் சேர்ந்தவர். தற்கால மெய்யியல் வரலாற்றில் சிறந்த சிந்தனையாளர். அவர் அரச குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதால் பிரித்தானியாவின் பிரதமராக இருமுறை தெரிவு செய்யப்பட்டார். தனது பதினோராவது வயதில் இருந்தே கணிதத்தில் ஆர்வம் காட்டினார். தனது 38 வது வயதில் அதாவது 1910இல் பேட்டன் ரஸல், வைற் ஹெட் இணைந்தெழுதிய “Principia Mathematica” எனும் நூல் கணித மெய்யியலை வெகுவாக பாதித்தது. இவர் லைப்னிஸ்ட் பற்றி தனது முதலாவது நூலை வெளியிட்டார். அதன் பின்னர் 1946 இல் ‘மேற்கத்தைய மெய்யியல் வரலாறு’ நூலில் ஏனைய மெய்யியலாளர்கள் பற்றிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினார். அவரது முதலாவது பொது மெய்யியல் நூல் ‘மெய்யியல் பிரச்சினைகள்’ என்ற பெயரில் வெளிவந்தது (அனஸ்.எம்.எஸ்.எம்., 2006:219). மேலும் மொழி தொடர்பான சிந்தனையில் ரஸல் தர்க்க அணுவாதக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தார். அதில் புலன்தரவுகள், அணு எடுப்புகள் பற்றி ஆழமான கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

லுட்விக் விட்கன்ஸ்டைன் (1889 - 1951)

விட்கன்ஸ்டைன் வியன்னாவில் வசதிமிக்க குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவரது குடும்பம் இசைத்துறையோடு ஈடுபாடு கொண்டது. இளமையில் இருந்தே பொறியியல் துறையில் ஆர்வம் கொண்டவர். 1912 இல் இருந்தே அடிப்படை அளவையியல் கருத்துக்களை சிந்திப்பதையும் குறிப்பேட்டில் பதிவு செய்வதையும் பழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இது பின்னர் அவரை மெய்யியல் துறைசார்ந்த ஒருவராக மாற்றியது. 1921இல் அவரது புகழ்பெற்ற ‘ட்ரெக்லேட்டஸ்’ நூல் ஜெர்மன் மொழியில் வெளிவந்தது. பின்னர்

விட்கன்ஸ்டைனுக்கும் தர்க்கப் புலனறிவாதிகளுக்குமிடையே உரையாடல் ரீதியாக உறவு ஏற்பட்டது. அவர் பலருடன் உரையாடினார். குறிப்பாக ஒல்லாந்து தேச கணிதவியலாளர் ‘புரோவர்’ இன் உரை அவரது சிந்தனைகளில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதன் மூலம் அவர் பல புதிய விடயங்களைப்பற்றிச் சிந்தித்தார். மாற்றத்திற்குள்ளான அவரது புதிய சிந்தனைகளை அவரது மற்றொரு நூலான ‘மெய்யியல் ஆய்வுகள்’ வெளிப்படுத்தியது. 1936 இல் அதன் முதல் பாகத்தையும். 1948 இல் அதன் இரண்டாம் பாகத்தையும் எழுதிமுடித்தார் (அனஸ்.எம்.எஸ்.எம்., 2006:235). மொழி, மொழிவிளையாட்டுக்கள், படக் கொள்கை, கருவி உவமானம் போன்ற கருத்துக்களில் பல விடயங்களை இவர் வலியுறுத்தினார்.

ஏ.ஜே. அயர் (1910 – 1989)

இவர் நவீன புலனறிவாதியாவார். ஓக்ஸ்போர்ட், கேம்பிரிச் பல்கலைக்கழகங்களில் மெய்யியல் பேராசிரியராக கடமையாற்றினார். பின்னர் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலும் பேராசிரியராக கடமையாற்றினார். மொழி மெய்யியல் வரலாற்றில் இவர் பல புதிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினார். இவரது நூல்களாக ‘அனுபவ அறிவின் அடிப்படைகள்’, ‘மெய்யியல் கட்டுரைகள்’, ‘அறிவின் பிரச்சினைகள்’, ‘பயன்நலக் கொள்கையின் தோற்றம்’ போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். தர்க்கப்புலனறிவாதிகளின் கருத்துக்களை பிரதிபளிக்கும் இவர் 1930 களில் வியன்னா நகரில் இருந்த போது தர்க்கப்புலனறிவாத அமைப்பின் பிரதான அங்கத்தவர்களுடன் கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டார். மொழி, உண்மை, அளவையியல் என்ற நூலில் முன்னுரையில் அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “பகுப்பாய்வு தான் மெய்யியலின் நோக்கு” என்றார். இவர் எடுப்புக்களைப் பற்றி ஆழமாக விபரித்தார். பௌதீக எடுப்புக்கள், பௌதீகவதீத எடுப்புக்கள் தொடர்பில் பல விடயங்களை இவர் எடுத்துக்கூறினார்.

8.2 தர்க்கப்புலனறி வாதம்

பல்துறை சார் விற்பனர்களானவர்களும் விஞ்ஞானத்துறை, கணிதத்துறை, சமூக பொருளியல் துறை என பல தரப்பட்ட Schlick, Waismann, Viktokraf,

Rudolf Carnap ஆகியோரும் தர்க்க புலனறிவாத வட்ட கலந்துரையாடலில் பங்குபற்றியிருந்தார்கள். இக் கால கட்டத்தில் இயற்கை விஞ்ஞானங்கள் குறித்தான சிந்தனைகளில் ஒருவித புரட்சி மனப்பாங்கு மேலோங்கியிருந்தது. ஐயன்ஸ்டைன், பிளாங் ஆகியோரது சிந்தனைகள் தர்க்கபுலனறிவாத புரட்சி மனப்பாங்கிற்கு கால்கோளாயிருந்தன.

பேட்டன் ரசலும் வைட்ஹெட்டும், தர்க்கம், கணிதம் குறித்து ஆராய்ந்து பிரின்சிப்பியா மெதமெற்றிக்கா (Pincipia Mathematica) என்கின்ற நூலினை வெளியிட்டிருந்தார்கள். சமகால மெய்யியல் வரலாற்றில் முக்கியமான ஓர் சிந்தனைக்குழுவாக தர்க்கப்புலனறிவாதம் காணப்படுகின்றது. இந்த நூலின் கருத்தமைவுகள், மெய்யியல் புலத்தில் பெரும் தாக்கத்திற்கு வழிகோலியது. இவ் வாதமானது Moritz Sohlich (1882-1936) என்பவரை தலைவராகக் கொண்டு 1924 இல் ஆஸ்திரியாவில் உள்ள வியட்னா பல்கலைக்கழகத்தில் இணைந்து கொண்ட பல சிந்தனையாளர்களால் அல்லது சிந்தனைக்குழுக்களால் உருவானது. இதனை வியட்னா வட்டம் எனவும் கூறுவர். இக்குழுவில் மெய்யியல் அறிஞர்களும், கணித, விஞ்ஞான அறிஞர்களும் இணைந்து இருந்தனர். அவர்களுடைய கருத்துக்களின் ஆரம்பமாக அனுபவம் சார்ந்த தன்மை இருந்தது. இக்குழுவில் சிலிங், வைஸ்மன், கார்னப், ஒட்டோ நியூரத், அயர், ராஸ்கி போன்றோர் முக்கியமானவர்கள் ஆகும். இவ் வட்டத்தினை தர்க்கப்புலனறிவாதம், விஞ்ஞானவாதம், தர்க்க அனுபவ வாதம் என பல வகையாக அழைத்தனர். இவ்வியட்னா வட்டத்தில் அங்கத்துவம் பெறாத சில மெய்யியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களும் இவ்வமைப்பின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தது. குறிப்பாக வீக்கன்ஸ்டிரைன், காள் பொப்பர் போன்றோர் வியட்னா வர்க்கத்தில் அங்கத்துவம் இல்லாத பட்சத்தில் அவர்களுடைய கருத்துக்கள் பெரிதும் இச்சிந்தனையாளர்களை பாதித்துள்ளமையை அறியலாம்.

சிலிங் உடனும் வைஸ்மனுடனும் வீக்கன்ஸ்டிரைன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. வீக்கன்ஸ்டிரைன் உடைய Tractatus logico Philosophicus என்ற நூல் இவ் வட்டத்தினருடைய கருத்துக்களுடன் தொடர்புபட்டது. அதே நேரம் பிரித்தானிய அனுபவ வாதத்தின்

வளர்ச்சியாகவும் விளக்கப்பட்டது. தர்க்கப்புலனெறிவாதிகள் ஆரம்பத்திலிருந்தே மெய்யியல் பிரச்சினைகளை ஒழுங்காக ஆராய்ந்தனர். இவர்கள் உண்மையில் மெய்யியலை தூய்மை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக பிழையான கொள்கையிலிருந்து வேறுபடுத்தி அதற்கு விஞ்ஞான ரீதியான கருத்தை வழங்கி அதனை பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். விஞ்ஞானங்களை ஒழுங்கமைத்தல், சரியான விஞ்ஞானமுறையை விளக்குதல், விஞ்ஞானத்தின் மொழியை துல்லியப்படுத்தல் என்பன வியட்னா வர்க்கத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. அதிலும் குறிப்பாக அவர்கள் ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட விஞ்ஞானமாக மெய்யியல் விளங்கவேண்டும் என்று கருதினார்கள். கார்னப் தன்னுடைய கட்டுரையில் மெய்யியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளுக்கு இவ் வட்டத்தினர் பதிலளிக்க வேண்டும் என்று கூறினார்கள்.

மெய்யியலின் மரபு வழியாக வந்த பகுதியான பௌதீகவதீதம் போன்ற சிலவற்றை இவர்கள் நிராகரித்ததுடன் அவை கருத்தற்ற அம்சங்கள் என்றும் அவற்றினை அனுபவத்தின் வழியாக வாய்ப்பு பார்த்தல் கோட்பாட்டின் படி சரி பார்க்க முடியாத நிலைக்குரியவை என்றும் விளக்கினர். வாய்ப்பு பார்த்தல் கோட்பாடு என்ற உரைகல்லை தர நிர்ணய முறையை உருவாக்கியதன் மூலம் எடுப்புக்களின் அர்த்தங்களை பார்ப்பது தான் வாய்ப்புப்பார்த்தலாகும்.

கார்னப் கூறும் போது மெய்யியல்சார் எடுப்புக்கள் விஞ்ஞான நிலையாயும் வலிதாயும் ஏற்கப்படவேண்டியதாயின் அவை விஞ்ஞான மொழியின் அளவியல் விதிசூட்டப்பட்ட வாக்கியமாக இருக்க வேண்டும் எனச் சுட்டிக்காட்டினார். இவ்வாறு வியட்னாவில் தோற்றம் பெற்ற தர்க்கப்புலனெறிவாதம், வாய்ப்புப்பார்த்தல் கோட்பாட்டின் ஊடாக அனுபவத்தில் வாய்ப்புப் பார்க்கக்கூடிய கூற்றுக்களை ஏற்றலும், அனுபவத்தால் வாய்ப்புப் பார்க்க முடியாத கூற்றுக்களை மெய்யியலிலிருந்து அகற்றி அவற்றை மனவெழுச்சி வாக்கியம் என்ற பகுதிக்கு கொண்டுவந்து விஞ்ஞானத்திற்கு சமமாக மெய்யியலை வளர்க்க அவர்கள் முயன்றுள்ளார்கள். தற்போது அவர்களுடைய கோட்பாடு ஏற்க முடியாது விட்டாலும் அவர்கள் தங்களது விவாதத்தில் வெற்றி பெற

முயன்றுள்ளார்கள். அதேநேரம் பல தவறுகளையும் விட்டுள்ளார்கள் என பொதுவாக உணர முடியும்.

“வாய்ப்புப்பார்த்தல் கோட்பாட்டின் படி ஓர் கூற்று அர்த்தமுள்ளதாக இருக்க வேண்டுமானால் அது அனுபவரீதியாக சோதனைக்கு உட்படுத்த கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யக்கூடிய வாக்கியங்கள் தான் பொருளுடைய வாக்கியங்களாகும்.” இந்த கோட்பாடு டேவிட் ஹியூமினுடைய அனுபவ வாத கோட்பாடுகளுடனும் ரஸலின் உடைய அளவையியல் கருத்துக்களுடனும், வீக்கன்ஸ்ரைனினுடைய தர்க்கத்திற்கும் மொழிக்கும் இடையிலான கருத்துக்களுடனும், தொடர்புபடுவதனை அவதானிக்கலாம். இந்தக் கோட்பாட்டின்படி அனுபவ ரீதியான சோதனைக்கு வராத பௌதீக அத்தம், ஒழுக்கவியல், அழகியல் போன்றவற்றை அனுபவ தன்மை அற்றவை என்பதால் அவற்றை விஞ்ஞான நிலைக்குரியதாகக் கொள்ள முடியாது என சுட்டிக் காட்டினார்கள். இத்துறை சார்ந்த கூற்றுக்களை மனவெழுச்சி கூற்றுக்கள், அறிவு சார்்பற்ற கூற்றுக்கள் என தர்க்கப்புலனறிவாதிகள் அழைத்தனர். அர்த்தமுடைய கூற்றுக்கள், அர்த்தமற்ற கூற்றுக்கள் பற்றியே இவர்கள் கூடிய அளவு விவாதித்தனர். அவர்களுடைய பார்வைப்படி சில துறை சார்ந்த கூற்றுக்கள் உண்மையிலே அர்த்தமுடையது என்று விவாதித்தார்கள். அதேநேரம் சில வகையான கூற்றுக்கள் உணர்ச்சி உடையதாக இருப்பதால் அதனை அர்த்தமற்றது என கூறினார்கள். இதன் மூலமாக பௌதீகவதீதத்தை மெய்யியல் மரபிலிருந்து நிராகரிப்பதற்கு துணிந்தார்கள்.

8.3 மொழிப் பகுப்பாய்வு (Analytical and ordinary language Philosophy)

மேலைத்தேய மெய்யியலில் மார்க்ஸிஸ மெய்யியல் மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும். இத்தத்துவத்தை கால்மாக்ஸ் தோற்றுவித்தார். இவரது சிந்தனைகள் பொருளாதாரம், விஞ்ஞானம், சமூகவியல், அரசியல், இருப்பியல், மெய்யியல் சார்ந்த அனைத்து துறைகளிலும் செல்வாக்கு செலுத்தியது. அவரது தத்துவ கோட்பாடுகள் பொருள் முதல் வாதம் சார்ந்ததாகவும், வரலாற்று மெய்யியல் சார்ந்ததாகவும், அரசியல் கோட்பாடு சார்ந்ததாகவும் காணப்படுகின்றது. அவரது விமர்சனப்பார்வை அல்லது அவர்

அறிமுகப்படுத்திய முறையில் அவரை ஓர் யதார்த்த வாதியாக அல்லது நடைமுறை வாதியாக வரையறை செய்தது.

மார்க்ஸ் வாழ்ந்த ஜேர்மனிய சூழலில் சமூக அநீதியும் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், அடக்குகள், சுரண்டல்கள், வர்க்க வேறுபாடுகள் போன்ற சிக்கலில் இருந்து மாற்றி அமைப்பது அல்லது கட்டமைப்பிலிருந்து மாற்றியமைப்பது அவரது இலட்சியமாக இருந்தது. மார்க்ஸிற்கு முன்னமே மெய்யியல் வரலாற்றில் கான்ட், ஹெகல் முக்கியமானவர்கள். அவர்களது மெய்யியல் கருத்துக்களுக்கு சார்பாகவும் எதிராகவும் தன்னுடைய கருத்தை செலுத்தினார். மார்க்ஸ் கிரேக்க மெய்யியலிலும் ஜேர்மனிய பிரான்சிய பிரித்தானிய மெய்யியல் மரபுகளிலும் ஆழமான அறிவை கொண்டிருந்தார். அதன் காரணமாக மார்க்ஸ் தான் எழுதிய பல்வேறு நூல்களில் பல கோட்பாடுகளை முன்வைக்கத் தூண்டியது.

மார்க்ஸ் முழுமையாக மனிதன் சார்ந்த விடங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். மனித மையவாத சிந்தனைகள் என்ற அம்சம் அவரது தத்துவத்தில் அடிப்படையாக இருந்தது. இதனால் மார்க்ஸின் சமூக ஆய்வுகளில் மார்க்ஸின் முறையியல் மூன்று எண்ணங்களை கொண்டிருந்தன. அதாவது இயக்கவியல் முறை (Dialectical Method), யதார்த்தம் (Social Reality), அறிவாராய்ச்சியியல் (Theory of Knowledge) என்பனவாகும். இவற்றை அவர் மனித விடுதலை பற்றிய கருத்தாக வலியுறுத்தினார். இதனை மேலும் வலியுறுத்துவதற்காக “1844 இல் பாரிஸ் கையெழுத்துப்படிக்கள்” நூலில் இந்த விடயங்கள் பற்றி அவரால் ஆழமாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

மார்க்ஸினுடைய மெய்யியல் பற்றிய பார்வை ஏனைய சிந்தனையாளர்களை விட வித்தியாசமானது. சிலர் இவரை புரட்சியாளர், பொது உடமை வாதி என்பன அவர் பற்றிய திருப்தியான வர்ணிப்பு அல்ல. ஆனால் அவர் அடிப்படையில் ஓர் யதார்த்த வாதி. தன்னுடைய சிந்தனைக்கு முற்பட்ட விமர்சிக்கும் கண்டிக்கும் தன்மையுடையவராக இருந்தார். குறிப்பாக “ஜேர்மனிய கருத்தியல், தத்துவத்தின் வறுமை” போன்ற நூல்களில் மார்க்ஸ் பல விமர்சனக்கருத்துக்களை முன்வைத்தார். இந்த பின்னணியில் மார்க்ஸ் பௌதீகவதீத எதிர்ப்பாளரும் நடைமுறை வாதியுமாவார்.

மார்க்கலை பொறுத்தவரை தான் வாழ்ந்த சூழலில் முதலாளிமார் தொழிலாளர்களை எவ்வாறு பாதித்தார்கள் என்பது பற்றி தனது “மூலதனம்” என்ற நூலில் ஆழமாக விளக்குகின்றார். இந்த நூலில் மார்க்ஸ் பொருள் முதல்வாத சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்த எத்தனித்தார். இந்த சிந்தனை இவருக்கு முன்னமே பயர்பாஹின் சிந்தனையாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் மார்க்ஸ் கெகலிய மரபை சேர்ந்தவராக காணப்பட்டார். இக் காலப்பகுதியை இளைய மார்க்ஸின் காலப்பகுதி எனலாம். பிற்பட்ட காலத்தில் மார்க்ஸ்சும் ஏங்கல்சும் பொருள்முதல் வாதத்தையும் மனித மைய வாத சிந்தனையையும் ஆதரிப்பவர்களாக விளங்கினர். இதன் மூலமாக அவர்கள் பொதுவுடைமை வாதத்தை அல்லது சமவுடைமை வாதத்தை அறிமுகப்படுத்த நினைத்தார்கள். இதனை ஓர் விஞ்ஞான கோட்பாடாக பிரகடனப்படுத்த விரும்பினார்கள். முதலாளித்துவமே முதலாளித்துவத்தை அழித்துவிடும் என்ற கருதுகோளைக் கொண்டிருந்தார்கள். இதனால் முதலாளி, தொழிலாளி என்ற வர்க்க வேறுபாடற்ற சமூகத்தை மார்க்ஸ் எதிர்வு கூறினார்.

8.4 இருப்பு வாதம் (Extentialism)

இருப்பு வாத மெய்யியலின் தோற்றத்திற்கு வரலாற்றில் சில காரணங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இதுவரை காலமும் மனித சிந்தனையிலே மனித இருப்பிற்கான முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவில்லை எனும் குற்றச்சாட்டிலிருந்தே இருப்பு வாதமானது ஆரம்பமாகின்றது. இருப்பு, சாரம் போன்றவையே முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட வேண்டும். இதனாலேயே இருப்பு வாதமானது, சாரத்திற்கு முந்திய இருப்பு என்கின்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது. இதுவே இருப்பு வாத மெய்யியலின் மூலமாகும்.

உலகை அறிந்து கொள்ள முடியுமா? முடியாதா? எனும் பிரச்சினையானது மனிதனைக் குறித்த பிரச்சினையாகும்; மனிதனால், மானிட குலத்தால் உலகை அறிந்து கொள்ள முடியுமா?, முடியாதா? என்கிற பிரச்சினையாகும். இப்பிரச்சினைக்கு விடையளிப்பதில், சிலர் தனிமனிதரைக் கருத்திற் கொண்டு அதற்குத் தக்கவாறும், மற்றவர்கள் மனித குலம் என்ற வகையில் இருந்தும் (மனிதகுலம் என்ற முழுமையின் ஒட்டுமொத்தமான அறியும் செயல் கால - இட எல்லைகளால் வரையறுக்கப்படாதது என்ற அடிப்படையில் இருந்தும்) விடை தருகிறார்கள் (ராஜதுரை.எஸ்.வி,1975:7).

எடுத்துக்காட்டாக, பழம்பெரும் ஐரோப்பிய தத்துவ மரபொன்றுடன் இருத்தியலை ஒப்பிடுவோம். நெடுங்காலத் தத்துவ மரபானது, அன்றாட உணர்விலிருந்தும் தனிப்பட்ட, அகநிலை சார்ந்த மானிட மதிப்பீடுகள், நிலைப்பாடுகள் ஆகியவற்றிலிருந்தும் உயர்ந்து சென்று, உலகு தழுவிய மானிட அறிவு (Universal human knowledge) என்ற நிலைப்பாட்டிலிருந்து நிலவுகிற அனைத்தையும் ஆய்வு செய்கிறது. இத்தத்துவ நிலைப்பாட்டை இருத்தியல் மறுக்கிறது. 'தான்' என்பது இருக்கக் காரணம், அது எல்லைக்குட்பட்டதாக இருப்பதுதான் என இருத்தியல் கருதுகின்றது; மறையக்கூடிய மானிட வாழ்வு என்ற நிலைப்பாட்டிலிருந்து மாற்றமில்லாத உலகை ஆய்வு செய்வது தான் தத்துவம் என்று கூறுகிறது இருத்தியல். உலகு தழுவியவை, பொதுவானவை என்ற திணைகளின் (categories) அடிப்படையில் தனிமனித அகத்தன்மை மறுக்கப்படும் போது எழுந்து நிற்கும் நியாயமான கிளர்ச்சியே இருத்தியலாகும். எனவே மதிப்பீடு செய்கிற பண்பு இருப்பதாலேயே இருத்தியலின் தனித்தன்மை புலப்படுகிறது.

இருத்தியலின் முதன்மைக் கூறுகளில் ஒன்று, மனிதன் - இயற்கை, மனிதன் - சமுதாயம் என்ற உறவுகளைத் தனிமனிதன் என்ற (தற்காலிகமான கால - இட வரையறைகளுக்குட்பட்டவனின்) நிலைப்பாட்டிலிருந்து பிரச்சினையைக் காண்பதாகும். இது தத்துவப் பிரச்சினைகளின் உண்மைக் கூறுகளில் ஒன்றை முற்றானதாக்கும் போக்குடையது. அதாவது தத்துவப் பிரச்சினைகள் முதலில் கேள்விகளாகவே புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன. இக்கேள்விகளைச் சிந்தனையாளன் புற உலகின் மீது விடுகிறான்; தன்னிடமும் கேட்டுக் கொள்கிறான். கேள்விகளுக்கான இறுதியான விடைகள் எப்போதும் கிடைப்பதில்லை. கேள்விகள் கேட்கப்படுவதும் ஒருபோதும் நின்றுவிடுவதில்லை. இதனைக் கொண்டு தத்துவத் தீர்வுகளுக்கும் விடைகளுக்கும் உரிய மதிப்பை இருத்தியல் குறைக்கிறது. கேள்விகளை மதிநுட்பத்துடன் ஆய்வு செய்வதுதான் தன் கடமை என்கிறது.

மனிதன் பற்றிய பிரச்சினை மிக உடனடியானது என்றும், மனிதன் பற்றிய ஆய்வில் பல்வேறு விஞ்ஞானப் பிரிவுகள் ஈடுபட்டு வந்த போதிலும், தான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடை காண்பது மென் மேலும் கடினமாகி வருகிறது என்றும் அது கூறுகிறது. மனிதனைப் பற்றிய கேள்விகளுக்கு இறுதியான விடைகள் வழங்குவோருக்கு எதிராக மேற்கொள்ளும் இந்நிலைப்பாட்டில் நிறைய நியாயம் உண்டு. ஆனால் பலவேளைகளில்

இருத்தியலானது தத்துவப் பிரச்சினைகளை மறைப்பொருள்களாக, புதிர்களாக, அறியொணாப் பிரச்சினைகளாக மாற்றுகிறது.

இருத்தியலானது விஞ்ஞானத்தால் மனித ஆளுமைக்கு நேர்கிற அவலத்தையும் ஒரு முற்றான பிரச்சினையாக்கிக் கொள்கின்றது. தான் 'மானிட மெய்மை' பற்றிப் பேசுவதாகவும், இதனுடன் தத்துவத்துக்குள்ள நிரந்தரமான மற்றும் நெருக்கமான உறவை உறுதி செய்வதாகவும், இதன் வழியே தத்துவப் பிரச்சினைகள் விஞ்ஞானப் பிரச்சினைகளுக்கு மாறாக, தனிமனிதன் சார்ந்த முக்கியத்துவத்தை, தனிமனிதனுக்கான பொருளைப் பெற்றுவிடுகின்றன என்றும் இருத்தியலாளர் பலர் கருதுகின்றனர். ஒரு தனிமனித ஆளுமைக்குரிய அனைத்தையும் ஆய்வுக்குரிய பொருளாக விஞ்ஞானம் மாற்றுகிற போக்கைச் சுட்டிக்காட்டும் இவர்கள், விஞ்ஞானப் பிரச்சினைகள் பொருள்கள் பற்றியவை என்றும், தத்துவப் பிரச்சினைகளோ உண்மைப் பொருள், மற்றும் மனித வாழ்வு பற்றியவை என்றும், இவற்றை விஞ்ஞான ஆய்வுக்குட்படுத்த முடியாது என்றும், ஏனெனில் இவற்றுக்குப் புறநிலை வடிவங்கள் இல்லை என்றும் கூறுகிறார்கள். இந்நிலைப்பாட்டின் இறுதி எல்லையாகவே யாஸ்ப்பர்ஸின் கருத்துக்கள் உள்ளன. யாஸ்ப்பர்ஸ் கூறுகிறார் : விஞ்ஞானத்தால் ஆய்வு செய்யப்படுபவை மானிட வாழ்வுக்கு 'வெளியே' இருப்பவை. ஆனால் தத்துவமோ உட்பொருளைத் தேடுகிறது. நான் இருக்கிறேன், என்பது 'தான்' இருக்கிறது என்ற காரணத்தாலேயே நாம் அந்த உட்பொருளை அறிகிறோம். வாழ்வின் நோக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதோ, தனக்குள்ள பொருளைக் கண்டறிவதோ விஞ்ஞானத்தால் இயலாது. கடவுள், விடுதலை, கடமை போன்றவை விஞ்ஞானத்துக்கு அயலானவை.

விஞ்ஞானம், பிரச்சினைகளைப் பற்றிய அக்கறையுடையது. தத்துவமோ உட்பொருள் பற்றிய அக்கறை உடையது என்று யாஸ்ப்பர்ஸ் கூறுகிறார்.

மேற்காணும் கருத்துக்கள் அறிவு - எதிர்ப்புப் போக்கை வெளியிடுகின்றன என்று ஒருவர் எளிதாகக் கூறிவிடலாம். ஆனால் இருத்தியலின் ஒரு சிறப்பியல்பு என்னவென்றால், அது வறட்டுத்தனமான அறிவுப்போக்கைத் திறனாய்வு செய்வதுதான். வறட்டுத்தனமான அறிவுப்போக்கு, 'உணர்வு' என்பதை வெறும் அறிவு என்பதற்குக் குறைத்ததன் மூலம், உணர்வுக்குரிய ஒரு பரிமாணத்தை, அகத்தன்மை என்ற

பரிமாணத்தை, அதனிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டது. அகத்தன்மை என்பது என்ன? உணர்வும் வாழ்நிலையும் ஒன்றுக்கொன்று நேரிணையாக்கப்படுவது, ஒன்றுக்கொன்று சரிநிகராக்கப்படுவது இயலாதது என்பதை உறுதி செய்தலாகும். சில வேளைகளில் உணர்வை வாழ்நிலைக்குச் சரிநிகராக்குவது கை கூடும் என்று வைத்துக் கொண்டால் கூட உணர்வால் வாழ்நிலையைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியும் வாழ்நிலையை ஊடுருவிப் பார்க்க முடியும் ஆனால் உணர்வையும் அதிலிருந்து பிறக்கும் செயலையும் நேரிணையானதாக்குவது – ஒன்றுக்கொன்று சரிநிகராக்குவது இயலாது.

எனவே தான் தவறு, பதற்றம், தடை, அச்சம் போன்ற எதிர்மறை அனுபவத்துக்கு இருத்தியல் அழுத்தம் தருகிறது. வாழ்தல் என்ற இயக்கத்திலிருந்து கருத்துக்களைப்பிரித்தெடுத்து அவற்றுக்கு மேன்மைதர மறுக்கிறது. வாழ்நிலையைப் படைப்புடனும் சிந்தனையைச் செயலுடனும் இணைக்க ஆர்வம் காட்டுகிறது. வாழ்தல் என்பது ஒரு செயல், ஒரு படைப்பு என்று உணர்வுக்கு உணர்த்த விரும்புகிறது. இருத்தியலின் தலையாய பிரதிநிதிகள் தமது கருத்துகளில் பலவகையில் ஒருவருடன் ஒருவர் மாறுபட்டாலும் அவர்கள் அனைவரும் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறும் ஒரு பொதுவான கருத்து இதுதான் : மனிதனின் ‘சுயம்’ (Self) தனிமனிதனின் அடிப்படை இயல்புகளுடன் ஒன்றிசைவதில்லை.

இருப்பு வாதத்தின் தோற்றம் பழைமை வாய்ந்தது. சோக்கிரடீஸ் போன்ற கிரேக்க சிந்தனையாளர்களிடம் இக்கருத்துக் காணப்பட்டது. எனினும் தற்காலத்தில் தான் இது தனித்துவமான வளர்ச்சியையும் நவீனத்துவப் பண்பையும் பெற்றது எனலாம். ‘சாரத்திற்கு முன்னதாகவே இருப்பு உள்ளது’ என்ற மையக் கருத்து யார் யார் மெய்யியலில் காணப்பட்டதோ அவர்கள் எல்லோரும் இருப்புவாதிகள் என அழைக்கப்பட்டனர். குறிப்பாக சோரன் கிககார்ட், நீட்சே, கைடெக்கர், மாட்டின் யூபர், நிக்கோலாய் பெர்டியேல், ஆல்பெல் காம்ப்யூ, ஜான் பால் சாத்ரே போன்றோர் மிக முக்கியமானவர்கள்.

சோரன் கிககார்ட்

ஹெகலின் மிகப் பெரும் கட்டுக்கோப்புக்கு எதிரான கீர்க்கெககார்டின் கலகத்துடன் நவீன இருத்தலியல் துவங்குகிறது என்றும் கூறலாம். இருப்புவாத மெய்யியலில் ஒரு தனித்துவமான இடத்தை “கிககார்ட்” பெறுகின்றார். இவரின் இருப்பு வாத மெய்யியல் கிறிஸ்தவ ஆலய மரபுகளை

விமர்சிப்பதால் உருவானது. இவரின் இருப்புவாத கருத்துக்கள் ஹெகலின் முழுமுதல் சிந்தனைக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்டதாகும். “இது அல்லது அது” (1843) எனும் நூலில் கிககாட்டின் இருப்புவாத கருத்துக்களைக் காணலாம். இவர் ஒரு ஆன்மீக இருப்புவாதி. இவர் ஹெகலை வரலாற்றில் காணப்பட்ட மனித முதன்மைக்கும் எதிரான குறியீடாகக் கருதினார். ஹெகலின் கருத்துக்களைக் கிககாட் தாக்கும் வகையில் அக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த அனைத்துக் கொள்கைகளையும் தாக்கினார். தனிமனிதனை, அவனது வாழ்க்கையை ஒரு கட்டுக்கோப்புக்குள், ஒரு தத்துவத்துக்குள் அடைத்துவிட முடியாது எனக் கூறினார். ஹெகல் மனித சாரத்தை முழுமுதல் ஆன்மாவோடும் அரசோடும் தொடர்புபடுத்தினார். மனித ஆன்மா முழுமைப் பெறுவது அரசில் தான் எனக்கூறினார். கிககாட் இக்கருத்தை ஏற்கவில்லை.

கிககாட் மனிதனது வாழ்க்கைப் பற்றி முழுமையாக சித்தரித்தார். வாழ்க்கையை வரையறை செய்யவோ, பிரதி எடுத்து விளக்கவோ முடியாது. அது சாதாரணமானது அல்ல. அதன் அடிநாதம் இருப்பு. அதாவது, நான் இருக்கின்றேன் என்ற உண்மையில் இருந்து தான் வாழ்க்கை எனும் கருத்துப் பரவுகிறது. எனவேதான் வாழ்வில் கடினமான பிரச்சினைகள் உள்ளதை கிககாட் எடுத்துக் காட்டினார். தனிமனிதனை ஒரு தத்துவம் காப்பாற்றுகிறதா, விமோசிக்கிறதா என்பது தான் ஒரு உண்மையான, நியாயமான தத்துவத்துக்கான அளவுகோல் என்று கிககாட் கூறுகிறார். இதில் அவர் உறுதியாக இருக்கிறார்: “என்னுடைய கல்லறையில் பொறிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு சொல்லை நான் தேர்ந்தெடுப்பதாக இருந்தால் இச்சொல் ‘தனிமனிதன்’ என்பதாகத் தான் இருக்க முடியும். கிககாட்டின் எழுத்துக்கள் டேனிஷ் மொழியில் அமைந்து காணப்பட்டது.

பிரெட்ரிக் நீட்சே

ஜேர்மனியக் கவிஞன் ஹோல்டர்லினைப் போல ‘கடவுள் இந்த உலகை விட்டுச் சென்ற பிறகு’ மிகக் காலந்தாழ்த்தி இவ்வுலக அரசங்கினுள் நுழைந்தவர்தான் நீட்சே. ஜேர்மனியில் பிறந்து உலகம் முழுவதும் மெய்யியல் மற்றும் இறையியல் கருத்துக்களில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய மெய்யியலாளர் நீட்சே ஆவார். ஜேர்மனிய மெய்யியல்

பாரம்பரியமானது; லைபினிஸ்ட், வூல்ப், காண்ட் போன்றோரின் பங்களிப்புடன் ஆரம்பமாகியது. தொடர்ந்து ஹெகல், மார்க்ஸ், ஏங்கிள்ஸ், சாத்ரே போன்றோர்களால் வளர்த்துச் செல்லப்பட்டது. இவர்களைத் தொடர்ந்து 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஜேர்மனிய மெய்யியலின் முக்கிய சிந்தனையாளராக நீட்ஷே கூறப்படுகின்றார். இவர் இருப்புவாதம் சார்ந்த கருத்துக்களை வளர்த்ததோடு சார்ள்ஸ் டார்வினது பரிணாம வாதக் கொள்கையை ஆராய்ந்து மனிதனுக்கப்பால் மகாமனித (Superman) உருவாக்கம் பற்றிச் சிந்தித்தார். கடவுள் இறந்துவிட்டார் எனப் பிரகடனம் செய்த இவர் கிறிஸ்தவம் கடவுள் பற்றிய கொள்கையில் மூழ்கியுள்ளது எனவும், மனிதர்கள் இக்கருத்துக்களிலிருந்து வெளிவர வேண்டும் எனவும், அவ்வாறு வெளிவந்து பலமுள்ளவர்களாகத் தங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதன் மூலமாக தங்களது மனவுறுதியையும் மன வலிமையையும் மேம்படுத்திப் படிப்படியாக மகாமனித நிலையை அடைய வேண்டுமெனக் கூறினார். (ராஜதுரை.எஸ்.வி. 2011:158)

கிககார்டிற்கு இருந்த பிரச்சினை, கிறிஸ்தவனாவது. நீட்ஷேவுக்கோ இதை விட்டுச் செல்வது; தன்னையே கடந்து செல்லும் அதீத மனிதனைப் படைப்பது. உலகைத் துறக்கச் சொல்லும் கிறிஸ்தவத்துக்கு மாறாக, உலக வாழ்வினை உறுதிப்படுத்துவது. கடவுளின் மறைவு மனிதனுக்கு விடுதலை வழங்கிவிட்டது எனக் கூறுகிறார் நீட்ஷே. மனிதன் என்பவன் பெரும் புதிர்; மாபெரும் பிரச்சினை! இயற்கையின் விலங்கியலைச் சேர்ந்த ஒன்று என்கிற வகையில் அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஏனெனில், அவன் இயற்கையிலிருந்து முற்றிலுமாக விடுபட்டு, தனக்கு என்ன பொருள், இயற்கைக்கு என்ன பொருள் என வினவத் தொடங்கியவன் என்று நீட்ஷே கருதுகிறார். வாழ்க்கையையும், உலகையும், பிறரையும் பார்த்து, ஆய்ந்து, அனுபவித்து, திறனாய்கிற ஒரு தத்துவவாதி, உண்மையில் தன்னைத்தான் அனுபவிக்கிறவன், புரிந்து கொள்கிறவன் என்கிறார் அவர்.

வாழ்க்கை என்ற புதிரை விளக்குவதற்கான முயற்சியில் தன்னையே பலிகொடுத்தார் நீட்ஷே என்று கூறுவது பொருத்தமாகும். நீட்சேயின் கருத்துக்கள் எப்படிப்பட்ட விளக்கங்களுக்கும் இடம் தரலாம்; ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதி: மனிதனைப் பற்றிய பிரச்சினையில், கடவுள் மறைந்துவிட்ட உலகில், தீர்த்துடன், வெறியுடன், கர்வத்துடன், ஆவேசத்துடன் ஒரு புதிய

மார்க்கம் காண விழைந்தவர் நீடே. மேலைநாட்டு 'மெட்டா.பிசிகல்' மரபை ஒரு முடிவுக்குக் கொணர்ந்த அதன் கடைசிப் பிரதிநிதி என்றும் அவரைக் குறிப்பிடுவதுண்டு. மனித சமுதாயத்தை விட்டு விலகாமல் அதனுடன் ஒட்டுறவு கொண்டிருந்தாரேயானால் ஒருவேளை அவருக்குக் கேடான முடிவு ஏற்படாதிருக்கலாம்.

மார்டின் ஹைடெக்கர்

மனிதன் முழுமையானவனல்லன். அவன் முன்கூட்டியே நிர்ணயிக்கப்பட்ட சாரங்களைக் கொண்டவனல்லன். கருத்துகள், தத்துவ அமைப்புகள் ஆகியவற்றுக்குள் முழுமையாகப் பொருந்துபவனல்லன் என்று கிககார்ட், நீடே போன்றவர்களைப் போலவே மார்டின் ஹைடெக்கரும் (1889 - 1973) கருதுகிறார். மானிட நிறைவை அடைவதற்கான வழிகாட்டிகளை வாழ்க்கையிலேயே காண முடியும் என்று கூட்டிக் காட்டுவதில் இவர் மற்ற இருத்தலியலாளரிடமிருந்து மாறுபடுகிறார். வாழ்க்கை, தன் அழைப்புக்குச் செவிமடுக்கும் போது முதிர்ச்சி காண்கிறது என்கிறார். வாழ்நிலையின் அழைப்பு என்பது நிறுவனங்கள், பொறியியல் வாழ்க்கை, பொருளியல் நாகரிகம், எந்திரீக நடைமுறை, சுவையற்ற அன்றாட வாழ்க்கைக் கடன்களில் அடைபட்டிருத்தல் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட்டு, தன்னைக் கடந்த ஒரு மேலான ஒன்றுடன் இணைவு கொள்வதாகும். இப்பேரண்டம் முழுவதுடன் இணக்கம் கொண்ட வாழ்க்கை என்ற பொருளில் அவர் இதைக் கூறுகிறார்.

மனித வாழ்க்கையை மட்டுமே வாழ்க்கை என்று கருதுகிறார். "மனிதன் மட்டுமே வாழ்கிறான். பாறை இருக்கிறது. ஆனால் அது வாழவில்லை. குதிரை இருக்கிறது. ஆனால் அது வாழவில்லை. தேவதை இருக்கிறது. ஆனால் வாழ்வதில்லை. கடவுள் இருக்கிறார். ஆனால் வாழவில்லை. பொருள்களும், உயிர்களும் மெய்யானவை அல்ல, அவை வெறும் பிரமைகளே, அல்லது மனிதனின் கருத்துகளே என்ற அர்த்தத்தில், மனிதன் மட்டுமே வாழ்கிறான் என்ற வாக்கியம் சொல்லப்படவில்லை.

மனிதன் - உணர்வு, அகம் - புறம் என்ற வேறுபாடுகளைக் களைந் தெறியும் ஹைடெக்கர், மனிதனை டாசயன் (Dasein) என்ற சொல்லைக் கொண்டே விளக்குகிறார். 'மனிதன்' என்ற சொல்லை நிலையான சாரத்தைக் கொண்ட ஒரு ஸ்தூலமான பொருள் என்பதைக் குறிக்கும் என்றும், உணர்வு

என்று பேசினால் உடல் வேறு – உணர்வு வேறு என்கிற கார்ட்டிசியத் தவறுக்கு இரையாகிவிடுவோம் என்றும் கருதுகிற ஹைடெக்கர், ‘தன்னைக் கடந்து நிற்கிற, தனக்கு அப்பால் உள்ள’ என்கிற அர்த்தத்தைத் தரும் டாசயன் என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துகிறார். இருத்தல் (Existence) என்ற சொல்லையும் ‘தன்னைக் கடந்து சென்று கொண்டே இருக்கிறது என்று பயன்படுத்துகிறார்.

மனிதன், தன்னைக் கடந்து செல்கிற நிலையில், தனக்குள்ள சாத்தியப்பாடுகளிடையே தன்னை அறிந்து கொள்கிறான். அவனது சுற்றுப் புறத்தைச் சாத்தியப்பாடுகளின் அடிப்படையில் அறிகிறான். இவ்வாறு தான் அவன் இவ்வுலகுக்கு அர்த்தத்தை வழங்கி, ஓர் அறிவார்ந்த உலகைப் படைக்கிறான் என்று அவர் கூறுகிறார்.

மார்டின் ப்யூபர் (1878 - 1965)

நன்மை – தீமை ஆகியவற்றை ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் தொடர்பற்ற, ஒன்றையொன்று தழுவி நிற்காதவையாகக் காண்பதற்கு மாறாக, ‘தீமை’யைக் கடந்து வருவது பற்றிய சிந்தனையில் ஈடுபட்டவர்களும் உண்டு. அவ்வகையில், ‘நன்மை’ என்பது தனிமையில் உறையும் அழகுப் பொருளோ, ‘தீமை’ என்பது முற்றானதோ அல்ல என்றும், கடவுளின் அருளுடன், மனிதனின் மீட்சி நடவடிக்கையுடன், தீமைக்கும்மீட்சி வழங்கலாம் என்றும் கருதியவர் மார்டின் ப்யூபர். மேலும், தீமையை ஒதுக்கித் தள்ளுவதன் மூலமோ, அதை வெல்வதன் மூலமோ நன்மையை உயர்த்தி விட முடியாது. தீமையை முற்றிலும் மாற்றியமைப்பதன் மூலமாகவே, அதன் சக்தியையும் ஆற்றலையும் நன்மையின் சேவைக்குத் திருப்புவதன் மூலமாகவே இது சாத்தியம் என ப்யூபர் கருதுகிறார்.

ஆஸ்திரியாவில் பிறந்து வளர்ந்து, நாஜிகளின் கொடுமையிலிருந்து தப்புவதற்காக இஸ்ரேல் சென்று ஜெருசலத்தில் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய மார்டின் ப்யூபர், அரபு மக்களைத் தம் சகோதரராக ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்த ஸயோனிஸ்டுகளிடம் கருத்து மோதல் கொண்டு இஸ்ரேலை விட்டே வெளியேறி அமெரிக்காவில் வாழ்ந்து வந்தார். 18ஆம் நூற்றாண்டில் போலந்தில் புரோகிதக் கூட்டத்துடன் முரண்பட்ட யூதச் சிந்தனையாளர் ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஹஸ்ஸிடயச் சிந்தனைக்கு

மீண்டும் புத்துணர்வு ஊட்டுவதில் ஈடுபட்ட ப்யூபர் மீது கிககார்ட், நீட்ஷே போன்றவரின் சிந்தனையுடன், தாவோயிசமும் ஜெர்மனியத் தத்துவவாதியான எக்ஹார்டின் அனுபூதிக் கொள்கையும் செல்வாக்குச் செலுத்தின. க்ரோபோட்கினின் (P. Kropotkin) அராஜக சோசலிஸக் கருத்தும் இவரைக் கவர்ந்தது. கடவுளுடன் மனிதன் கொள்ளும் உறவு பற்றிய கருத்தை கிககார்ட்டிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளும் ப்யூபர், சகமனிதரிடமும், உண்மைச் சமுதாயத்திடமும் இப்பேரண்டத்திலுள்ள அனைத்துப் பொருள்களுடனும் கொள்ள வேண்டிய உறவை கிககார்ட் கடைப்பிடிக்காததைப் பார்க்கத் தவறவில்லை. செயலாற்றல் பற்றிய நீட்ஷேயக் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் ப்யூபர், மற்றவர்களை அடிமைப்படுத்தும் சக்தி சாதனையை வெறுக்கிறார். யூதச் சிந்தனையை உயிர்ப்பிக்கும் ப்யூபர், மற்ற இருத்தியலாளர்களைப் போலவே தீர்மானகரமான முடிவை வற்புறுத்துகிறார்.

நிக்கோலாய் பெர்டியேவ் (1874 - 1948)

ரஷ்யப் பொதுவுடமையாளர், ரஷ்ய எதிர்ப்புரட்சியாளர் ஆகிய இரு சாராரின் கண்டனத்துக்கும் இலக்கான நிகரற்ற வாய்ப்பு நிக்கோலாய பெர்டியேவுக்கே உரியது. புரட்சிக்குப் பிறகு ரஷ்யாவை விட்டு வெளியேறிய பல நூற்றுக்கணக்கானவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் பெர்டியேவ். பொருள்முதல் தத்துவத்தையும் ரஷ்யப் பொதுவுடமை அரசியல் அமைப்பையும் கடுமையாக விமர்சித்த காரணத்தால் இன்றும் அவர் ரஷ்யத் தத்துவவாதிகளாலும் அவரது ஆதரவாளர்களாலும் கடுமையான தாக்குதலுக்கு உள்ளாகிறார். கிககார்ட், யாஸ்ப்பர்ஸ், ஹெடெக்கர் ஆகியோரைப் படிப்பதற்கு முன்பே, தான் இருத்தலியலாளராகிவிட்டதாகக் கூறுகிறார் பெர்டியேவ். புரட்டஸ்டன்ட் சமயம் கூறும் மூலத் தீவினையை கிககார்ட் பெரிதுபடுத்துவது இவருக்குப் பிடிப்பதில்லை. வெறுமையை - சூனியத்தை - மட்டுமே பேசுகிறார் என்ற குற்றம் சாட்டி ஹெடெக்கரையும் ஒதுக்கித் தள்ளுகிறார். சார்த்திரேயின் நாத்திகவாதமும் இவரது கண்டனத்திலிருந்து தப்புவதில்லை.

பெர்டியேவின் அசாதாரணமான நிலைக்குக் காரணம், அவர் பல ஆண்டுகள் மார்க்ஸியராக இருந்தவர். புரட்சிக் காலங்களில் வாழ்ந்தவர். அதை ஆதரித்தவர். ஆனால் அவர் ஒரு போதும் போல்ஷ்விக்காக இருந்ததில்லை. வரலாற்றியல் பொருள்முதல் கொள்கை, புரட்சிகர அரசியல்

ஆகியவற்றுடன் தத்துவ இயல் கருத்து முதல் கொள்கை, அனுபூதி நெறி ஆகியவற்றையும் இணைத்து வந்த அவர், மார்க்ஸியத்திலிருந்து முக்கியமான பாடங்கள் பெற்றதைச் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி ஒப்புக் கொள்கிறார். அவற்றை ஒருபோதும் மறக்கவேயில்லை. 19ஆம் நூற்றாண்டு பூர்ஷ்வா நாகரிகத்தையும், அதன் தனிமனிதக் கொள்கையையும் மறுக்கிறார். கடந்தகால முடியாட்சி முறைகள் அனைத்தையும், பூர்ஷ்வா ஆட்சி முறைகளையும் முற்றிலுமாக ஒதுக்கித் தள்ளுகிறார். அவை காலங் கடந்தவையாகிவிட்டன என்கின்றார். ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் ஒடுக்குமுறைகளைக் கட்டவிழ்த்துவிட்ட மேனாட்டு பூர்ஷ்வா அரசியல்வாதிகளின் போலித்தனத்தை அம்பலப்படுத்துகிறார். தனிமனிதரின் சுதந்திரத்தையும், மதிப்பையும், மாண்பையும் போற்றுகிற பெர்டியேவ், அவற்றைப் பற்றிய மேலைநாட்டுப் போலித் தத்துவங்களை திறனாய்வு செய்கிறார்.

தனிமனிதனின் விடுதலைக்கும், ஆன்மீக விழிப்புக்கும் உதவுகிற இயக்கமும், நடைமுறையும் எதுவாக இருந்தாலும் அதை பெர்டியேவ் எப்போதும் ஆதரித்தார். இந்த நோக்கத்திற்கு அவை இடையூறாக மாறினால், அவற்றைக் கொஞ்சமும் தயங்காது கண்டிக்கிறவர் அவர். தன்னை அவர் ‘ஆன்மீக அராஜகவாதி’ என்று அழைத்துக் கொண்டார்.

ஆல்பெர் காம்ப்யூ

புகழ்பெற்ற பிரெஞ்சு எழுத்தாளரான ஆல்பெர் காம்ப்யூ (Albert Camus) 1913 ஆம் ஆண்டு அல்ஜீரியாவில் ஓர் ஏழைப் பண்ணை உழவரின் மகனாகப் பிறந்தார். இவரது ‘விருந்தாளி’ என்னும் சிறுகதையில் பிரெஞ்சுப் பள்ளி ஆசிரியர் தனிமையை உணர்வது போலத்தான் இவரது நிலையும். அல்ஜீரிய மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தின்போது இருசாராரின் வன்முறைச் செயல்களையும் உறுதியாகக் கண்டித்த இவரது இறுதி நிலைப்பாடு, அவர் நோபல் பரிசு பெற்ற போது ஆற்றிய உரையில் தெள்ளத் தெளிவாகியது. “தெருக்களில் காணப்படும் வன்முறைக் கொடுமைகள் நாளுக்கு நாள் பரவி வருகின்றன. ஓர் நாள் என் தாயும் சகோதரியும் அவற்றுக்கு இரையாக வேண்டி வரும். அப்போது என் தாயைக் காப்பாற்றுவதே என் கடமையாக

இருக்கும்” என்று குறிப்பிட்டார். காம்யூவின் இந்த நிலைப்பாடு புகழ்பெற்ற காம்யூ – சார்த்தர் வழக்காடலைத் துவக்கி வைத்தது.

காம்யூவைப் பொருத்தவரை, பேரண்டம் பொருளற்ற ஒன்று. அறிவின் விளக்கங்களுக்கு உட்படாதது, அது மனிதனுக்கு விரோதமானது; எதிர்பாராத வகையில் மரணத்தை வழங்கி, மனித உயிரைக் கைப்பற்றிச் சென்றுவிடுகிற ஒரு கொடுமையான சக்தி; விபத்துகள், பேரழிவுகள் இவற்றின் வழியே மனிதனை அழித்துவிடும் வஞ்சகச் சக்தி. மனிதச் செயல்களுமே பொருளற்றவை. போட்டி, பொறாமை, வஞ்சகம் இவற்றைத்தான் இச்சமுதாயத்தில் காண முடிகிறது. எவ்வித இறை நோக்கமும் இல்லாத இப்பேரண்டத்தில் கடவுளை நோக்கிய சமயக் கருத்துகள் எந்தளவு பயன்படாதோ, அதேபோல் இச்சமுதாயத்தையும், மனிதனையும் மாற்றியமைக்க விரும்பும் தத்துவங்களும் இயக்கங்களும் பயன்படாதவை; பொருளற்றவை. இவற்றின் மூலம் மனிதன் தனக்கு விமோசனம் தேடிக்கொள்வதும், தன்னைக் கடந்து செல்வதும் சாத்தியமற்றது.

இந்த நிலைப்பாடுகளிலிருந்து தான் மனிதன், சமுதாயம், பேரண்டம் ஆகியவைப் பற்றிய காம்யூவின் விளக்கங்கள் எழுகின்றன. உலகப் போரும், புரட்சியின் பெயரால் ஏற்பட்ட மிகையான வன்முறைச் செயல்களும், போருக்குப் பின்னால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்களும் காம்யூவின் நிலைப்பாட்டை உறுதிப்படுத்தின. சமுதாயத்தில் தன்னை ஒன்றுபடுத்திக்கொள்ள முடியாமலும், இயற்கையை விரோதியாகக் கருதியும் வந்த காம்யூ இறுதிவரை ஒரு ‘அந்நியரா’கவே இருந்தார். வறுமையும், முதுமையும் அவருக்கு மனித வாழ்க்கை மீது வெறுப்பைத் தந்தன. கவனிப்பாரற்ற முதியவர்களையும் பிச்சைக்காரர்களையும் பார்க்கும் போது அவர்கள் கன்னத்தில் அறைய வேண்டுமென்ற உணர்வைத் தருமளவிற்கு இம்மனித வாழ்வு பொருளற்ற தன்மையுள்ளதாகக் காம்யூ கருதினார்.

‘கொள்ளை நோய்’ (The Plague) என்ற நாவலில் காம்யூ டாக்டர் ரியோ (Dr. Rieux) என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் தனது கோட்பாடுகளை விளக்குகிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட நகரத்தில் கொள்ளை நோய் பயங்கரமாகப் பரவுகிறது. அது சமுதாய வாழ்வனைத்தையும் பாதிக்கிறது. அந்நகரம் நாட்டின் இதரப் பகுதிகளிலிருந்து துண்டிக்கப்படுகிறது. யாரும் இந்த நகரத்திலிருந்து வெளியேறிச் செல்லாமல் இருப்பதற்கான தடையுத்தரவு

பிறப்பிக்கப்படுகிறது. அந்த கொள்ளை நோய் அறிவற்ற ஒன்று. அதனால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்து கொண்டிருக்கிறவர்களைக் காப்பாற்ற டாக்டர் ரியோ செய்யும் முயற்சிகள் வீணாகின்றன. தனது முயற்சிகள் அனைத்தும் வீண் என்பதை உணர்ந்து நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் இழந்தாலும், டாக்டர் ரியோ இன்னும் தன் அறக் கடமையை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். தன்னலமில்லாமல் தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களுக்கு அவர் தொடர்ந்து உதவ வேண்டியிருக்கிறது. மனிதனுக்கு வெற்றி வாய்ப்பில்லை. ஆனாலும், அவன் இறுதித் தோல்வியைப் பொருட்படுத்தாமல் உயர்ந்த நோக்கங்களின்படி செயல்பட வேண்டும். மனிதனது அறநெறி என்பது மணல் மீது கட்டப்பட்ட ஒன்று. அவனால் பொதுநலத்தையோ நற்பண்பின் வெற்றியையோ சார்ந்து நிற்க முடியாது. சிறப்பான எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கை கொள்ள முடியாது. அவனுக்குள்ள ஒரே சுதந்திரம், அகவயமான தேர்வுகளையும் முடிவுகளையும் மேற்கொள்ளாதலே.

‘கொள்ளை நோய்’ என்ற நாவல், பிரான்ஸ் தேசம், ஜெர்மனிய முற்றுக்கைக்கு ஆளானதை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு எழுதப்பட்டது என்ற கருத்தை சில திறனாய்வாளர் கொண்டுள்ளனர். அது எப்படியானாலும் மானிடச் சூழ்நிலைகள் பொருளற்றவை என்ற கருத்தை விளக்குவதற்காக காம்யூ படைத்த நாவலே இது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஜான் பால் சார்த்தர் (1905 - 1980)

இருபதாம் நூற்றாண்டு மேனாட்டுச் சிந்தனையாளரில் சார்த்தர் போன்று சர்ச்சைக்குள்ளானவர் யாருமில்லை. பொதுவுடமையாளரைக் கண்டிக்கிறார். அதே நேரத்தில் புரட்சி இயக்கங்களை ஆதரிக்கிறார். மார்க்ஸியத்தைக் கேலி செய்கிறார். ஆனால், தான்தான் உண்மையான மார்க்ஸியர் என்கிறார். மார்க்ஸியர்கள் பலரால் கடுமையாகத் தாக்கப்படும் தனது இருத்தலியல் சிந்தனை உண்மையில் மார்க்ஸியத்தைச் செழுமையாக்குகிற ஒன்று என்கிறார். சுதந்திரம் என்பது அனைத்தையும் மறுதலிக்கக் கூடியது என்கிற அதேவேளையில் தான் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டதை செயல்படுத்துவதுதான் சுதந்திரம் என்கிறார். மேலும், தனிமனிதனின் சுதந்திரம் சமுதாய உறவுகளிலிருந்து துண்டித்துக் கொள்வது என்கிறார். ஆனால், ஒருவர் மற்றொருவரின் சுதந்திரத்தை மதிக்கும் உறவில்தான் விடுதலை இருக்கிறது என்கிறார்.

மனித சுதந்திரத்தை அச்சுறுத்தும் அனைத்தையும் சார்த்தர் எதிர்க்கிறார். சமயச் சார்பான அமைப்புகள் எதிலும் மனிதனைப் பொருத்தி விடுவதை அவர் எதிர்க்கிறார். முன்கூட்டியே தயாரிக்கப்பட்ட மதிப்பீடுகளையோ, குறையற்ற சமுதாய அமைப்பினையோ, முன்கூட்டியே வகுக்கப்பட்ட திட்டத்தையோ ஏற்க மறுக்கிறார். மனிதன் மற்ற மனிதருக்கான ஒரு பொருளாக இருப்பதை, தனக்கென வாழாமல் மற்றவர்க்கென இருப்பதை வெறுக்கிறார். நாம் நமது உத்தேசங்களின் உளரீதியான கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதில்லை. ஏனெனில், நமது வாழ்க்கைக்கு எந்த உத்தேசங்கள் வழி காட்டுகின்றனவோ, அவை நமக்கு வழிகாட்டுவதற்கு முன்னால் அவற்றை நாம்தான் தேர்ந்தெடுக்கிறோம் என்கிறார் அவர்.

இன்னொரு விதத்தில் கூறுவதனால், மனிதனுக்கு முந்தியது ஏதுமில்லை. வெறுமையே அவனுக்கு முந்தியது. மனிதனை அவனது சொந்த அடிப்படை. 'நான் அடிப்படை இல்லாத அடிப்படை' என்கிறார் சார்த்தர். அவனுக்கு வழிகாட்டக் கூடியது ஏதுமில்லை. கடவுள் இல்லை. எனவே, அவனது தேர்வில், வாழ்க்கையில், பணியில், சிந்தனையில் அவன் முற்றான சுதந்திரமுள்ளவன். இந்த சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தும் நேரமே படைப்பு நேரம். இதைப் பெற தனிமனிதன் சகமனிதர்களை விட்டுச்செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தனிமனிதனின் மதிப்பைப் போற்றும் சார்த்தர் அவன் தனது அசலான வாழ்க்கைக்கான வழிகளை, தீர்வை தனக்குள்ளேயே காணவேண்டும் என்கிறார்.

8.5 பயன்பாட்டு வாதம் (Pragmatism)

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளில் உருவான மெய்யியலாகும். அமெரிக்காவில் தோன்றிய ஒரே ஒரு மெய்யியல் பயன்வழிவாதமாகும். ஆங்கிலத்தில் இது Pragmatism எனக் கூறப்படுகின்றது. Pragma எனும் கிரேக்கச் சொல்லில் இருந்து இவ் ஆங்கிலச் சொல் பெறப்பட்டது. Pragma எனும் கிரேக்கச் சொல் பயன், விளைவு, நடைமுறை, செயல் போன்ற பல அர்த்தங்களைப் பெறுகின்றது. இதனால் இந்தத் தத்துவம் நடைமுறை ரீதியான பயன்பாடுகளை முன்னிலைப்படுத்துகின்றது. சி.எஸ்.பியர்ஸ், வில்லியம் ஜேம்ஸ், ஜோன் டூயி ஆகிய மெய்யியலாளர்களினால் இத்தத்துவம் முன்வைக்கப்பட்டது.

20 ஆம் நூற்றாண்டில் தோற்றம் பெற்ற பயன்வழி வாதத்திற்கு முன்னோடியாக பல சிந்தனைகள் காணப்பட்டன. கிரேக்க தத்துவவாதிகளான சோபிசுவாதிகள் பயன்வழி வாதத்திற்கு சார்பான கருத்துடையோராகக் காணப்பட்டனர். மனிதப் பிரச்சினைகளை விளக்கத் தெரிந்த வகையில் தத்துவம் அமைந்திருக்க வேண்டும் என இவர்கள் கருதினார்கள். கிரேக்க தத்துவ அறிஞரான எப்பிகியூரஸ் கருத்துக்களில் பயன்வழி வாத சிந்தனைகள் காணப்பட்டன. “இன்பமாக வாழ்வது மனித இயல்பு. துன்பத்தை விலக்குவது அவன் இன்னொரு பக்கம்”. அதிக மக்களுக்கு இன்பத்தைத் தரவல்ல. எதுவோ அதுவே அதிக உண்மை, நன்மை வாய்ந்தது என எபிக்கியூரியர்கள் கூறினர். பிரான்ஸில் பேகன் கூட மிகத் தீவிரமான உலகியல் அறிவை வற்புறுத்தினார். இயற்கையின் இரகசியங்களை அறிந்து இயற்கைப் பொருட்களை மனித தேவைக்கு ஏற்ப பயன்படுத்த உதவும் அறிவே உண்மையான அறிவு என பிரான்சிஸ் பேகன் கூறினார். பயன்படக் கூடியவை உண்மை எனவும் பயன்படாதவை உண்மையல்ல எனவும் பயன்வழி வாதிகள் கூறினர். அதாவது மனிதனுடைய அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டத்திற்கு எது உதவக்கூடியதாக உள்ளதோ அது உண்மை எனவும் உதவமுடியாதவை உண்மையல்ல எனவும் பயன்வழி வாதிகள் விவாதித்தனர்.

8.6 பின் நவீனத்துவம் (Post modernism)

நவீனகால மெய்யியலானது அறிவு முதல்வாதம், அனுபவ முதல்வாதம், மார்க்ஸிஸம், இருப்பியல் வாதம், அமைப்பியல் வாதம் என்றவாறாக அதன் பரப்பை விஸ்தரித்திருந்தது. இவ்வாறான நவீனகால மெய்யியலின் கோட்பாடுகள், கொள்கைகளின் மீது விமர்சன ரீதியான கேள்விகளை தொடுத்து அவற்றின் சிந்தனைகளை மறுதலித்ததொரு புதிய வகையான சிந்தனை முறையை உள்ளடக்கிய போக்கு பின்நவீனம் எனப்படுகிறது. இது 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சி கண்டது. நவீனத்துவத்தை தொடர்ந்து எழுச்சி பெற்றதொரு புதிய சிந்தனை மரபாகும். இது பல வழிகளிலும் நவீனத்துவத்திலிருந்து வேறுபடுகிறது. மேற்கு நாடுகளின் கலை, இலக்கியம், மெய்யியல், அரசியல், வாழ்க்கை முறை எனப் பல துறைகளையும் நோக்கி பின்நவீனத்துவம் பரவியது. பின்நவீன யுகம் என்ற புதிய வரலாற்றுக் காலகட்டத்தை அது குறிக்கிறது.

எனவும் இதனை அடையாளப்படுத்தலாம். பூக்கோ, லக்கான், டெறிடா போன்ற பின்அமைப்பியல் அறிஞர்களும், லியோதார்த், பெளட்ரிலியாட், பார்த் ஜேம்ஸன், தெலுஸ் போன்றோரும் பின்நவீனக் கருத்தை பிரபலப்படுத்தியவர்களாவர். இவர்களில் பின்நவீனச் சிந்தனையின் ஆதாரமான மெய்யியல், அரசியல் வரையறைகளை முன்வைத்தவராக லியோதார்த் குறிப்பிடப்படுகிறார். 1979இல் பிரெஞ்சு மொழியிலும், 1984 இல் ஆங்கில மொழியாக்கத்திலும் வெளிவந்த இவரது 'பின்நவீனத்துவ நிலை' (Postmodern Condition) என்ற நூல்தான் பின்நவீனம் குறித்த மெய்யியல் வரையறைகளை தெளிவுபடுத்தியது.

பின் நவீனத்துவம் என்றால் என்ன என்பது பற்றி லியோதார்த் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "பின்நவீனத்துவம் என்பது நவீனத்துவத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் திகழ்கிறது. ஆனால் அதே சமயம் அது நவீனத்துவத்தை சந்தேகப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது" என்றார்.

பின் நவீனத்துவ முன்னோடிகள்

ழாக் தெரிதா

1930ஆம் ஆண்டு அல்ஜ பாரிசில் தனது மேற்படிப்பை தொடர்ந்த தெரிதா அங்கிருந்த இடது சாரி இதழான தெல் க்வனுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். பின்பு க்ரிட்டிக் என்ற இதழிலும் எழுதினார்.

தெரிதா 1965 முதல் 1984 வரையிலான காலகட்டத்தில் எக்கோல் நார்மேல் சுபீரியன் கல்லூரியில் ஆசிரியராக பணிபுரிந்தார். 1967 இல் தெரிதா மூன்று புத்தகங்களை எழுதினார். அதாவது பேச்சும் நிகழ்வும், சொல்லிலக்கணம் பற்றி எழுதுவதும் விநியோகப்படுத்தலும் இந்த மூன்று புத்தகங்களும் தெரிதாவின் முக்கியமான சிந்தனையான 'கட்டவிழ்ப்பை' பற்றி பேசுகின்றன. பின்பு தெரிதா தனது சகாவான இம்மானுவேல் லெஷனாஸீடன் சேர்ந்து மேற்கத்தியத் தத்துவ மரபைப் பரிசீலித்துப் பகுப்பாய்வு செய்தார். தெரிதா தடம் இருத்தல், வித்தியாசம், கட்டவிழ்ப்பு, சொல், விளையாட்டு போன்ற தனித்தன்மை வாய்ந்த கலைச் சொற்களை உருவாக்கியிருக்கின்றார். இவை அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல், பின் நவீனத்துவம், பின் காலனியம் போன்ற எல்லாத் தளங்களிலும் நிகழ்த்தப்படும் உரையாடல்களை சாத்தியமாக்குகின்றது.

மிஷல் பூக்கோ

1926ஆம் ஆண்டு பிரான்சிலுள்ள 'போய்ட்டியர்ஸ்' என்ற ஊரில் பிறந்தார். அப்பா புகழ் பெற்ற மருத்துவர். மகன் தன்னைப் போலவே மருத்துவராக வேண்டும் என்று விரும்பினார். மகனோ தத்துவத்தில் ஆர்வம் காட்டினார். பள்ளியிலேயே நான்காவது 'ராங்க்' மாணவனாக வெற்றி பெற்றுத் தேறினார். 1948இல் தத்துவத்துக்கான பரிசும், 1950இல் உளவியலுக்கான பரிசும், 1952இல் உளவியல் பகுப்பாய்வுக்கான பட்டயமும் பெற்றார். 1954 முதல் 1958 வரையிலான ஆண்டுகளில் ஸ்வீடனில் உள்ள உப்சலா பல்கலைக்கழகத்தில் பிரெஞ்சு கற்பிக்கும் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பின்பு வார்சா, ஹாம்பர்க் போன்ற பல்கலைக்கழகங்களிலும் குறுகிய காலம் பணியாற்றினார்.

1960 இல் அவரது புகழ்பெற்ற நூலான 'நாகரிகமும் மனநிலைப் பிறழ்வும்' என்னும் நூலை வெளியிட்டார். அந்த நூல் :.பூக்கோவுக்குப் பெரும் புகழையும் டாக்டர் பட்டத்தையும் பெற்றுத் தந்தது. தொடர்ந்து நிகழ்ந்த 1968 மே புரட்சி அவரை பெரிதும் கோபமுறச் செய்தது. புரட்சிக்குப் பிந்தைய சூழலில் :.பூக்கோ சிறைச்சாலைகளுக்குச் சென்று சிறை கைதிகளுடன் பேசி தகவல்களை திரட்டினார். இதன் விளைவாக அவரது நூலான 'அறிவின் தொல்லியல்' வெளியானது. பின்னர் 1975இல் அவரது 'ஒழுக்கமும் தண்டனையும்' 'சிறைகளின் தோற்றம்' என்ற நூல் வெளியானது. பின்பு கடைசியாக இவரது முற்றுப் பெறாத பிரதியான 'பாலியலின் வரலாறு' வெளியாயிற்று. இவரது நூல்கள் மெய்யியல் வரலாற்றில் முக்கியமானது.

ழாக் லக்கான்

ழாக் மேரி எமிலி லக்கான் 1901ஆம் ஆண்டு ஒரு கத்தோலிக்க குடும்பத்தில் பிறந்தார். இளம் பருவத்தில், கெட்டிக்கார மாணவராகத் திகழ்ந்த இவர் லத்தீன் மொழியிலும் தத்துவத்திலும் சிறந்து விளங்கினார். 1920ஆம் ஆண்டு மருத்துவம் பயின்றார். லக்கானின் உளவியல் மருத்துவப் பணிக்காலத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு பிரிக்கலாம். 1926 முதல் 1953 வரையிலான காலகட்டத்தில் மரபார்ந்த உளவியல் முறையில் பணி புரிந்தது. 1936இல் தனது புகழ்பெற்ற கண்ணாடிக் கோட்பாட்டை முன்வைத்து மரபார்ந்த உளவியலிலிருந்து விலகினார். பின்பு உளவியல் தொடர்பான பல கட்டுரைகளை எழுதினார். இந்தக் காலகட்டத்தில் அவர் பாரிசிலிருந்த சர்ரியலிஸ்டுகளுடன் பழக

ஆரம்பித்தார். ஆந்த்ரே ழீத், ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் போன்றவர்களைச் சந்தித்திருக்கின்றார். சிக்மண்ட் பிராய்டின் மரபார்ந்த உளவியலை லக்கான் தனது புதிய கோட்பாடுகளின் மூலம் கடந்து சென்றார். இதனால் மரபு உளவியலாளர்களுக்கும் லக்கானுக்கும் இடையே பெரிய பிளவு ஏற்பட்டது. மரபார்ந்த உளவியல் பள்ளியை விட்டு வெளியேறி தன்னுடைய தனித்த பள்ளியை நிறுவ வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. 1964 – 73 வாக்கில் லக்கானின் கருத்துக்கள் பிராய்டை விட்டு முற்றாக விலகிய நிலையில் ‘லக்கானின் கோட்பாடு’ என்று அழைக்கப்பட்டது. டேக்காட் ‘நான் சிந்திக்கின்றேன்: ஆகவே நான் இருக்கிறேன்’ என்று சொன்னதை மாற்றி அமைத்து, ‘மனிதன் பேசுகிறான்: ஏனெனில் அந்தப் பேச்சினால்தான் அவன் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறான்’ என்றார் லக்கான்.

சுருக்கம்

சமகால சிந்தனையானது வெவ்வேறுபட்ட விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது. குறிப்பாக மொழி தொடர்பான பகுப்பாய்வு இங்கு முக்கியம் பெறுகிறது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. தர்க்கப்பலனறிவாதம் அல்லது பயன்வழிவாதம் பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக.
2. பின் நவீன சிந்தனையின் முக்கியத்துவத்தை ஆராய்க.
3. பின் நவீனத்துவ சிந்தனையாளர்கள் இருவரைப்பற்றி விபரிக்குக.

திறவுச் சொற்கள்

அர்த்தமுடைய கூற்றுக்கள், வாய்ப்புப்பார்த்தல். உரைகல், மொழி, பகுப்பாய்வு

உசாத்துணை நூல்கள்

1. கிருஸ்ணராஜா, சோ., (1999), *பின் நவீன மெய்யியல்*, மெய்யியல் சங்க வெளியீடு, தெ.கி.ப. ஒலுவில்.
2. ராஜதுரை, எஸ்.வி., (1983) *இருப்புவாதம்*, சென்னை.

பொதுவான உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

1. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2003), *மெய்யியல் அறிமுக உரைகள்*, கலாச்சார கற்கைகள் நிலையம், பேராதனை.
2. அனஸ், எம். எஸ். எம்., (2006), *கிரேக்க மெய்யியல் முதல் தற்காலம் வரை*, குமரன் பதிப்பகம், கொழும்பு.
3. அருணன், (2007) *தத்துவஞானம்*, பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை.
4. இராமானச்சாரி, ஆர்., (1966), *அறிவு ஆராய்ச்சியியல்*, தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம், சென்னை.
5. ஞானக்குமரன், நா., (2003), *மெய்யியல்*, செல்வம் வெளியீடு, பருத்தித்துறை.
6. கணேசராஜா. க., (2011), *அளவையியல் மற்றும் மெய்யியல் பஸ்தேர்வு வினாக்கள்*, மாவீர் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர்.
7. கனகசபை சிவானந்தமூர்த்தி, (2002), *உளவியல் ஓர் அறிமுகம்*, பாகம் 1, அம்பாள் வெளியீட்டகம், யாழ்ப்பாணம்.
8. கிருஸ்ணராஜா, சோ., (1999), *பின் நவீன மெய்யியல்*, மெய்யியல் சங்க வெளியீடு, தெ.கி.ப. ஒலுவில்.
9. சிவானந்தமூர்த்தி, க., (2012) *ஒழுக்க நியமங்களும் அதன் நடைமுறைகளும்*, லங்கா புத்தகசாலை, கொழும்பு.
10. சிவானந்தமூர்த்தி, க., (2002), *உளவியல் ஓர் அறிமுகம் - 1*, அம்பாள் வெளியீட்டகம், கொழும்பு.
11. பாம், ஏ.ஜே., (1967), *மெய்ப்பொருளியல் ஓர் அறிமுகம்*, தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம், இந்தியா.
12. யோன்பேனாற்று, (1965), *ஆதி கிரேக்க மெய்யியல்*, அரசகரும மொழித் திணைக்களம், கொழும்பு.
13. வில்லியம் லில்லி, மொ.பெ., (1964), *அறவியல் ஓர் அறிமுகம்*, தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், தமிழ்நாடு.
14. ஜமாஹீர், பி. எம்., (2010), *மெய்யியல்*, நதா வெளியீடு, இலங்கை.
15. Bali, (1997), *Introduction to Philosophy*, sterling publishers Pvt, Newdelhi.

16. Mackinnon, d.M., (1962), *A Study of ethcal theory*, collier books, New York.
17. Russell, Bertrand, (1972). *The Problems of Philosophy*, Oxford university press London.
18. Dubey,S.P (1971) *On Religion*> Delhi: New Bharatiya Book Coporation.
19. Geddes Mac Gregor (1973) *Philosophical Issues in Religious Thought*, Houghton, Mifflin Company Boston
20. Stumpf Samuel Enoch (1993) *Elements of Philosophy: An introduction*, New York; Mc Graw - Hill inc.
21. Yandell, Keith.E (2002) *Philosophy of Religion*> London: Routledge.
22. Niven>W.D> *Good and evil*> Encyclopedia of Religion and Ethics>Ed. James Hastings. Edinburgh T & T.Clark,New York
23. Rick Rood, *Problems of Evil*> Probe ministries- *Problems of Evil on Internet*149
24. Roger, Scruton *Philosophy: Principles and Problems*, America: California ,Continuum International Publishing Group. 2005.
25. Steven M. Emmanuel, *Modern Philosophy: from Descartes to Nietzsche (3rdEdition)* (2002)
26. Velasquez. Manuel *Philosophy*, India: Wadsworth Cengage.2008.
27. Weinberg.J.R *Theory Of Knowledge*, Holt, Renchart & Winston,
28. Yandell.K.E. U.S.A. 1971.
29. Yandell. Keith.E *Philosophy of Religion*, London: Routledge. 2002.

பயிற்சி வினாக்கள்.

1. மத்தியகால மெய்யியலாளர்கள் மூவரைத் தருக.
2. இரும்புவாதிகள் மூவரின் பெயர்களைத் தருக.
3. அறிவு முதல்வாதிகள் இருவரின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுக.
4. அனுபவ முதல்வாதிகள் இருவரின் பெயர்களைத் தருக.
5. தற்கால மெய்யியலாளர் மூவரைக் குறிப்பிடுக.
6. தர்க்கப்பலனறிவாதிகள் மூவரைக் குறிப்பிடுக.
7. பின்நவீனத்துவ வாதிகள் மூவரைக் குறிப்பிடுக.
8. நவீன சிந்தனையாளர்கள் மூவரைக் குறிப்பிடுக.

9. பயன்வழிவாதிகள் இருவரைக் கூறுக.
10. மார்க்சிய சிந்தனையாளர் இருவரைக் குறிப்பிடுக.
11. ``The Concept of mind'' என்ற நூலை எழுதியவர் யார்?
12. பேர்ட்டன் றஸல் எழுதிய இரு நூல்களின் பெயரைக் குறிப்பிடுக.
13. டேவிட் ஹியூமின் முக்கிய படைப்புக்களில் ஒன்றைக் குறிப்பிடுக.
14. கான்டின் படைப்புக்கள் மூன்றைக் குறிப்பிடுக.
15. மார்க்சியத்திற்கு முன்னோடியாக விளங்கிய தத்துவங்கள் யாவை?
16. கார்ல் மாக்ஸின் படைப்புக்கள் மூன்றைக் குறிப்பிடுக.
17. சமயத்தின் தோற்றம் பற்றிய நான்கு மானிடவியல் மெய்யியல் கோட்பாடுகளையும் குறிப்பிடுக.
18. பின்நவீன சிந்தனையின் பிரதான பண்புகள் மூன்றைத் தருக.
19. மானிடவியல் மெய்யியலாளர்கள் இருவரின் பெயர்களைத் தருக.
20. Plato வின் படைப்புக்களில் மூன்றின் பெயரைகளைத் தருக.
21. டேக்காட்டின் நூல்களில் இரண்டினைக் கூறுக.
22. வறுமையின் தத்துவம் என்ற நூலை எழுதியவர் யார்?
23. மைலீசிய மெய்யியலாளர்கள் மூவரைக் குறிப்பிடுக.
24. கருத்து முதல்வாதிகள் இருவரின் பெயர்களைத் தருக.

மாதிரி வினாத்தாள்:

PHM 11013 – INTRODUCTION TO PHILOSOPHY

எவையேனும் 5 வினாக்களுக்கு விடைதருக.
நேரம் - 3 மணித்தியாலங்கள்

1. (அ) மெய்யியல் என்றால் என்ன?
(ஆ) மெய்யியலின் வரலாற்று ரீதியான வளர்ச்சியினைக் கூறி விளக்குக?
2. கடவுள் இருப்புத் தொடர்பான கீழ்வரும் வாதங்களை வேறுபடுத்தி ஆராய்க.
(அ) பிரபஞ்சவியல் வாதம்
(ஆ) உள்பொருள் வாதம்
3. “வாய்ப்புப்பார்த்தல் கோட்பாடு” தொடர்பான வியட்ணா வாதிகளின் கருத்துக்களை விபரிக்குக.
4. உடல், உள பிரச்சினை என்பது என்ன? இப் பிரச்சினையினைத் தீர்ப்பதற்கு டேக்காட் மற்றும் கி.றைல் போன்றோரின் கருத்துக்களை ஆராய்க.
5. இருப்புவாதத்தின் முக்கியத்துவத்தை மெய்யியல் நோக்கில் விளக்குக.?
6. (அ) அறிவும் நம்பிக்கையும் ஒன்றிலிருந்து வேறுபாடானது என்பதை ஏற்பீரா?
(ஆ) தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டாலும் குற்றம் அதிகரித்துச் செல்கிறது என்பதற்கு நீர் கூறும் நியாயங்கள் யாவை?

7. கீழ்வருவனவற்றுள் நான்கிற்கு சிறுகுறிப்புத் தருக.

(அ) மனித உரிமைகள்

(ஆ) குடியரசு நூலின் முக்கியத்துவம்

(இ) நிர்ணயவாதம்

(ஈ) சுகமரணம்

(உ) பொதுமை

(ஒவ்வொரு வினாவிற்கும் 20 புள்ளிகள்)